

*Készült a Galaktika Baráti Kör Könyvklub
tagjainak 1987-ben.
Könyvárus/ forgalomba nem kerül.*

Alan Dean Foster

Az utolsó csillagharcos

Móra Ferenc Könyvkiadó

1.

A Xur-hajó felrobbant, de a tűzgömb már szétfoszlott, mikor Alex végigsuhan csillagbombázójával a forró gáz és az olvadt fém táguló felhőjén. Most egyenesen rárepültek, és Alexnek kétszer olyan gyorsan kellett dolgoznia, hogy kitérjen a támadások elől.

A csata szabályai szerint most egy század Ko-Dan vadásznak kellett megjelennie, amelyek oldalazó támadásra készülve gyülekeznek a negyedik körnegyedben. Alex megindította a saját támadását; könnyörtelenül üldözőbe vette a Ko-Dan parancsnoki hajót, és közben egymás után törölte le a képernyőről a több hullámban támadó ellenséget.

Ott jönnek! Egy egész sereg közeledett felé zuhanórepülésben oldalról. De felkészülten várta őket. A Ko-Danok vakmerő harcosok voltak, és végtelen hullámban özönlöttek, de elég gyors reflexekkel ki lehetett térni előlük. Alex most így tett, és kanyarogva vágott utat magának a támadók között, azok pedig kétségbeesetten igyekeztek újraprendeződni a nyomában.

Már elkéstek, gondolta komoran. Ujjai megfeszültek a csillagbombázó vezérlőgombjain, tekintete a képernyőre tapadt, nem engedhette meg magának, hogy jobbra-balra pillantson. Csak a képernyőre kellett figyelnie: energiája még bőven van, és valamennyi fegyvere működik. A Ko-Danok azonban furfangosak; éppen, mikor azt hinnéd, hogy kicsúsznál a markukból, felbukkan a vadászok újabb hulláma, és támadásba lendül.

De most már átjutott közöttük, valamennyit maga mögött hagyta, és a fő célpont ott volt egyenesen előtte.

– Megközelítettük a Ko-Dan parancsnoki hajót – közölte közönyösen a számítógépe. – Készülj fel a végső összecsapásra!

A képernyőn hirtelen egy csomó fény villant fel.

– Ellenséges kötelékek a hármaskör, hatos és hetes szektorban; gyorsan közelednek!

4 Közénk akarnak férkőzni, gondolta komoran Alex. Persze tudta, hogy kell kivédeni ezt a manővert. Megnyomta a „Kitérés” feliratú gombot, és a csillagbombázó hevesen megremegett. A képernyőn az ábrák elmozdultak, ahogy kanyarodott, hogy kitérjen az új támadás elől, miközben egyre tartotta az irányt a parancsnoki hajó felé.

Ekkor vörös fény öntötte el a képernyőt, és ujjai megremegtek a vezérlésen. A képernyőn figyelmeztető jelzések tűntek fel. Tudta, mit jelentenek; a létfenntartó rendszerek hamarosan kimerülnek, a tüzelés vezérlése hamarosan kimerül, kimerül... kimerül...

A képernyő megrázkódott a lökéstől, ahogy a csillagbombázó tatja közvetlen találatot kapott.

– Tönkrement a hajtómű – közölte szomorúan a számítógép, szinte mentegetőzve.

Ujjai elengedték a gombokat. Most már késő. Késő új támadási tervvel kísérletezni, késő elkerülni a kegyelemdöfést. Másodpercek kérdése. A Ko–Danok nem ismernek könyörületet.

A képernyő ismét megrázkódott, és a látómező teljesen elsötétült. Vége. A hajója elpusztult.

Halott volt.

Alex Rogan felsóhajtott, amikor a képernyő utoljára életre kelt:

– CSILLAGBOMBÁZÓDAT ELPUSZTÍTOTTÁK. PONTSZÁMOD EZEN A GÉPEN AZ EDDIGI LEGJOBB EREDMÉNY. ÚJABB JÁTÉKHOZ MÉG EGY NEGYEDDOLLÁROST KELL BEDOBNI.

Még egy negyeddollárost. Huszonöt cent a feltámadás ára. Nem is sok érte. Beledobta a gépbe az érmét. Erős, határozott gépi hang süvített bele a mozdulatlan reggeli levegőbe, áthatva a kozmikus horderejű bejelentéstől:

– ÜDVÖZLET, CSILLAGHARCOS! BESOROZTAK A SZÖVETSÉGI HADERŐBE, HOGY VÉDELMEZD A HATÁRVIDÉKET XUR ÉS A KO-DAN FLOTTA ELLEN!

– Jól van, tudom, tudom – mondta türelmetlenül. – Mutasd inkább végre a célpontokat. – Mindkét kezét a vezérlésre tette és várta, hogy kezdődjék a játék.

Balra tőle a lakókocsitelep ABC-áruházának neonja szikrázott, zümmögött, sercegett és villogott. Néha annyi gyúlt ki belőle, hogy LAGSUG ILLAGF, néha az, hogy UGAR ÉNY, néha pedig értelme is volt. Mint ma: CSILLAGSUGÁR CSILLAGFÉNY.

A lakókocsitelep többi része az ABC mögötti száraz területen nyúlt el. Ez a telep volt Alex otthona. Az anyja volt itt a vezető. Az apja... Figyelmét az újrakezdődő játékra összpontosította. Az apja már régen elment. Egy-két fénykép anyu hálósobájában az asztalon. Fénykép. Nem valóságos személy. Vadul vetette magát a Ko-Dan vadászok után.

A lakókocsitelep önálló kis közösség volt Nowhereville peremén, Kali-

5
főniában. Hullámlemezéből, üveggyapotból és műanyagból épült városka. Néhány átutazó állt csak meg, hogy igénybe vegye a telep szolgáltatásait. A Csillagsugár Csillagfény nem számított Dél-Kalifornia turistamekkájának, és lakói nem is bánták ezt. Békés volt, nyugalmas és biztonságos.

Alex viszont megbolondult itt.

Miközben a játék gombjait nyomkodta és rángatta, a telep lassan ébredni kezdett. Furcsa hangokat ad egy település, ahogy életre kel. Kenyérpirítók zörögnek, kávéfőzők csöpögnek, kisgyerekek nyafognak (anya, tudod, hogy *utálom* a narancslét, ha gyümölcs van benne... mindig beleakad a fogszabályozómba!), villanyborotvák zúgnak a borostás férfiarcon, torkok gargalizálnak, középkorú felnőttek zihálnak, ahogy megpróbálkoznak a reggeli tornával.

A bolt mögött rádiók szólaltak meg. Többnyire country-western szól, de itt-ott némi gerilla-rock vegyül bele. A sertéshús ára és a Közép-Kelet hírei keverednek a levegőben, miközben láthatatlan ószeresek vadásznak mindenre, a fehérneműtől a teherautóig. Ebben a ricsajban nehezen hallani meg a verebek és a pintyek tétova csiripelését vagy néha egy rejtőzködő futókakukk hangját.

– Különös fények voltak ott fenn az égen – jelentette ki egy határozott hang, túlkiabálva a helyi „talk-show”-t.

– Bizony azok, Mrs. Granwaters. – A hangból kihallatszott a tettetett együttérzés, magad elé képzelheted, amint kikacsint a láthatatlan közönségre, miközben vendége kijelentésére válaszolt. – Mit is mondott, hány színű is volt?

Egy idősebb pasas pólóban, kopott kezeslábasban és viharvert sapkában kinyitotta a bolthoz jobbról legközelebb álló lakókocsi ajtaját egy nagy tányér kutyaedellel a kezében. Letette egy várakozó, bizonytalan fajtájú kutya elé, és megpaskolta a hosszú fülű fejet, amikor az állat enni kezdett.

Mikor fölegyenesedett, következő ténykedésként szemügyre vette a lakókocsi külső falára szögezett hőmérőt. Általában az út túloldaláról le tudta olvasni a csőben a higany állását. Most oda kellett hajolnia.

– Majdnem kilencven. – Újra a kutyára nézett. – Ragyogó nap lesz ma, Elnök Úr. Ragyogó!

Egy ordítás Alex figyelmét egy másik lakókocsi felé fordította, bár nem nézett föl a képernyőről. A hangból ítélve ez Elvira Hartford lesz. Igyekezett nem tudomást venni a banális társalgásról, miközben teljes századnyi Ko-Dan vadászt tüntetett el a csillagközi térből.

A szóban forgó nő nyilván kidugta a fejét a lakókocsi ablakán. Fejét hajcsavarók borították, amitől úgy nézett ki, mint akit hatalmas, rózsaszín hernyók támadtak meg.

A lakókocsikat elválasztó út túloldalán szomszédja, Clara Parks éppen a napozószékébe telepedett le, és meggyújtotta ősrégi kukoricacső pipáját, hogy elszívja a napi első. Clara állandóan dohányzott, és véleményét

6
erről a szokásáról hangoztatta is. Sokat köhögött, de senki nem merte fölvetni neki, hogy szokjon le. Clara egy 38-as Specialt tartott hálósobájában az éjjeliszekrényben.

Most átnézett a szomszédjára, és pontosan tudta, mi következik. Clara Parks negyvennyolc éves volt.

– Clara, már megint nincs nálam villany! Figyelj, Clara, tudom, te meghallgatsz. Ez fontos. Nem tudom nézni a szappanoperáimat!

– Maradj nyugton, nyanya! – Parks a pipája szárát rágcsálta. – Én majd továbbadom. – Megfordult a napozószékben, mindkét kezét a szájához emelte, és két ujjá között billegtetette a pipát. – Hé, Bill? Bill! Elviránál már megint zárlat van. Add tovább, mielőtt kitör a válság.

A sorban a következő lakókocsi William Potteré, egy nyugdíjas repülőgép-szerelőé volt. Potter úgy borotválkozott, ahogy Észak-Vietnamot bombázta; szórványosan és hatástalanul. Mivel senki sem igyekezett olyan közel kerülni hozzá, hogy megcsókolja, ez nem zavarta meg az életét.

– Kinek adjam tovább?

– Ne szórakozz velem, Bill Potter! – mondta figyelmeztetően Clara. – Add csak tovább!

– Átkozott nők az átkozott szappanoperáikkal! – morogta Potter. Semmit nem mondott ki hangosan, nehogy egy szép napon kiderüljön, hogy titkos *Days of our Lives*-rajongó.

Végigsétálta verandája előtt, egészen Boone-ék kocsijáig, hogy belássa az utat, és elordította magát:

– Elviránál nincs kakaó, és ha nem nézheti meg a szappanoperáit, kidurran a feje!

Ennyi általában elég volt ahhoz, hogy válasz érkezzon Roganék lakókocsijából. Jane Rogan volt a menedzser, a pénzbeszedő, postaosztó, minden, parancsnok; minden panaszok összegyűjtője és a kegyek gyakorlója a szorosan összetartó közösség számára.

Ő volt Alex anyja, ő volt a Főnök.

A lány, aki előbújt Boone-ék lakókocsijából, jóval fiatalabb volt, mint a Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelepe vezetője. Kezében kis hűtődobozt tartott. Maggie-nek hívták, és ezért barátai sokat ugratták. Ebbe a névbe bele kell nőni. Nehéz egy Maggie nevű tinédzsert elképzelni. Még nehezebb elképzelni két büszke szülőt, amint ott állnak a fehér kórteremben a kórházi gyerekágy mellett, és a ráncos kisgyereket Maggie-nek nevezik. Bizonyos nevek azonban egyes családokban arra szolgálnak, hogy őrizzék a rég eltávozott hozzátartozók emlékét, így Margie Gordon atyai nagynénje nevét örökölte. Most már nem izgatta. A szép, fekete hajú Maggie-t nem sok dolog izgatta.

– Köszönöm, Mrs. Boone! – kiáltott vissza a lakókocsi felé. – Szép jó napot kívánok!

7 – Neked is, kedves. – Mrs. Boone előbújt, és az eget tanulmányozta. – Meleg lesz ma.

Maggie bólintott, lement a lépcsőn, közben gondosan megnézte körben a hűtődobozt. Mr. Boone éppen most lépett ki az udvarból, felkészülve a rá váró nehéz napra: horgászni indult. Büszkén emelte magasba öreg horgászbotját, mint a díszszemlére induló katona.

– Készülj, Maggie, ma nagy piknik lesz.

– Alig várom. Hacsak nem lesz túl meleg ma. Nagy halat fogjon, Mr. Boone!

Az öreg visszavigyorgott a lányra a kora, a nyugdíja és a hobbija magabiztosságával.

– Megpróbálom.

A közeli kis sivatagi tóban nem volt sok hal. Ez nem izgatta Mr. Boone-t. Mint minden igazi horgász tudja, a halfogásnak semmi köze a horgászat-hoz. A fogás mellékes dolog, ráadás csupán a horgásművészethez, amely az idő agyonütéséből áll egy minél egyszerűbb csónakban, amely épp csak annyi energiát használ fel, hogy működjön, miközben az ember annyi hideg sört és szendvicset fogyaszt, amennyit csak a teste elbír.

Hogy fog-e az ember halat, vagy sem, az természetesen véletlenszerű.

Mikor Maggie ismét előbújt a saját lakókocsijából, a lompos tréningruha alatt bikinit viselt. Nyaka köré vastag törülközőt kötött. Az öregasszony, aki utána lépett ki a lakókocsiból, a lány idősebb hasonmása volt. Gordon nagymama nem akarta, hogy az élet elfusson mellette. Sok kortársával ellentétben, nem töltötte helybenjárással az idejét. Bizonyíték volt erre a Sony walkman, amely a nyakában csüngött. Megcsókolta unokáját, és kedvesen figyelmeztette:

– Érezd magad jól, kislányom, de légy óvatos. Ne ússzál át a fatörzsek alatt, és ne ugrálj vízbe a sziklákról. Nagyon vigyázz Mrs. Boone hűtődobozára.

– Vigyázok, nagymama. Biztos, hogy jól leszel?

– Újdonság lenne, ha nem. Mondd csak: ki vigyáz itt kire? Talán maradj te itthon tévét nézni, én meg elmegyek kirándulni.

– Jól van, nagymama – mosolygott szélesen Maggie. – Feladom.

– Velem minden rendben lesz, kedvesem. – Nagymama végighúzta kezét még mindig sűrű haján. Nem is teljesen ősz. Még nem. – Te csak menj, érezd magad jól, és ne izgulj miattam. Én aggódom mindkettőnk helyett.

– Ez így sportszerű. Elkészítettem az ebédedet, és betettem a hűtőbe. Nagymama bólintott, és feltette a kis fülhallgatót, hogy valamennyire hallja a zenét. Van még egy kis élet ezekben a vén tagokban, dűnnyögte. Csodálatos találmányok ezek a kis hordozhatók. Nézte unokáját, amint átmegy az udvaron, a főbejárat felé. Csupa élet ez a lány. Nem gond vigyázni rá, hanem öröm.

8 Ezzel a vidám gondolattal fordult meg, és visszament a lakókocsiba, hogy ne legyen a napon, majd leszedte az asztalt.

Az út túloldalán ruhát teregető asszony a negyvenes éveiben járhatott. Erős testű és erős személyiségű nő volt. Hozd szóba a női egyenjogúsági mozgalmat Jane Rogannek: ő kinevet, hiszen tizenéves kora óta dolgozott. Az egész életében végzett kemény, állandó munkától olyan derűs volt, mint egy San Francisco-i előkelőség, és százszor egészségesebb.

– Jó reggelt, Mrs. Rogan!

A telep vezetője kinézett a mosott ruha mögül.

– Jó reggelt, Maggie! Jól nézel ki.

– Jól érzem magam, Mrs. Rogan. Megtalálta az elemőzsiáskosarat?

– Aha! – A háta mögé nyúlt, és kotorászott a halom ruha között. – Itt van. – Átnyújtotta.

– Köszönöm, Mrs. Rogan. – Maggie a kapu mögötti parkolót kémlelte tekintetével. – Hol van Alex?

Jane Rogan megrázta a fejét, és rámosolygott Maggie-re.

– Ott fönt. Hát hol lenne?

Maggie értette és bólintott.

– Oké. Szia, Louis! – Elindult a lakókocsi nyitott ajtajától.

Egy pillanattal később egy gumidárda vágódott a falhoz. Nyomában egy kócos, tíz év körüli fiú jelent meg csalódott arckifejezéssel. Fegyverét még mindig célra tartotta. A zajtalan úrpisztolynak új rugó kellett volna.

– Jó reggelt, világűr fia, Louis! – köszönt neki Mrs. Rogan. Fölemelte a gyerek úrsisakjának ellenzőjét, és egy csókot nyomott a homlokára. A fiú, bár tétován, de elhúzódott. A munkájára koncentrált, amelyet olyan komolysággal végzett, mint a sebész, aki a világon az első agyátültetést készül végrehajtani. A munka abból állt, hogy a kis fekete-fehér tévét cipelte, a zsinórt maga után vonszolva.

Jane Rogan fél szemmel figyelte, amint kisebbik fia eltűnik a rikítóra festett furnérwigwamban, amely a kis udvar hátsó végében állt. Mikor a kunyhóból megszólaltak a délelőtti rajzfilm hangjai, már nem figyelt többé oda; megnyugodott, hogy Louis nem csapja magát agyon az árammal. Ma legalábbis nem.

Újabb hang vonta el figyelmét a mosástól.

– Hahó, Jane!

Gordon nagymama hajók át a hátsó kerítésen. Mrs. Gordont mindenki nagymamának hívta, nem a korának vagy státusának kijáró tiszteletből, hanem mert a valódi keresztnéve Grendil volt, és az idős hölgy mindenkit elagyabugyált volna, aki így szólítja.

– Hahó, nagymama! Hogy van ma reggel a háta?

Nagymama a gerincére tette a kezét, és halványan elmosolyodott.

– Szo-szo. Még szuperál.

– El kellene mennie ahhoz a masszörhöz, akit Dan Robbins állandóan ajánlgat.

Az öreg hölgy megrázta a fejét.

– Köszönöm, nem. Ott szeretem ezeket a vén csontokat, ahol vannak.

– Mi a gond?

– Hát Elviránál megint kiment a villany, és ilyen dagadt lesz a feje, ha nem látja a szappanoperáit. Mindenkinek tönkreteszi az egész napját.

– Mintha nem tudnám – helyeselt Jane. – Üzenje vissza, hogy Alex időben átmegy, és megcsinálja a vezetéket a szappanoperáihoz. Akkor egy darabig nyugton marad.

– Hát éppen csak egy darabig. Esküszöm, ha azokban a tévéműsorokban azt mondanák, hogy a vízen járni lehet, még naplemente előtt ki kellene Elvirát halásznunk a folyóból. Megmondom, hogy Alex átmegy, Jane.

– Köszönöm. – Jane Rogan a szeme sarkából mozgást észlelt. Louis volt, aki halálos komolysággal vette célba úrpisztolyával az alvó macskát. – Louis, hagyd békén azt a macskát, és menj, mondd meg Alexnek, hogy szükségem van rá.

– Ugyan, anyu, nem akartam csinálni valamit.

– Nem akartam csinálni semmit, Louis. Most eredj, és kerítsd elő a bátyádat!

– Néma hírvivő, csak annyi vagyok. – Fölkászálódott, és vágyakozva nézegette a gyanútlan macskát. Aztán sóhajtott egyet, és kiment az udvarról az ABC felé, menet közben időt szakított rá, hogy néhány vaktában kilőtt dárdát küldjön az öreg Otis csirkéi felé. A csirkék rikoltoztak, és menedéket kerestek; ettől mindjárt jobban érezte magát. Ha kicsi vagy, jó tudni, hogy van, aki fél tőled, még ha csak egy csapat buta tyúk is.

Menet közben Elnök Urat kereste, Otis vén kutyáját. Elnök Úr azonban hosszú tapasztalatból ismerte Louist. Miután tilos volt leharapnia a fiú kezét, a kutya megtanulta, hogy kitérjen előle. A lakókocsi alól, a biztonságos hűvösből figyelte, ahogy Louis elhalad előtte.

Miután a lehető legtöbb időt igénybe véve eljutott a lakókocsitól az ABC-ig, Louis fölment a fatornác lépcsőin. A bolt és a tornác jóval idősebb volt a lakókocsitelepnél, de az öreg fa kemény volt, mint a vas.

Louis átment a tornácon, közben a lába elé nézett, nincsenek-e skorpiók. Bátyja tizennyolc éves volt. Louis szemében olyan volt, mint az anyjuk, bár nem volt egy szinten Gordon nagymamával vagy Otisszal. Alex elképzelhetetlenül magasnak tűnt Louis szemében, aki biztosan tudta, hogy ő maga soha, de soha nem lesz ilyen imponálóan nagy. Hallotta azt is, hogy Alex jóképű, de ez csak azt mutatja, hogy a nagyok semmihez sem értenek. Mert Louis számára tény volt, hogy bátyja egy lehetetlen alak, akinek az égvilágon nincs más feladata, mint hogy elviselhetetlenné tegye az életet az egyetlen fontos emberi lény számára ezen a bolygón – mármint Louis Rogan számára.

Néha azért tudott rendes is lenni, mint például amikor együtt mentek úszni. Louis elismerte, hogy ami az idősebb fivérekkel illeti, Alex nem is

annyira rossz. Ma azonban a saját barátaival megy úszni, és hogy ezt a hibás döntést még tetézzé, *lányokkal* megy úszni. Az ízlésnek ilyen nagyfokú hiányát Louis sosem bocsátja meg.

Most ott ágaskodott, hogy kilásson bátyja háta mögül, aki a videoerőnyöt nézte, amelyen villogó, gyorsan változó fények szikráztak. A képek lenyűgözték Louist. Olyan elevenek voltak, csupa mozgás és trükk. Alex ügyet sem vetett öccsére, ujjai könnyedén jártak a bonyolult vezérlésen. Louis figyelte, és próbált tanulni tőle, mert tudta, hogy Alex mestere a videojátékoknak. Egyszer, amikor bent jártak a városban, a nagy játéktérben figyelte, hogyan álmélkodtak és nyögtek a nagyobb kölykök, amikor Alex több millió pontot ért el a Csillagkapun, égy olyan játékon, amely túl bonyolult volt az ő tízéves eszének ahhoz, hogy akár csak meg is próbálkozzék vele.

De ez az új játék, a Csillagharcos még bonyolultabb volt, másfélszer annyi gombot kellett rajta működtetni. Alex mégis ebben volt a legjobb. Az egyik gyerek valami olyasmit mondott, hogy „felnőtt a feladathoz”. Néhány kölyök meg sem próbálkozott a Csillagharcossal, mert túl gyorsan elnyelte a negyeddollárosaikat. Ha jó napja volt, Alex négy óra hosszat is tudott egyetlen játékot játszani.

Amennyiben nem szakítják félbe, jutott eszébe Louisnak. Annyira belefeledkezett a játékba, hogy majdnem elfelejtette, miért jött a boltba. – Anyu keres, Alex.

– Jó, mindjárt – felelte a bátyja, anélkül hogy tekintetét levette volna a képernyőről. Karját lazán lógatta, csak az ujjai mozogtak, nyomkodta az elsütőbillentyűket, gázt adott, kormányozta a parányi mikroprocesszoros csillagbombázót az ellenséges vadászok labirintusán át. Valóban virtuóz előadás volt. Alex olyan érzéssel játszott a játékon, mint Horowitz a Steinway-jén.

– Gyere, Alex, anyu dühös lesz rám.

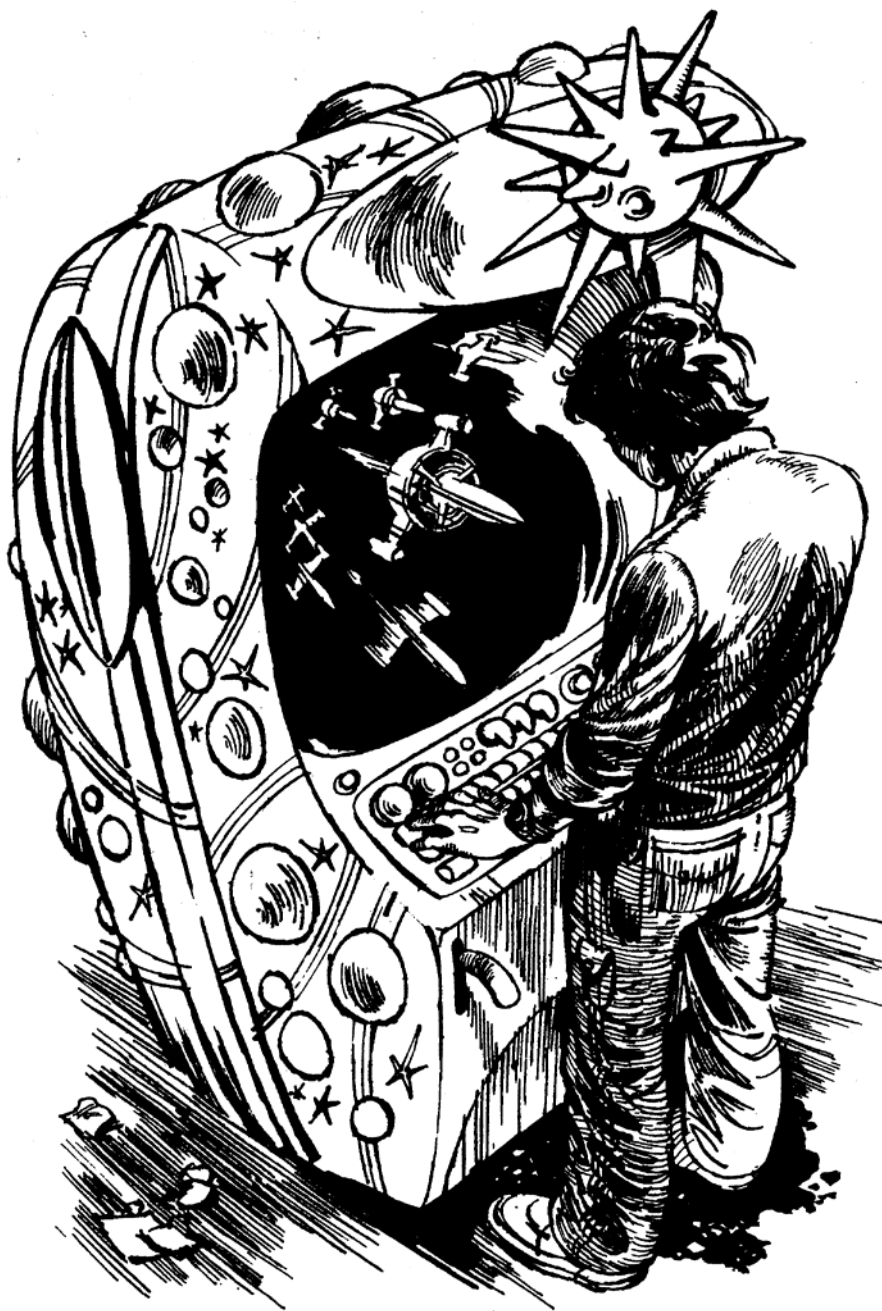
– Miért? – A képernyőt ragyogó kék fény öntötte el, és mikor elhalványult, új célpontok bukkantak elő, amelyek könnyörtelenül és célratörően támadtak, gyorsabban, mint valaha. – Azt mondta, gyere értem, és mondd meg, hogy látni akar. Oké, megmondtad. Most már tiszta vagy.

– Hát igen – ragyogott fel Louis. Pillantását csak annyi időre kapta el a képernyőn zajló eseményekről, hogy megkeresse az egyik széket, amely ott állt a tornácon. Odahúzta, és fölmászott az ingatag ülésre. Egy lélegzetelállító pillanatig felnőtt volt, olyan nagy, mint Alex. – Vigyázz! – Bátyja valahogy kitért a balszárnyról támadó hullám elől. Louis el sem tudta képzelni, hogyan vehette észre Alex a támadókat, hogy időben kitérjen előlük. A fényektől és a hangoktól megbűvölve hintázott a széken, vadul lengett és ingott.

Végtére is nem az ő negyeddollárosa forgott kockán.

– Kapd el őket, Alex, kapd el!

Alex elkapta őket: céltudatosan, hozzáértéssel, kitérve minden, a hajója

12
elleni támadás elől, megsemmisítve mindent, amit a játék csak küldeni tudott ellene. Nyugodtan élvezte ezt a szimulált pusztítást, ügyessége teljes tudatában. Louis egyre közelebb és közelebb nyomult a géphez, vonzotta a képernyőn a látvány. Kis arca ragyogott az elragadtatástól. Alex olyan jó volt, hogy szórakoztatóbb volt őt nézni, mint magát a játékot. Mondjuk, majdnem. Ennyi öröm és az egész csak egy negyed dollárért. Hajói csinálják. A játék valahogy nem okoz olyan örömet, ha csak egy-két percig tart.

– Plöm, plöm, plöml

– Halkítsd le magad, Louis. Nem hallom a gépet. És vidd onnét a fejed, jó?

A képernyőn ismét feltűnt előtte a parancsnoki hajó. Hatalmasan terpeszkedett a látómezőben. Ezúttal különböző kitérő manőverekkel kísérletezett, reménykedve, hogy kitérhet az őt bekerítő vadászkötélékek elől, amelyek legutóbb lelőtték. Nem sikerült. Ismét meghalt.

Sokszor meghaltam ma reggel, gondolta.

– Hülyékl – Rácsapott egyet a gépre, aztán zsebre vágta mindkét kezét.

– Nem elég gyors. Megcsinálnám, ha lenne idő.

Új hang szólalt meg. A két fiú megfordult, és Otist pillantották meg, aki a képernyőt nézte.

– Hallom, majdnem nyolcszázezerig jutottál, Alex.

– Az tegnap volt. Ma is megcsináltam volna, ha Louis nem löki meg a kezemet.

– Nem löktem meg! – Louis a képernyőre mutatott. – Hétszáz és... és... és...

Zavartan elfintorodott. Túl nagy volt neki a szám. Alex jól megjátszott közönnyel nézett a képernyőre.

– Hétszáznyolcvankétezer. Majdnem olyan jó, mint tegnap este.

– Igen, és nem is löktem meg a kezedet sem! – kiabálta Louis.

– Nem, de odadugtad elém a dagadt fejedet.

– Nem igaz!

– Hallottam, hogy múlt héten a városban milliókat csináltál a Csillagkapu – mondta Otis.

Alex vállat vont, elrejtve a teljesítménye felett érzett büszkeségét.

– Igen, de ezt egy csomóan megcsinálják az országban. A Csillagkapu alig hasonlítható össze a Csillagharcossal. – Aztán még odavetette: – Bár nem hallottam, hogy rajtam kívül valaki is túllépte volna a félmilliót.

– Talán megnyernéd az országos bajnokságot, ha rendeznének.

– Azt hiszem, lenne rá esélyem. De csak a nagy játékgyárak rendeznek ilyen versenyeket. Az Atari, a Sego, a Nintendo, a Williams. Sosem hallottam arról a gyárról, amelyik ezt a Csillagharcost csinálja. Nyilván valami új cég.

– Alighanem. Talán majd rendeznek versenyt, ha kinövik magukat.

– Aha! Fizeted az útiköltségemet, Otis?

¹³ Az idősebb férfi kuncogott.

– Hát a társadalombiztosításomból nemigen, Alex. De mondok én neked valamit. Te csak gyakorolj, és ha valaha egyszer lesz Csillagharcos-verseny, majd kitalálunk valamit, hogy eljuss oda.

Alex elvigyorodott.

– Egy csomó pénz.

Otis jobbfelé mutatott.

– Mintha keresne valaki, Alex.

Megfordult, és Maggie-t pillantotta meg belépni az oldalajtón. Egy élelmiszereskosarat, törülközőket és egy ids hűtődobozt hozott. A doboz harmatos volt, szinte kínálta a tartalmát. Ugyanekkor egy újabb teherautó kanyarodott le a műútról az ABC előtti parkolóba. Tele volt Alex-korú srácokkal, nevetgéltek, tréfálkoztak, és igyekeztek, hogy le ne essenek a teherautóról.

– Gyere, Alex, itt vannak! – Maggie könnyedén futásnak eredt nehéz csomagjaival, és a teherautó felé tartott.

Alex egy pillanatig nem is tudta, miről van szó. Azután eszébe jutottak a való élet dolgai.

– Az Ezüst tó! A buli! Elfelejtettem – és Maggie után iramodott.

– Hé, Alex! – mutatott a játékra Louis. – Nyertél egy szabad játékot.

– Na és?

– Hagyod csak úgy kárba veszni?

Alex elrejtette mosolygását. A sóvárgás úgy sugárzott öccse arcáról, mint egy ezerwattos halogénlámpa. Mély hangon a játékot igyekezett utánozni:

– Alex Rogan csillagharcos engedélyt kér, uraim, hogy a csillagbombázó vezérlését átadhassa kisöccsének, Louisnak. – Rövid szünet után hozzátette: – A telepatikus távközlő hozzájárult. Az egész a tiéd, Louis.

A kis tízéves szinte nem akarta elhinni, hogy ilyen szerencséje van. Nagy igyekezettel rángatta a széket, amelyen állt, egészen addig, amíg szemben nem állt a géppel.

– Na, fiam! – Megnyomta a startgombot, kis ujjai feszülten várakoztak az elsütőbillentyűk fölött. A képernyőn idegen úrhajók jelentek meg, és lőttek rá.

Alex vigyorogva sarkon fordult, és Maggie után indult, Otis pedig csak a fejét csóválta, és visszaindult lakókocsija felé. Louis izgatott hangja szállt utánuk:

– Jól van, idegen kutyák, halottak vagytok, mert én, Louis Rogan vezetem most a csillagbombázót! – A képernyőn ragyogó vörös fény villant fel, és Louis arckifejezése egy pillanat alatt maga volt a mérhetetlen felháborodás. – Ó, *crapola!* Adjál még egy lehetőséget, jó?

A teherautón már mindenki fürdőruhát viselt. Alex tudta, hogy kölcsönkérhet egyet, ha netán Maggie elfelejtette volna elhozni az övét. Vagy

¹⁴
pedig meglepi őket azzal, hogy anyaszült meztelenül fog úszni. Meg is tenné.

A teherautó Jack Blake-é volt. Nem mintha mást várt volna, mivel nem is igen számíthatott másra. Azonkívül, hogy teherautója volt, Blake-nek volt pénze benzinre is. Pénz benzinre, pénz sörre, mozira, koncertjegyre. Másként szólva, a szüleinek volt pénze.

Hogy is tanulták, mit mond az alkotmány? „Minden embert egyenlőnek teremtetek.”

Hülyeség! Mikor lehet ő egyenlő Jack Blake-kel? Az alkotmány szerzői erre valahogy nem gondoltak. Megkérdezte erről az anyját is. „Az életben nincsenek garanciák, Alex, és nincs mindig minden rendjén.” Ezt mondta az anyja. Jane Rogan kontra Thomas Jefferson és társai.

Abból, amit eddig az életben tapasztalt, arra a következtetésre jutott, hogy inkább hallgat anyjára, mint az alapító atyák bármelyikére. Legtöbbször azoknak is gazdag volt.

A teherautó nagy, széles, élénkpiros Dodge terepjáró volt, króm hűtőráccsal az elején, és a vezetőfülkét négy nagy, csillogó szarvasagancs díszítette. Még a vontatócsörlő is krómozott volt. Kitűnő fogyasztás.

Blake hanyagul ült a volán mögött, cowboykalapját kissé félrecsapva, és úgy nézett ki, mintha egy gunyoros Waylon Jennings-dalból lépett volna elő, amikor még Jennings olyan nyugat-texasi városokban énekelt, mint Breckenridge, mielőtt Nilsonnal híresek lettek. Hául egypár srác kólát ivott (a sör csak később, a tónál kerül elő a rejtekhelyről), hátradőlték a fonott székeken, és úgy nyelték az italt.

– Teljesen igazságtalan – morogta maga elé Alex.

Ahogy elhaladt az ABC-nél álló rozsdás postaládák sora előtt, megállt, hogy belessen a ROGAN feliratúba, amelyen fényvisszaverő műanyag betűkből állt a név. Ahogy Alex ujjai belenyúltak, egy kaszáspók menekült biztonságos fedezékbe.

Jack Blake a várakozó teherautó kormányára mögött ült, és a túlméretezett motort túráztatta. Tökéletesen tisztában volt a helyi ifjúság rangsorában elfoglalt helyével, és szégyenkezés nélkül tetszelgett ebben a szerepben. Még nem volt elég nagy ahhoz, hogy felismerje: ez mind oda lesz, amint belép a felnőttvilágba, ahol senkit sem érdekelnek a struccbőr csizmák és a piros teherautók. Most azonban ő volt a császár, és zsarnokságában nem volt semmi önzetlenség vagy jóindulat.

Szemét úgy járatta végig Maggie testén, ahogy Mrs. Hawkins vetítője rajzolta a tudományos ábrákat a képernyőre az elsötétített osztályteremben. Okos kis tyúk ez a Maggie Gordon, még akkor is, ha túl sokat mászkál ezzel a csóró Alex Rogannel. Rogan persze ártalmatlan. Nem méltó Blake figyelmére.

Mellette Cindy Hammond ült, és türelmetlenül nézett ki az ablakon. Nagyon szeretett volna már a tónál lenni. Blake előrehajolt, hogy lássa, Vajon kiesik-e a lány a fürdőruhájából. Az ilyen gondolatok nem tartották

vissza attól, hogy Maggie Gordon után sóvárogjon. Valójában nem a lányok érdekelték. Számára az volt a legfontosabb, ami elérhetetlen volt. A megszerzés, az volt a fontos, bár Blake sokkal durvábban fogalmazta meg a gondolatot.

– Gyere, Alex! – kiáltotta hátul az egyik fiú.

– Húzódjatok össze... Ugorj fel, Maggie!

A lány föladata a kosarat, a hűtődobozt és a törülközőket, majd függőfölmászott, vigyázva, hogy helyet hagyjon Alexnek. Látta, hogy a postaládát nézi.

– Megjött már?

– Még nem. – Alex szemlátomást kellenetlenül becsukta a postaládát. Nem záródott rendesen. A postaládák sosem záródnak rendesen. Minden gyár úgy tervezi őket, hogy ne lehessen tisztességesen becsukni. Alex tudta, hogy a posta kifejezett utasítására.

Ezt látva, két fiú a teherautón gúnyolni kezdte a lassú Alexet.

– Hány az óra, Rogan?

– Mi van, belépsz az idegenlégióba, vagy jelentkezel az úrkompiskolába?

– Vidiótákat nem vesznek fel úrpilótának, Rogan!

Blake, nem akarván az egyetlen lenni, aki kimarad a kórusból, kihajolt a vezetőfülke ablakán.

– Uraim, álljanak fel, és üdvözöljék Alex Rogant, a felfedezőt, aki a semmibe vezető utazása során már a végét járja.

Alex továbbment a teherautó felé, és arcán savanyú mosoly jelent meg.

– Nagyon vicces, Blake. Ha azt hiszitek, hogy egész életemben itt akarok kotlani, és nézni, hogy hengegtek a teherautókkal, berúgni, és jót hányni minden szombat este, becsavarodni az iskolában, mint mindenki más, nagyon tévedtek. Én vinni akarom valamire az életben!

– Fogod is, te majom! – vágott vissza Blake. – Az öreg Farginál fogsz melózni, és tévéket fogsz javítani. Emlékszem, mit mondtál, mikor átjöttél megcsinálni a nagy képernyős Sonyomat.

– Nincs is nagy képernyős Sonyd, Blake.

A teherautó vezetője önelégülten mosolygott.

– Nincs, de lesz, és ez máris több, mint amit te elmondhatsz magadról, tökfej.

Alex kész volt a sziporkázó válasszal, de a párbajt egy nehezen összetéveszthető hang szakította félbe:

– Alex!

Összerezzen, és visszafordult a bádogház felé. Az anyja volt, az biztos. Kihajolt az ablakon, és úgy szólította.

– Alex, Elviránál megint kiment a villany. – A felszínen elég ártalmatlan, de a mélyben parancsoló kijelentés.

A teherautó utasai képtelenek voltak visszatartani a nevetést. Alex arca lángolt. Legalább Maggie nem nevetett, bár ez most sóvárgás volt.

¹⁶ Igyekezett férfiasan és erőteljesen válaszolni, de nem sok sikerrel. Bármennyire is igyekezett, elég nyafogósan hangzott:

– De anyu, az egész napom rámegy. Az Ezüst tóhoz indultam.

Az anyja bólintott, együttérzően nézett rá és a barátaival tele teherautóra. Szerencsétlenségére, valakinek meg kellett javítani a villanyt, és a lakókocsitelepen Alex volt az első számú szerelő.

– Ebédet és vacsorát csinálók a kávézóban, Alex. Ott leszek egész nap. Ez mélyütés volt, gondolta mérgesen. Miért kell az anyáknak mindig így harcolniuk? Nyilván valami adottság, amely anyáról lányára száll, egyike a megfoghatatlan anyai titkoknak, amelyhez fiúk soha föl nem érnek. Eszébe sem jutna utasítani, hogy csinálja meg, á, nem.

Sóhajtott, és tudta, hogy már elvesztette a csatát, mint ahogy azt is tudta, anyja nem kérné őt, hogy tegye meg, ha ő maga meg tudná csinálni.

– Jól van, anyu, megcsinálom.

Anyu rámosolygott, és ettől jobban érezte magát. De csak egy pillanatra.

Visszafordulva a teherautó felé, Maggie tekintetét kereste. Maggie-ét, akinek sikerült valahogy kétszer olyan csinosan kinézni, mint akármelyik lánynak a városban, pedig nem festette magát, és egy régi, bő tréningruha volt rajta. Alex erőlködve szólalt meg. Nagyon nemesen hangzott, bár egyáltalán nem így érzett:

– Induljatok csak el – mondta.

– Nem, én megvárlak.

Rómeó és Júlia, Trisztán és Izolda, egyetlen híres történet a hatalmas szerelemről sem hozta annyira lázba, mint Maggie-nek ez a néhány szava.

– Ne, ez eltart egy darabig. – Tovább, mint egy darabig, de most hazudnia kellett, hogy elejét vegye a későbbi csalódásnak. – Majd később utánaatok megyek.

A lány megértette. Látta az arcán. Ez némi vigaszt jelentett.

– Oké! Később találkozunk.

– Persze – motyogta Alex. – Később.

– Jó, majd figyeljük, mikor repülsz utánunk – mondta Blake, erre a többiek nevetésben törtek ki. Kivezette a teherautót a parkolóból, és rákanyarodott a műútra.

Alex fülében még akkor is ott csengett ez a nevetés, mikor a hatalmas motor hangja már rég elveszett a távolban.

2.

Aki nagyvárosban éli le az életét, kék eget csak a televízióban lát. Persze a ritka, derült napokon azt hiheti, kéknek látja az eget, de ez nem a valódi; csak halvány, fakókék, mint a türkiz ruhafesték. Aki az igazi eget akarja

17
látni, annak ott kell hagynia a várost, messze kell mennie a nagyvárosoktól. Vidéken a világegyetem közelebb van a Földhöz, és a színek árnyalatainak van értelmük.

Ami még a színeket tisztán visszaadja, azok a távoli tájakat reklámozó hirdetések. Ez vonatkozott arra a csillagtérképre is, amely majdnem teljesen beborította Alex és Louis szobájának egyik falát. Ugyanilyen rikító, kevésbé megvilágított poszterek voltak körülötte is, amelyek a valóság sokkal földibb oldalát ábrázolták. A fiúk szobájának fala sokkal színesebb volt, mint az öltözködésük.

Különösen ezen a bizonyos estén, amikor Alex végre beesett a szobába. Kimerült volt, és mocskos. Körmei alatt az a fajta föld és piszok, amelyet nem lehet kimosni, amellyel napokig kell élni, míg a rendszeres fürdés lassan le nem koptatja – az a fajta piszok, amely úgy néz ki, mint a fekete kátrány. Alex hangulata a mélypontra volt, mélyebben, mint körülötte a sivatag talajvízszintje.

A kis íróasztal tele volt iskolai papírokkal és jegyzetekkel. Lezöttyent a használt irodai székre, és arccal a szoba közepe felé fordulva lerángatta sáros csizmáit. Igyekezett óvatosan bánni velük, és félrerakta őket, hogy a lehető legkevésbé sározza össze a padlót.

Azután hátradőlt, és a mennyezetről lógó mobilt nézte, amely forgott a lenyugvó nap fényében, összevissza tükrözve a fényt, mintha ez az összevisszaság az ő érzéseit tükrözte volna.

A vékony falon és az ablakon át behallatszott a szomszédok beszélgetése. Alex minden hangot fölismert, és némán, arcjátékkal kísérte a mindig egyforma beszélgetést.

- Szép napunk volt ma, igaz?
- Aha! És holnap is az lesz.
- A *Farmerek kalendárium*a szerint kellemes nyár ígérkezik.

A párbeszéd folytatódott, de Alex abbahagyta a láthatatlan beszélgetők utánzását. Ott ült egyenes háttal a széken, riadtan és töprengve. Azon töprengett, hogy hány száz este hallotta már ezt a lényegében változatlan párbeszédet. Azon töprengett, hogy ha nem csinál *valamit*, mégpedig hamarosan, akkor villanyt fog szerelni, vízvezeték fog foltozni, elromlott szeméttárolókat fog javítani, és ugyanezt a locsogást fogja hallgatni élete hátralévő részében.

Milyen egyszerű, milyen ravasz csapdákat állít az élet!

A lakókocsitelep az édesanyjáé, ő is könnyen beletanulna a könyvelésbe meg a javításokba, hogy átvegye anyjától az üzlet napi irányítását. De valóban ezt várja tőle anyu? Óvatosan és hatásosan erre a nyugodt, biztontságos, halálosan unalmas útra vezeti? Korábban nem így gondolta. Most nem volt olyan biztos benne.

Egy dologban azonban biztos volt. Ha beleesik ebbe a rá váró csapdába, és megengedi magának, hogy az életben az egyszerűbb utat válassza, sosem menekülhet belőle. Sosem csinál az égvilágon semmit. Pontosan

¹⁸
úgy lesz, ahogy Jack Blake mondta, és a nevetés, amely a teherautóról Alex felé szállt, elkíséri egész életében, a felnőttvilág sokkal finomabb módján.

Márpedig nem lesz így!

Tiszta cipőt húzott, és kimenekült a barátságos, meleg szobából, amely hirtelen hideg, idegen és fenyegető lett, kirohant a lágy esti levegőre, aztán kényszerítette magát, hogy lassítson. Nem volt hová rohanni, csak a műútra vagy a sivatagba. Nem mintha valami különösebb céllal futott volna. Azért futott, hogy bebizonyítsa: ő, Alex Rogan, a maga ura, és az élet nem zárta be a csekkek, adók és nyolcórás munkanapok fojtogató hálójába. Még nem. *Valamit* csinálni akart.

Csak tudná, mit.

Odakint sötét volt; a sivatagi éjszaka fekete, mint ahogy a nappal ragyogó. A sötétben az ABC neonfelirata időnként sercegett. Hátralátott a nagy halogénlámpa, mutatva az utat itt lakóknak és látogatóknak egyaránt.

Valamit csinálnia kellett, bármit, hogy megfeledezhesen hirtelen támadt félelméről. De nem volt itt semmi. Csak a rádió, a tévé és negyeddel-lár-evő gép.

Pontosan a tétlenség és az üres semmittevés előtt menekült, így a rádió és a tévé szoba sem jöhetett. Ezek a riasztó valóságot jelentik, nem pedig menekülést. A játék viszont cselekvést igényel, minden az ő mozdulataitól, döntéseitől függ. Nem úgy, mint az életben, ahol az ilyen döntések a felnőttek számára vannak fenntartva. Egy videojátékban minden gyerek parancsnok lehet, döntéseket hozhat életről, halálról (még ha csak jelképesen is) a fénylő képernyőn, legyen szó akár színes pöttyökről, elszabadult gorillákról, akár pedig az elrabolt hercegnőt kereső, nem túl éles elméjű hercegről.

Vagy a Határvidék megvédéséről Xur és a Ko-Dan hadsereg ellen. Az emberek, akik pénteken beállították a játékot, azt mondták, hogy nem könnyű. Először valóban kemény dió volt, mostanra azonban megbirkózott vele, kivéve a pokolian nehéz magasabb szinteket. A legtöbb srác el sem jutott ideig, és áhítattal figyelték, ahogy gyorsan átjut az alacsonyabb szinteken, ami nekik a legnagyobb erőfeszítések ellenére sem sikerült.

Most egyedül játszott a tornácon, és a gép sívításokkal, robbanásokkal és szimulált parancsokkal válaszolt míg ő módszeresen küzdötte fel magát a magasabb régiókba, félmillió pont fölé.

– Jó, jó – morogta hangosan, türelmetlenül, mint mindig az alapfokú szinteken –, gyorsítsuk fel egy kicsit, jó?

– Készülj fel lögyakorlatra, csillagharcos! – figyelmeztette a gép mindig egyforma hangján.

Most már jobb. Ahogy a játék egyre bonyolultabb lett, úgy nőtt az érdeklődése a képernyőn fénylő események iránt. Már sok pontot ért el

¹⁹ úgy, hogy a kezdeti szakaszokban a segédpontokra koncentrált, ahelyett hogy egyszerűen keresztülszánguldott volna az egyes fázisokon.

– Kész – mormogta, mintha a gép hallaná vagy értené. Persze nem hallja, de így érdekesebb volt. Ismét nyugodt volt, higgadt és magabiztos. Előbbi félelmei eltűntek, mert most a játékra kellett összpontosítania, hacsak nem akarja, hogy elővigyázatlansága miatt szétlőjék. Valóban ura volt a játéknak. Álmában is tudta volna játszani. De az óvatlanságon a legügyesebb játékos is elbukhat. Alex mindig is büszke volt magára, mert sosem veszített videojátékban valami ostoba, meggondolatlan hiba következtében. A játéknak kellett legyőznie őt. Ő nem verte meg magát soha.

Valaki meghallotta a füttyöt, zümmögést és csattanásokat, és kijött, hogy lássa a képernyőnek Alex arcán visszatükröződő fényét. Otis rágyújtott mai utolsó pipájára, miközben előballagott, hogy figyelje, ő is szerette a játékokat, de csak ritkán játszott. Keze és szeme már nem volt olyan jó, mint egykor, és túl sok éven át dolgozott ahhoz, hogy most kezdje el herdálni a negyeddollárosait.

Éppen olyan jól szórakozott, ha nézte a fiúkat játszani, főleg, aki olyan jó volt, mint Alex. A mai gyerekek mozgáskoordinációja állandóan bámulatra készítette.

20 Azonkívül, hogy szerette a játékokat, szerette Alex Rogant is. Ezért nyomban megkérdezte:

– Hol van Maggie?

Alex nem vette le szemét a képernyőről, de hallotta a kérdést.

– Jó kérdés. Gondolom, odakint szórakozik. Én legalábbis nem láttam azóta, hogy a többiekkel elment reggel.

Otis titokban elmosolyodott.

– Vagy úgy, értem. Te viszont sosem „szórakozol”, mi?

– Dehogynem, Otis! Néha igen kitűnően. – Otis ragaszkodott hozzá, hogy Alex a keresztnévén szólítsa, amióta csak Alex visszaemlékezett. „Mr. Davis” az valaki más volt: aki a nyugdíjasszelvényeket szedegette ki a postaládából. Otis viszont a barátja volt.

– *Imádok* villanyt szerelni, vízvezetékét ellenőrizni, vécét pucolni, és összeszedni a kutyaszart. – Elfintorodott. – Még csak esélyem sincs, hogy jól érezzem itt magam, Otis.

A játék ragyogó fényfelvillanással és elektronikus hangeffektusokkal jelezte, hogy Alex újabb szintre jutott fel. Most visszafojtotta lélegzetét, behajlította ujjait, miközben várta, hogy megjelenjen a következő ellenség.

– A dolgok változnak, mint mindig. Tudnod kellene. – A viharvert pipaszár körül ismét megjelent a mosoly. – Megkapod az esélyt, fiam. Az a fontos, hogy amikor eljön, légy rá felkészülve. Két kézzel kell megragadnod, és keményen tartanod.

– Valóban mély gondolat, Otis.

– Nem akarok itt filozófiatanárt játszani, Alex. Én nem vittem még anynyira se, mint egyesek, de vigyáztam, hogy mit csinálok, mert tudtam, mit akarok az élettől. Jobb tíz év múlva egy jól befektetett százdolláros, mint egy elherdált ezres ma. Nem vagyok gazdag, de kényelmesen élek. Nem kell többé dolgoznom, és nem akarok semmiért sem izgulni.

– Elszalasztottal valamilyen lehetőséget, mikor ennyi idős voltál, mint én, Otis?

– Persze. Mindnyájan elszalasztunk. De engem senki sem figyelmeztetett rá, mint ahogy most én téged, Úgy vélem, hasznodra lehet, amit mondok. A tapasztalat semmit sem ér, ha nincs, akinek átadd. Az életben egy csomó dolog van, Alex, amit pótolhatsz, de az elszalasztott lehetőségeket nem. Ezt jól jegyezd meg!

Elhallgatott, mert a sötétben felbukkant egy nagy árnyék, és begördült a parkolóba. Maggie átmászott a plató oldalfalán, egy pillanatig egyensúlyozott az egyedileg gyártott ütközőn, aztán könnyedén a földre ugrott. A már üres elemózsiáskosarat, a törülközőt és a kölcsönkért hűtődobozt ledobták utána. Búcsúzkodás, amelyet nevetgélés és néhány megjegyzés kísért: egy kellemes, napsütéses nap utózóngéi. Alex kétségbeesetten igyekezett, hogy ne oda figyeljen, és a képernyőre koncentrált.

Otis látta, hogy a fiú arca megfeszül, és tudta, hogy ez nem függ össze

21
a játék nehézségével. Mosolya szomorúvá vált, aztán elsétált a tornác túlsó végében álló hintaszék felé.

Még valaki észrevette Alex rosszkedvét, és lelkiismeret-furdalás nélkül szórt sót a friss sebre.

– Jó éjt, Maggs! – Blake ügyelt rá, elég hangosan mondja, hogy Alex meghallja a videojáték elektronikus zümmögésétől. – Akkor viszlát!

Némi vigaszt jelentett Alexnek, hogy Maggie nem válaszolt. Körmeit vájta a vezérlőgombok érzéketlen műanyagába. A teherautó hátsó kerekei csak úgy fröcsköltek a homokot, ahogy Blake kidübörgött a parkolóból, nem törődve azzal, hogy fölriasztja a korai alvókat. A láрма elnyomta a nevetést. Vagy tán nem is nevetett senki. Talán csak Alex képzelte.

Maggie fölmászott a lépcsőkön a tornácra, odalépett Alex mögé, és nézte őt. Egy percre a képernyőt tanulmányozta, de a játék részleteit fiem érezte. A lányok nemigen foglalkoztak a harci játékokkal, akármit is állíthatnak a női egyenjogúság élharcosai. A lányok jobb szerették a Százlábút vagy a Pac-Mant meg a hozzá hasonló bonyolult útvesztőjátékokat.

Maggie-t egyik sem érdekelte igazán. Csak azért érdeklődött a játékok iránt, mert Alexet érdekelték, bár nagyon tudta értékelni ügyességét.

– Készlet csökken... létfenntartó rendszer plusz kettő és működik... fotonika csökken... – A gép szaggatott, precíz, mesterséges hangon közölte észrevételeit, minden más közömbös volt számára.

Maggie lábujj hegyre állt, és megsimogatta Alex arcát. A fiú elmosolyodott, de tekintete a képernyőre tapadt. Örült, hogy játszik: ürügy volt, hogy nem kell a lány szemébe néznie.

– Azt hittem, hogy utánunk jössz a tóhoz – mondta Maggie. – Mi történt? – Egyszerű kérdés, nincs benne semmi vádaskodás. Maggie nem haragudott, csak valóban kíváncsi volt.

– Ami mindig történik. – Mérgesen akart válaszolni, de csak fáradt volt. Megviselte az élet. Tizennyolc évesen. – Nem tudtam elszabadulni. Csínáld meg ezt, javítsd meg azt... Látnod kéne azt a szemetet, amit vezeték helyett használnak némelyik öreg járgányban.

Elnézett a lány fölött a sötétbe, hogy meggyőződjék, egyedül szállt-e le a teherautóról.

– Hol vannak a többiek?

– Moziba mentek.

– És Jack Blake csak úgy véletlenül jött erre?

– Miért, mit akartál, hogy gyalog jöjjen haza?

Alex nem tudott válaszolni, mert egy. ellenséges csatahajó váratlanul ösztözet nyitott rá, és neki egyszerre keltett kitérnie és ellentámadást indítania.

Maggie észrevette, mennyire koncentrált, bár csak nagyon halvány elképzelése volt, milyen nehézséggel kell megküzdenie. Aztán az eredményjelzőre pillantott, és hirtelen teljes figyelemmel kezdett a képernyőre bá-

műlni, amely tele volt apró színes fényekkel és mátrixokkal. Sikerült közelebb bújnia Alexhez.

– Energiafegyvert tartalékra... létfenntartó rendszer kritikus... fotonika maximumon... – jelentette közönyösen a gép.

– Jobbra figyelj! – kiáltott fel Maggie, és tőle szokatlan izgalommal mutatott a képernyőre. Sokszor látta már Alexet játszani ezen a játékon, de a képernyőn még sosem látott ilyen zsúfoltságot és ennyi eseményt. Aztán szórakozottan azt mondta: – Azt mondta, útba esik neki hazafelé.

– Micsoda?

– A lakókocsitelep, te ostoba.

– Igen? Blake történetesen a város túlsó végén lakik. Nag^ hülye, de nem ennyire. Talán fele olyan hülye, mint szeretem képzelni.

Maggie keserűen válaszolt:

– Vissza akartam jönni hozzád, érted? Hé, most igazán nagy vagy!

– Az vagyok?

– Nem nézted meg az eredményt?

– Nincs időm. Nem érek rá. – És arra sem ért rá, hogy figyelje, amint megérkezik Jack Blake terepjáróján, figyelmeztette egy halk hang. Fölpillantott, és önkéntelenül is elcsodálkozott. – Né, kilencszázezer-valamenynyi. Nem rossz.

Otis meghallotta. Eredeti elhatározása ellenére, mármint hogy nem zavarja meg a fiatalok magánéletét, nem tudta megállni, hogy föl ne keljen a hintaszékből, és oda ne menjen egy pillantást vetni a játékra. Rábámult a képernyőre.

– Kilencszázhuszezer. Mintha azt mondtad volna, hogy ez a gép egymillióig jelez.

– Nem látom, hogy mehetne fölé – felelt Alex, és a munkájára koncentrált. – Csak kilenckilenckilenckig van kalibrálva. Talán meglátjuk, mi lesz utána.

– Megcsinálod, Alex. – Otis odalépett a tornác széléhez, a telep felé fordult, szája elé emelte a kezét, és elkiáltotta magát: – Mindenki ide figyeljen! Alex rekordot javít! Kicsinálja a gépet!

– Ezeket a gépeket nem lehet kicsinálni, Otis.

– Mi lesz, ha eléred a milliót?

– Nem tudom... de nem megy tönkre. Igaz?

Otis közel hajolt a géphez, pipája úgy füstölt, mint egy kis gőzgép.

– Engem ne kérdezz, fiam. Te vagy itt az elektronikus varázsló. Néhány helybeli, aki kint üldögélt, élvezte a hűvös estét, meghallotta

Otis kiabálását, és elragadtatva attól a gondolatától, hogy egy közülük való valami rendkívülit visz véghez, odajött, hogy lássa, ami történik. De majdnem elsöpörték őket, amikor egy csapat izgatott gyerek rohant el mellettük, szinte megrohamozva a tornácot, lökdösődve és tolakodva, hogy a legjobb helyről figyelhessenek. Alex öccse rohant az élen, és egészen közel férközött, amikor különös új jelek jelentek meg a képernyőn. Ami-

Ilyen hirtelen bukkantak fel, Alex olyan módszeresen semmisítette meg őket.

– Húha, még sosem jutottál ilyen messzire, Alex! – Louis olyan izgatott volt, hogy ugrálni kezdett a képernyő előtt. Alexnek a könyökével kellett félrelöknie. – A parancsnoki hajó! Nyomd meg azt a zöld micsodát, Alex!

– Azt próbálom, ha nem dugod elé a képedet.

– Ó, bocs! – Louis abbahagyta az ugrándozást... körülbelül tíz másodpercre.

Nehéz pillanat volt, amikor Alex már azt hitte, hogy szétlőtte. Fotonsugarak áramlottak felé, és nem látszott kiút. Egy másodperc törtrésze alatt – ennyi állt rendelkezésére – úgy döntött, hogy váratlan dolgot művel. Menekülés vagy kitérő manőver helyett nagy sebességgel a támadó irányába indult. A fotonsugarak, amelyeket úgy irányítottak, hogy elkapják, ha menekül, ártalmatlanul robbantak a háta mögött. Mielőtt egy másik hullám tüzelhetett volna védekezésül, ujjai olyan könnyedén jártak a vezérlés gombjain, mint egy gépíróé.

Az idegen parancsnoki hajó a képernyőn felrobbant, és a vakító lángtól a képernyő előtt állók hátrahőköltek, néhányan önkéntelenül összerezzenetek. Az eredményjelző, amelyen pirossal íródtak ki a számok az események fölött, túljutott a hat kilencesen, miközben a mesterséges hang a gép belsejéből diadalittasan sivította:

– REKORDJAVÍTÁS, REKORDJAVÍTÁS!

A fények elhalványultak, a képernyő kihuny, és néhány szó jelent meg rajta: GRATULÁLUNK, CSILLAGHARCOS!

– Húha! – szólalt meg Louis tiszteletadóan –, tényleg szétlőtted, Alex. Mi lesz most?

Alex igyekezett közönyösnek látszani. Megvonta kissé a vállát és szerényen elfordult a géptől.

– Találni kell egy nehezebb játékot, gondolom. Nincs benne semmi pláne ezen még egyszer játszani.

A bajnokot elhalmozták gratulációkkal a zümmögő neon szaggatott fényében. Noha a lakókocsitelep idősebb lakóinak többsége (Otis volt a kivétel) szinte semmit nem konyított az újmódi elektronikus játékokhoz, mégis elismerték a másik ügyességét, és az magától értetődő, hogy Alex valami nagyon kivételes dolgot művelt.

A beszélgetés fokozatosan átváltott ismerősebb témákra: az időjárás, az adók, a benzinárak, az ideai gyapottermés minősége, hány turistára lehet számítani a szezonban, és természetesen az időjárás. Lassan eltűntek az éjszakában, barátságosan csevegve, ahogy barátok közt szokás, az előbbi nagy izgalmat már elfelejtették. Otis gratulációképpen hátba veregette Alexet, majd ő is elindult ósdi lakókocsija felé.

Alex Maggie felé fordult.

– Mit szólna?

– Nem rossz. De van ennek jövője?

24 Alexnek elmúlt a jókedve.

- Nem hiszem. De jó szórakozás. – Megpróbált huncutul mosolyogni.
- Nem akarsz átjönni és megnézni az elektronikus rézkarcaimat?
- Tudod, Alex, mindig is kíváncsi voltam, milyen egy igazi rézkarc.
- Én is, de ez egy szép sorozat. Na jó, és mi lenne, ha elsétálnánk és meghallgatnánk, hogy énekelnek a tücskök?
- Úgy hangzik, mint valami munkadal?
- Az a tücsköktől függ.

A lány el nevette magát.

- Oké, de meg kell ígérned, hogy hazakísérsz. Olyan messze van. – Gordonék lakókocsija egy lépésre volt Roganékétól.
- Nagy távolság, talán kibírják a lábaim. Egész nap álltam rajtuk.

Maggie hirtelen ismét megértő lett.

- Tényleg sajnálom, hogy így alakult ez a kirándulás, Alex.
- Jól van. Legalább egyikünk jól érezte magát.

A tücskök nem voltak említésre méltóak, egyáltalán nem úgy énekeltek, mint a dolgozó emberek vagy akár mint jóval korábbi névrokonaik. Ez azonban nem zavarta Alexet és Maggie-t. Szorosan összebújtak a kis kopott előtéren, azon a parányi bekerített területen, amely Roganék előkertje volt, és élvezték a hűvös esti levegőt. Körülöttük a lakókocsitelep lassan nyugovóra tért. Véget ért egy békés nyári nap. Maggie magába merült, és keveset beszélt, Alexnek meg volt annyi esze, hogy ne kérdezze, min gondolkodik a lány.

Valahol Dan Rather műsora szólt. A Spinners játszotta a „Rubberband Man”-t Otis sztereo rádióján. Otis kikérte Alex véleményét a kazettás magnóról, de nem lelkesedett az ötletért, amikor megállapította, hogy nem azt hallja rajta, amit szeretne. A Sony, úgy látszik, nem érdeklődött Otis kedvenc muzsikája iránt.

Alex mindezzel nem sokat törődött, kivéve egyetlen énekest, akinek dalait Otis állandóan játszotta. Ez a hang még az afganisztáni háború híreit is megelőzte, és az első helyen állt: Billie Holiday. Alex nagyon szerette volna látni egy koncertjét. Ezen Otis jót derült, mert tudta, hogy ifjú barátját sosem engedték volna abba a társaságba, amelyben Holidaynek élnie kellett az életét. De a fiú érdeklődése tetszett neki.

- Ja – hallatszott egy hang Boone-ék lakókocsija irányából. – Ez az Alex még viszi valamire.
- Hát persze – helyeselt Elvira.
- Én mondom – értett egyet Mrs. Boone. Egy darabig csönd volt, azután Gordon nagymama bejelentette a szülői felügyelet befejezését azzal, hogy közölte:
- Jó éjt, gyerekek!

Pár másodperc múlva Gordonék lakókocsijában kialudtak a fények. Mrs. Rogan még nem volt otthon. Alex még várt egy pillanatig, aztán jobb

kárjával gyengéden átölelte Maggie vállát. Ujjai mintha önálló életet élnének, szelíden megszorították, és közelebb húzta magához.

A lány arca feléje fordult, tekintetük találkozott. Alex előrehajolt, ajkai a lányé felé közeledtek... de ő ügyesen félrehajolt, és megpuszilta a fiú arcát. Aztán fölállt, és a lakókocsi felé indult.

– Jó éjt, Alex!

Első gondolata az volt, hogy akaratlanul is valami hibát követett el. Világos volt, hogy mit akar; ez volt minden. De itt valami többről van szó.

– Jó éjt, Alex? – ismételte meg. Mi az ördög ez, hogy „jó éjt, Alex”? Nem is mérges volt, inkább zavart. Általában Maggie volt az, aki a csokolózást kezdeményezni szokta. – Hé, várj! – A kis előtérre vezető lépcsőnél érte utol.

A kémek szolgálatban voltak ma éjjel. Nincs az a CIA-újonc, aki jobban lesett és fülelt volna, mint Louis Rogan az őrhelyén, a hálószoza ablakában. Elég nagy volt már ahhoz, hogy némi elképzelése legyen arról, ami történik, tudta, hogy valami testi dologról van szó (noha ő más fogalmakban gondolkodott). Annyira elragadta a látvány, mintha egy gyilkosságnak lenne a szemtanúja.

Maggie fölment a lépcsőn, de az ajtóban megtorpant.

– Maggie, mondd meg, mi a baj. Nekem mindig elmondhatod, ha baj van.

A lány tétován ránézett.

– Nem haragszol meg?

– Ígérem. – Fölemelte összefont ujjait, és komolyan nézett rá.

– Azt hiszem, végül is nagyon bánt. – Maggie nem akart ránézni, de rájött, hogy nemigen tud máshová nézni. – Tényleg el akarsz menni?

– Ez az, ami bánt?

– Hát nem elég? Azt hiszed, nem fontos?

– Persze hogy fontos. Természetesen elmegyek. Mind a ketten elmegyünk.

A lány megdermedt.

– Mind a ketten?

Alex fölment a lépcsőn, és mindkét kezét a lány vállára tette, Maggie nem tért ki előle.

– Igen, mind a ketten. Ki érdekelne engem, ha nem te? És ki érdekelne téged, ha én nem lennék? Nem emlékszel? Már megbeszéltük. Tanulni fogok, állást keresek, és visszajövök érted.

– Nem... nem hittem, hogy komolyan mondd, Alex. Azt hittem, csak úgy jár a szád.

– Ugyan. Én mindig komolyan beszélek. Látod? – Előrenyújtotta állat, és a csücsörített szájára mutatott. – Figyeld a számat! Vissza... jövök... érted. Világos?

– De mi lesz nagymamával? Valakinek vigyáznia kell rá.

– Nagymamára? – intett Alex a fejével a lakókocsi felé. – Nagymamának

27
pontos annyira van szüksége, hogy vigyázzanak rá, mint Barker mamának. Nagymama tud magára vigyázni, és különben is nem te vagy az egyetlen rokona. Mit gondolsz, ki segít neki, amikor te iskolában vagy?– Körbement a lakókocsikon. – Az egész telep az ő családja. Bár nekem lenne annyi barátom, aki törődik velem!

A lány nem válaszolt, és a fiú feléje hajolt.

– Nem erről van szó. Szóval nemcsak erről, igaz? Valami másról. Az az igazság, hogy félsz innen elmenni. Félsz itthagyni...

Maggie hirtelen dühösen vágott vissza:

– Nem félek!

Alex védekezően emelte fel a kezét.

– Hé, nyugodj meg. Lehet hát, hogy tévedek. Tudod, hogyan bizonyíthatod be, hogy tévedek – tette hozzá szelíden. – Akármilyen történik, akár azonnal velem jössz, akár valamikor később, te meg én örökre összetartozunk, igaz? Rogan és Gordon a világ ellen. Mert nem tudok olyan messzire menni, hogy vissza ne jöjjenek hozzád, Maggie.

Most meg mi ez? Nevet vagy sír? Mindig nehezen tudta eldönteni. De már kezdett derengeni előtte, amikor a lány mindkét karjával átölelte, és szorosan hozzásimult.

– Annyira szeretlek, Alex.

– És én téged kétszer annyira, Maggs. Mindig szeretni foglak. – Ajkaik ezúttal nem kerülték el egymást.

Louis Rogan nem akart hinni gyermeki szemének. Fájdalmas hangot hallatott, és felcsapta úrsisakja rostélyát, hogy lehetőleg semmit ne mulasszon el az undorító jelenetből. Hát soha nem eresztik el egymást? És hogy tudnak levegőt venni? Talán visszatartják a lélegzetüket, igen, így kell lennie. De hogy tudják ilyen sokáig visszatartani?

– Hányinger – morogta, teljesen undorodva attól, amit látott. De nem fordult el.

3.

Van egy nagy előnye annak, ha valaki kisvárosban dolgozik, gondolta fáradtan Jane Rogan, miközben beállt az öreg teherautóval a parkolóhelyre az otthonuk mellett: túl jól ismernek ahhoz, hogy megkíséreljenek felcsípni. Nem mintha néhány helybeli nem próbálkozott volna ezzel a kávázóban. Kezdetben ez hízelgő volt. Most már idegesítő. Kétkedett, hogy létezik-e egyáltalán komoly férfi. Az egész nem más, mint egy gondosan koreografált balett.

– Hé, Jane – szokott rákiabálni Seth Daniel –, mi lenne, ha idehoznál néhányat?

28 – Néhány micsodát? – szokott visszakérdezni a pincér arcra fagyott, profi mosolyával.

Ilyenkor Seth rávigyorog kávéívó társaira, s azt mondja:

– Tudod, mit.

Ilyenkor sóhajt egyet, és így felel:

– Ma nem szerepel az étlapon, Seth. Mellesleg a saját gyomrod te ismered.

És mind majd megpukkadnak a röhögéstől, miközben trágárságokat pusmognak egymásnak. Jól érzik magukat, és ez az, ami számít.

Átkutatta az első ülést, hogy megbizonyosodjék, összeszedte-e az egész postát, és rátette a két nagy bevásárlószatyor egyikére, a nagy fehér kenyér mellé. Majd mindkét karjára ráakasztott egy-egy szatyrot, és elindult a lakókocsi felé. Hívhatta volna Alexet segíteni, de már így is rossz volt a lelkiismerete, hogy a fia miatta mulasztotta el a mai kirándulást. Így hát egyedül boldogult, noha a szatyrok hónapról hónapra nehezebbek lettek, pedig a vásárolt áru mennyisége mindig ugyanaz volt.

Mikor beért, letette a szatyrokat a konyhaasztalra, a romlandó dolgokat berakta a hűtőbe és a fagyasztóba, majd ment, hogy ellenőrizze Louist. Ágyban volt, szeme szorosan behunyva. Kihátrált, s megnézte Alex szobáját, és nem lepődött meg, hogy üresen találta.

Mégis, amikor az órájára pillantott, megborzongott. Tudta, hogy nincs oka aggódni. Alex miatt nem. Kivéve... Amikor bement a főiskolára a városban, és hajnali háromkor jött haza, és bűzlött a sörtől, kényszerítve érezte magát, hogy szigorúbban rajta tartsa a szemét. Persze ez csak egyszer fordult elő, és abban a korban volt, amikor már benőtt a feje lágya, de most, hogy kényszerűségből lemaradt a kirándulásról és a fürdésről, lehet, hogy olyan hangulatban van, hogy megpróbál valami ostobaságot csinálni, és...

Aggodalma eloszlott, amikor Alex berobbant a nappaliba, csinos, fiatal arcán széles mosollyal. A *Rocky* egyik dallamát fütyülte, olyan hangosan, hogy fölébreszthette volna a fél telepet.

– Pszt, Alex, fölébresztetted nagymamát meg a többieket.

– Nagymamát fölébreszteni? Gordon nagymama átaludna a harmadik világháborút is, anyukám. – Felnézett a plafonra, és shakespeare-i pózba vágta magát. – Igen, egy szép napon majd rámutatnak erre a helyre, erre a bádög- és furnérlakra, és azt mondják: *itt* kezdődött az egész. – Visszazökkent szokásos görnyedt testtartásába, és szélesen vigyorgott. – Nem találsz ki? Végre megjavítottam a Csillagharcos rekordját. Nem ám a helyi rekordot. Addig jutottam, hogy meghátrált, és újra kellett kezdenie.

– Ez szép, kedvesem. – Átfutotta a postát, amelyből néhányat már felbontott és átnézett. A számlákat érintetlenül hagyta, igyekezett kellemtelen tartalmukat a lehető legkésőbb megtudni.

– Szép? – tátotta el Alex a száját. Nyilván anyunak göze sincs teljesítményének jelentőségéről. Mikor bejött a szobába, úgy érezte magát, mint

Rocky, amikor felrohan a philadelphiai könyvtár lépcsőin. Most oda lett a lelkesedése, és úgy érezte magát, mint Rocky a *Rocky* ///-ban, amikor Mr. T. kiütötte.

Anyunak megvolt a módszere, hogy gyorsabban lelohassza az ember jókedvét, mint amikor egy kivédett labdát visszarúgnak egyenesen a kapuba.

– Anyu, ez nem „szép”, ez fantasztikus! Hívunk kellene valakit. Az újságokat, a *Guinness Rekordok Könyvét*, a helyi tévéhíradót...

– Behoztam az egész postát – felelt az anyja türelmesen, csírájában fojtva el a küszöbönálló halhatatlanságot –, mert Mr. Perlman teherautója lerobbant. – Átnyújtott neki egy nagy, gyűrött borítékot. – Ez neked jött, de mikor elolvastam a feladó címét, olyan izgatott lettem, hogy kinyitottam.

– Semmi baj, anyu. – Még mindig jókedvűen átvette a borítékot. – Mi ez?

Az anyja nem nézett rá.

– A kölcsönödről szól.

– Kölcsön? – Hirtelen nem akarta megérteni. Nem akarta tudni, mert a levél tartalmának természetét tudta már, amikor anyja arcára nézett. Csak fogta a borítékot, és bámulta.

– A tanulmányi kölcsön – sóhajtott újra, ezúttal mélyet, és megpróbált rámosolyogni a fiára. – Tudom, milyen sokat jelentett ez neked, Alex, de még mindig járhatsz a városi iskolába a barátaiddal.

Bánatosan és elgyengülve kicsúszhatta a levelet a borítékból, és kényszerítette magát, hogy végigolvassa a szavakat. „Kedves Mr. Rogan – írták keneteljes udvariassággal –, sajnálattal közöljük, hogy kölcsön iránti kérelmét, amely fedezné tanulmányainak és az ezzel kapcsolatos kiadásainak költségeit az egyetemen, kellő biztosíték hiányában sajnálattal el kell utasítanunk. Emlékeztetnünk kell önt, hogy a tanulmányi kölcsön attól függ, milyen eredményt ér el a tesztvizsgán...”

Lassan gombóccá gyúrta a levelet a markában. Persze hogy a tesztje eredménye nem volt olyan, mint kellett volna. De hogyan is lehetne olyan, amikor az ember éjszakáinak felét azzal tölti, hogy rohadt vízvezetékot javít, üveggyapot szigetelést szerel, és hangyákat irt? Hogy várhatják el, hogy tanuljon, hogy lépést tartson az olyan gazdag srácokkal, mint Jack Blake, akiknek van szabadidejük, és személyi számítógépük és nevelőjük és...

– És mindig szeretni foglak, Maggie – dűnnyögte Louis megfigyelőhelyről távozóban az előszobában. – Puszi, puszi, puszi!

– Louis! – kiáltott rá Mrs. Rogan.

Tízéves kor ide vagy oda, Louis hirtelen valami olyat látott meg Alex pillantásában, hogy jobbnak látta visszavonulni az előszoba sötét melegébe. Nem volt fenyegető ez a pillantás. Arra ő felkészült, és meg tudott birkózni vele. Amire nem volt felkészülve, az a fájdalmas tekintet volt

sébezhetetlen, fékezhetetlen nagy testvére arcán. A maga gyermeki módján tudta, hogy részben ő is felelős ezért a fájdalomért, amely annyira különbözött a szokásostól, ahogy ő és Alex egymást szekálni szokták. Kellemetlen fölismerés volt, és nem tudta, hogyan viselkedjen. Émelygett, mintha olyasmit evett volna, amiről tudja, hogy nem szabad.

Alex nem szólt neki semmit, és ez jó volt. Az arckifejezése önmagában is elég fájdalmat okozott. Nagy zavarban megfordult, és kirohant a lakókosziból.

– Alex! – Jane Rogan utána indult, de a bejáratnál megtorpant. Néha a nyugalom és a magány megnyugtatóbb lehet, mint az anyai vigasztalás. Elég jó szülő volt, hogy hagyja elmenni.

Néha, ha az ember rohan, ahogy csak bír, agya közben máshol jár, néha elfelejt levegőt venni. Végül a test jelzést ad az agynak, és ketten együtt hamar megállítják az embert. Alex lassított, lihegve és zihálva. Félúton találta magát a műút felé. Mögötte színes fények villogtak az éjszakában. „Csillagsugár Csillagfény, Üdvözljük Szállóvendégeinket!” – szaggatott neon-kavargásban.

Kisimította a levelet, amelyet még mindig a jobb markában szorongatott, és még egyszer végigolvasta. Nem volt benne semmi személyes. A szokásos nyomtatott elutasító formula. Még az aláírás is bélyegzőnek látszott. Semmi személyes. Ledobta az útra a levelet.

Semmi személyes, gondolta, miközben az esti szellő elvitte a jövő reményeit a vizesárok felé, amely a parkolóhelyet határolta.

Nem számít. Ahogy anyu mondta, még mindig járhat a városi főiskolára a barátaival. De ő nem akart a városi főiskolára járni a barátaival. Egyetemre akart menni. *El* akart menni, el a megyéből, el az államból, messze a Csillagsugár Csillagfénytől és mindattól, amit ez jelentett.

Mehetne a városi főiskolára, leérettségizhetne, és úgy léphetne tovább. Két év előkészítő, és aztán fölvennék az egyetemre, föl kell venniük. De ez még további két évet jelent rozsdás csövekkel és elromlott elektromos szerkentyűkkel. Még két évig „jó meleg napunk lesz ma”, egész nyáron, mindennap. Még két év semmittevés a semmiben. Erre képtelennek érezte magát.

A háta mögött valami fölzümmögött. Riadtan fordult hátra az ABC felé. Először meg volt győződve, hogy a nagy neon volt, de rá kellett jönnie, hogy téved. A zümmögés ismét hallatszott, de a neonfelirat nem szikrázott, és nem aludt ki. A hang és a villogó fény mögüle jött. Elindult a tornác felé.

A videojáték volt: színesen és fényesen működött, szinte vibrált az energiától. De senki nem játszott rajta, sőt a közelben sem volt senki. Először arra gondolt, hogy hátha valaki föl akarja törni a gép pénzkazettáját, de egy alaposabb pillantás meggyőzte, hogy nyoma sincs feltörési kísérletnek, nincs horpadás a kazettát védő acéllemezen.

Furcsák ezek a fények és ez a zümmögő hang. Egyáltalán nem olyanok,

mint a gép válasza. Absztrakt, mégis rendszer van bennük. Arra gondolt hogy a túlfeszültség az oka. Igen, ez megmagyarázza. Valahol a vezetékekben a telep és a hooveri generátorok között túlfeszültség keletkezett, és tönkretette a játék érzékeny mikroprocesszorait.

Nem tehet mást, mint kihúzza a konnektorból, míg a céget, amelyik javítja, értesítik. Ha így hagyja, esetleg leég a gép, és nem akarta, hogy anyját vonják esetleg felelősségre a hanyagságból okozott kárért. Nem okoskodhatnak, ha kihúzza a konnektorból.

Benyúlt a gép háta mögé... és az leállt. Egyszerűen elnémult, mintha attól félné, hogy kikapcsolják, és ezért elhatározza, hogy jól fog viselkedni.

Vagy talán túl régóta működött, és most égett le, gondolta.

Hirtelen sötét árnyék bukkant fel az úton az ABC előtt, éppen a bolt lámpáinak fénykörén belül. Alex azonnal felfigyelt rá; valami nagy, szögletes és szokatlanul hosszú. Egy gazdag ember játékszere, valamiféle egyedi gyártású, különleges autó. A motorjának is furcsa a hangja.

– Hello! – szólalt meg egy hang. – Bocsáss meg, fiú. – Zümmögve kinyílt egy sirálysárnyforma ajtó, és az tovább csigázta Alex kíváncsiságát. Küzdött benne a vágy, hogy megvizsgálja a hirtelen elnémult játékot, és hogy belenézhesen ennek a különös járműnek a belsejébe. Egyenlőtlen küzdelem volt.

³² Az autó felé ballagott, igyekezett belenézni, anélkül hogy látszódna rajta a kíváncsiság.

– Szép autó, uram.

– Köszönöm. Igyekszem vigyázni rá.

– Külföldi?

– Igen, import. – A férfi mosolygott, csak úgy általánosan.

Alex még egy utolsó, irigykedő pillantást vetett rá, aztán hivatalos hangon közölte:

– Az üzlet zárva van. – A mű út felé mutatott. – A város nincs messze. Ott van olyan üzlet, amely éjjel-nappal nyitva van. Valószínűleg ott megveheti, amire szüksége van.

– Nem hiszem, fiam.

Alex az utat kémlelte.

– Lerobbant valahol az úton a lakókocsijuk, nem?

Az autóban valami megmozdult, és Alex egy halványan megvilágított arcot pillantott meg. Idősebb férfiarc volt, barázdált, de az igazi öregkor mély ráncai nélkül. Az autó tulajdonosa akárhány éves lehetett ötven és nyolcvan között. Dús pofaszakállt viselt. Amikor fölnézett, Alex meglepődött, milyen világos a szeme. Mintha átlátszó lett volna: védőlencse, amely valamilyen mélyebb titkot rejt a szemlélő előtt.

A férfi egy cigarettát ütögetett egy hosszú cigarettatárca tetején.

Alex eddig csak a moziban látott ilyet. Mintha megérezte volna a fiú érdeklődését, a vezető eltette a tárcát, és figyelmesen tanulmányozta a cigarettát.

– Furcsa modorosság. Nincs hatása, mint a táplálkozásnak, nem kémiai stimuláló vagy hasznos endokrin termék, mégis vonzó, vonzó.

– Tessék?

– Semmi, fiam. Hogy válaszoljak a kérdésre: nem, nincs sehol lerobbant lakókocsim. Nem is azért vagyok itt, hogy a cigaretta vagy a rágógumi iránti érdeklődésedet tanulmányozzam. Tulajdonképpen keresek valakit.

Alexnek eszébe jutott néhány történet, amelyet Otis mesélt neki a fiatalkoráról. Utólag mindig nevetett a sztorikon, mert tudta, hogy azok csak túlzó mesék, időtöltésnek a forró, nyári estéken. Most nem volt olyan biztos benne.

– Maga az IRS-től jött?

Most az öregem volt a sor, hogy zavarba jöjjön.

– Az IRS? Az egy évelő, gyökértörzsű vagy gumós, fűszerű növény az íriszek családjából, ugye?

Alex hátrált egy lépést.

– Azt hiszem, uram, túl sokat ivott ma este.

– Ostobaság! Nem vettem magamhoz több folyadékot, mint amennyi a test megfelelő működéséhez szükséges. Ami azt az egyént illeti, akit keresek... – A tornác felé mutatott. – Nem tudod véletlenül annak a

személynek a nevét, aki megjavította a rekordot azon a játékon, és hogy merre találom?

A büszkeség legyőzte Alex óvatosságát. Furcsa ez az öreg, de nyilván ártalmatlan. És ez a különös járgány, amit vezet... Talán annál a cégnél dolgozik, amelyik a Csillagharcos játékot gyártja. Talán a gépbe beépítettek valamilyen elektronikus relét, amely valami központban jelzi az eredményeket. Lehet, hogy ez az öregember valami jutalmat vagy effélét akar neki adni.

– Alex Rogannek hívják, uram, és itt áll maga előtt. Kicsoda maga? Nyertem valamit ezzel az eredménnyel? Ezért jött?

A férfi köhögni kezdett a cigarettától.

– Nehéz ebbe beleszokni. Micsoda? Nyeremény? Hát így is lehet mondani. Igen, mondhatjuk, hogy a teljesítményed méltóvá tesz, hogy egyedülálló megtiszteltetésben részesülj.

Alex agyán látomások cikáztak át elegendő pénzről, amely lehetővé teszi, hogy fizetni tudja az egyetemi tanulmányokat. Talán még marad is valami. Talán megveheti Louisnak azt a kitömött tauntaunt, amit annyira szeretne. Vezetne anyu egy új tévét, sőt talán egy új teherautót!

Kényszerítette magát, hogy visszafojtsa az izgalmát. Lehet, hogy a jutalom nem is pénz. Lehet, hogy valamilyen áru vagy csak egy csomó szabad játék a gépen.

De ha nem valami nagy dologról van szó, valami fontosról, akkor miért küldene a cég valakit, hogy személyesen találkozzon az éljátékosal?

– Ami engem illet – és az öreg szélesen elmosolyodott –, Centauri a nevem. Én találtam fel a Csillagharcost, és azért jöttem, hogy beszéljek veled.

– Tényleg? Tényleg maga találta fel a játékot?

Az öregember elégedettnek látszott.

– Persze. Mi a véleményed róla?

Alex megpróbált fontoskodva válaszolni:

– Nem rossz. Eltartott egy darabig, amíg beletanultam. Nem olyan komplikált, mint néhány más játék, de nagyon sok gombot kell egyszerre nyomkodni, és a magasabb szinteken elég szaporán kell dolgozni.

– Ezt várják el a csillagharcosoktól – közölte Centauri –, és te bebizonyítottad, hogy ugyanolyan jól vagy még jobban csinálod, mint bárki más. Jobban, mint bárki más erre felé, komolyan.

– Nem duma?

– Nem duma, Alex.

– És a jutalmam?

– Á, igen. A jutalmad. Erről beszélnünk kell. Ez olyan ügy, amely végtelesen fontos. – A hátsó ülésre mutatott. – Lép be az irodámba.

Alex megkerülte a motorházat, de mikor a jármű túlsó oldalára ért, megtorpant. Az öregember különösnek látszott, de becsületesnek tűnt.

³⁴ Honnét tudhatna valami szélhámos az ő teljesítményéről? Azonkívül ez itt nem Los Angeles vagy New York.

Mégis, ez a szokatlan autó, meg hogy minden olyan sötét és kihalt. Alex olvasott újságot és minden este megnézte az éjszakai híreket a hármascsatornán. Nem akarta egy szennyvízcsatornában megtalált hullaként végezni.

– Talán inkább idehívom az anyukámat. Ha nyertem valamit, neki tudnia kell, mert ha valami papírt alá kell írni, én még nem vagyok huszonegy éves. Neki is alá kell írnia, és...

– Azt hiszed, valami kóbor sarlatán vagyok? – Centauri hirtelen mérges lett. – *Centauri* vagyok, és fenntartás nélkül bízatsz... bíznod kell bennem. Nincs semmi aláírandó papír, és tájékoztathatod anyai szülődet a megtiszteltetésről, hogy időben ki lettél választva. Most azonban a lényeg az idő és a titoktartás. Úgy nézek ki, mint valami nagyvárosi perverz alak, aki a mellékutcákban sompolyog, és elcsábítani való ártatlanokat keres? Ezt gondolod rólam, fiam?

– Hát, ööö... nem – felelte Alex, és igyekezett palástolni, hogy ez a gondolat járt a fejében. Aztán eszébe jutott egy ötlet, amitől sokkal jobb kedvre derült. – Azt mondta, maga találta fel a Csillagharcost?

Az öregember bólintott.

– Úgy van. Még a külsejét és a formáját is én agyaltam ki.

– Akkor meg tudná mondani, mi jelenik meg a képernyőn a nyolcadik támadó szinten?

Centauri kapásból válaszolt:

– Ko-Dan szállítóvadászok, hatos kötelékekben, hat leszálló hajót kísérvé, amelyek polgári célpontok támadására vannak felfegyverezve.

Alex megnyugodott. Nincs az a kóborló különc, aki ezt tudná, még ha játszott is olykor a játékon. A nyolcadik szint ritkán elért terület. Kezdtett visszatérni kezdeti izgalma, ahogy bemászott az autóba.

A kocsi belseje tágasabb volt, mint várta. Kényelmesen kinyújthatta a lábát, és körös-körül egy sor digitális berendezést látott, amelyek teljesen ismeretlenek voltak számára. A kocsi hátsó része zárt volt. Nem volt hátsó ablaka.

Valami megmozdult mellette, és érezte, hogy még valaki van a közelében, noha nem látott senkit.

– Ja igen – mondta Centauri –, üdvözlöd az asszisztensemet, Bétát.

– Betty?

– Nem, Béta.

– Görög?

– Nem egészen – vigyorodott el az öreg.

Alex a szemét meresztette, de a sötétben nem látott senkit. Az autó tömege elfogta a lakókocsitelep fényeinek nagy részét, és elől a műszerfal csak tompán volt megvilágítva.

Kinyújtotta kezét.

35 – Hello!

Egy parányi szikra villant fel, amitől gyorsan visszarántotta a kezét, és az ujjait nézte.

– Statikus elektromosság – mondta szelíden Centauri. – Tudod, milyen problémák adódhatnak az ilyen idegen típusoknál.

– Aha, igen! – Mialatt még mindig bizsergő kezével volt elfoglalva, a másik utas kiszállt, de Alex még mindig nem látta tisztán az arcát. Fiatal embernek tűnt, körülbelül olyan magas, mint Alex. Ennél többet Alex nem tudott megállapítani róla.

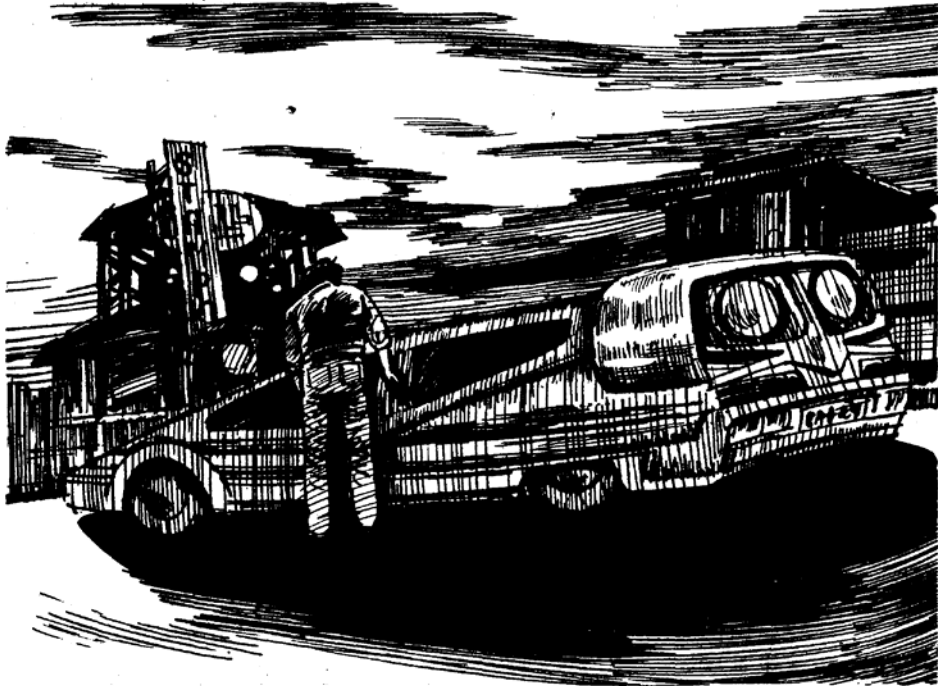
Visszafordult a vezetőhöz. – Centauri a neve a Földhöz legközelebbi csillagnak, ugye?

– Úgy van. Az Alfa Centauri. És a Béta Centauri. Biztosíthatlak, hogy az asszisztensem nem rokonom, legföljebb a közös érdek köt össze. – Kifelé mutatott. – Neki megvan a maga feladata, és nem jön vissza hozzánk.

– Mókás név – mormogta Alex.

– Miért mondod ezt? – Centauri hangja megbántott volt. – Sok embert neveznek el csillagokról. Itt van Carina, Andromeda, Lira és...

– Jól van, jól van, visszavonom. Szóval nem mókás név. Csak eddig senkivel nem találkoztam, akit Centaurinak hívtak, ennyi az egész.

36 – Egyénibb, mint a Joe, nem igaz? Egy egyéni személyiségnek egyéni név dukál.

– És mi van a jutalmammal? Vagy kitüntetéssel, ahogy maga szívesebben nevezi.

– Á, igen! Tényleg gratulálnom kell, fiam, olyan virtuóz módon bántál el a géppel. Centauri le van nyűgözve, és ez lenyűgözhet téged.

– Nyűgözzön le a jutalommal – mondta Alex, mert már unta a kitérő válaszokat. De úgy tűnt, az öregnek feltett szándéka, hogy mellébeszél.

– Láttam másokat is, de te vagy a legjobb, fiam, a legeslegjobb. Káprázatos technika, a kéz és a szem csodálatos összhangja, kiváló ösztön a helyes döntések meghozatalához a kritikus pillanatokban. Fényévekkel a vetélytársak előtt.

– Köszönöm. – Alex keményen igyekezett, hogy ne ragadja magával ez a lelkesedéshullám.

– Ezért van itt Centauri. Van egy kis javaslata számodra. Érdekel?

– Miféle javaslat? – kezdett hirtelen gyanakodni Alex.

– A játékkal kapcsolatos. Hogy legyél Csillagharcos-játékos. Még érdekel? A jutalmak óriásiak.

– Azt hiszem, jól hangzik. – Talán a cég azt akarja, hogy bemutatókat tartson, vagy ilyesmi. Nyilván tisztességesen megfizetik.

– Bravó! Tudtam, hogy ezt mondd. – A műszerfal felé fordult. – Most találkoznod kell a társaiddal.

– Micsoda? Milyen társaimmal? – Más díjnyertesek is vannak rajta kívül?

Suhogás hallatszott, és az ajtók becsapódtak. Szorosan bezárultak, de Alex nem hallotta a fémes csattanást, amit várt. A kocsiban minden halkan és nagy precizitással működött.

A motor dübörgés helyett zümmögött, amikor Centauri kikanyarodott a parkolóból, mint az *Indy* utolsó jelenetében. Akkor sem lassított, amikor rákanyarodott a műútra, ügyet sem vetett a kereszteződésben a stop táblára. Sőt, nem törődve az első kanyarokkal, gyorsított, és elindultak felfelé a dombok között.

A váratlan gyorsulás az ülésbe préselte a tágra nyílt szemű Alexet. A kocsi belsejében minden csendes volt. Sosem képzelt volna ilyen tökéletes szigetelést. Amilyen sebességgel haladtak, körülöttük mindennek dübörögnie kellett volna, de a szél és a zaj tökéletesen ki volt rekesztve az autóból. Az ülés rendkívül kényelmes volt, gyengéden simult hozzá, valami különös, személyes érintéssel támasztotta a hátát. Hamarosan rájött, hogy növekvő sebességük ellenére könnyedén tudja mozgatni kezét és lábát.

– Hé, mi az ördög...? – ösztönösen eltakarta arcát, amikor az autó bedőlt egy éles kanyarban. Valahogy sikerült bevennie a kanyart, anélkül hogy lesodródott volna az útról.

– Jól megy, mi? – Centauri olyan nyugodt és higgadt volt, mintha

fényes nappal tíz mérföldes sebességgel haladtak volna egy falusi utcán.
– Speciális kiegyenlítő. Nekem csak hajtanom kell. Nem minden ilyen hibridet építenek úgy, hogy ilyen érzéke legyen az effajta részlethez.

– Vigyorgott. – Ez aztán a móka!

Mikor Alex újra levegőt kapott, már nyögni is alig tudott:

– Mit művel? Meg akar ölni mindkettőnket?

– Marhaság! Miért akarnám? A halál nemcsak értelmetlen, hanem céltalan is. Nincs benned halálvágy, igaz? Úgy tudom, nálatok ez meglehetősen gyakori.

– Nem, nincs – suttogta Alex.

– Hát akkor?

– Nem gondolja – nyögte Alex, miközben képtelen volt rémült tekintetét levenni az útról –, hogy egy picit túl gyorsan megyünk?

– Túl gyorsan? – hökkent meg egy pillanatra Centauri. – Hogy mehetnénk túl gyorsan? Hiszen alig haladunk.

Alex figyelte az ablak előtt egymás után elsuhanó kis fehér oszlopokat, egyiket a másik után. Ezek a kilométerkövek voltak. Tudta, hogy túl sebesen mennek ahhoz, hogy kitaláljon vagy csináljon valamit, de ha ez az örült egyszer lassítani fog... kinyújtotta kezét, hogy megkeresse a kilincset.

Nem volt kilincs.

– Mit csinál? – kérdezte újra kétségbeesetten. Halványan felrémlt valami korábbi beszélgetésükből. Minden olyan normálisnak tűnt, amikor még álltak. Mielőtt még kiugrik a száján a gyomra, megkérdezte: – Mi van a jutalmammal?

– Á, a meglepetésed, a te nagy kitüntetésed! Figyelj, Centauri szeretné még egy kicsit titokban tartani. Engedd meg nekem ezt a kis örömet. Bízzál bennem, örülni fogsz neki. *Imádni* fogod! Ki nem tenné? Ez a legnagyobb dicsőség, amely az emberiséget valaha is érte, és ez a tiéd, az egész a tiéd. Ez már valami, nem?

– Élek még, hogy örülhessek neki? – suttogta, és most vette észre, hogy tíz körömmel kapaszkodik az ülésbe,

– Nem nagy kitüntetés lenne, ha már nem élnél, igaz? Őszintén, nagyon kellemetlen, ha egy csillagharcos ennyit foglalkozik a halállal, mint te. Nem értem a viselkedésedet. Túl fiatal vagy, hogy a halálra gondolj.

– Igaza van – helyeselt Alex –, de akkor miért nem lassít egy kicsit? Kérem.

Centauri megrázta a fejét, és a vezetésre összpontosított.

– Nem tehetem. Most nem. Nem lehet. – A kocsí tovább gyorsult. Odakint a hegyi táj most alig volt több, mint egy folt; sötét, egymásba

olvadó körvonalak, a sebességtől a részleteket nem lehet megkülönböztetni, az egész külvilág zöld és barna csíkokká olvadt össze a fekete háttér előtt, a színek úgy egymásba folytak, mint egy Georgia O'Keefe-festményen.

38 – Az a vicces, hogy az egész egy tévedés volt – szólalt meg csevegő hangon Centauri, miközben szemlátomást föl sem merült benne a lehetőség, hogy az úton sziklák vagy gödrök lehetnek. – Ugyanis ezt a bizonyos Csillagharcos játékot Las Vegasban kellett volna elhelyezni, nem egy bolhányi lakókocsitelepen, tarantulák és a csalán kellős közepén. Ezért a sors akarta így, a végzet. Mégis szerencse, hogy így összetalálkoztunk. És ahogy a költők mondják, a többi már történelem.

Alexnek most már jutott rá ideje csodálkozni, hogy az öregember szavai a rémülete ellenére is megnyugtatóak.

– Ezt a *bizonyos* játékot? Mi a különös ezen a bizonyos játékon?

– Relék. Érzékelők. Mélységsszimuláció. Valami primitív, szokásos típusú játéktérmi Csillagharcos-játékot kellett csinálnunk és terjesztenünk, különben valami szerelő vagy a forgalmazó cég embere esetleg kíváncsivá vált volna. A doboz belsejében nem a megszokott integrált áramkörök vannak, ó, nem. – Kuncogott. – Szinte megérte volna megnézni egy szerelő képét, ha belenéz *ennek* a gépnek a belsejébe vagy egy hasonlóéba. Azt hinné, valamilyen komplikált trükk. Pedig nem trükk. Ó nem, nem trükk. – Hátrapillantott dermedten ülő utasára. – Az integrálrendszerű inerciaszík biztosítva?

– Hogyan?

– A biztonsági övet bekapcsoltad?

– Ó! – Alex a különlegesen párnázott szíjakat vizsgálta, amelyek a magas támlájú ülés két oldalán nyúltak ki, keresztülhúzta a melle előtt, és egy pillanatig küszködött a furcsa rögzítőrendszerrel. Az öv szinte átölelte, felvette a teste formáját, mint valami lapos csáp. Tulajdonképpen nyugtalanító érzés, de az érintés olyan lágy volt, hogy inkább megnyugtatóvá vált. Mellesleg, túlságosan is rémült volt ahhoz, hogy azzal törődjék, mit is csinálhatnak a biztonsági övek. Alig tudta arra kényszeríteni magát, hogy nyitva tartsa a szemét.

Elhaladtak egy magas, fehér torony előtt, amely leomlott a sebesség keltette erőtől. Törmelék borította nyomukban az utat. Egy stoptábla, egy valamilyen áruházat reklámozó hirdetőtábla, egy benzinkút az út mellett: most csak szilánkok. De nem ezek voltak az első tárgyak, amelyek szerencsétlenségükre megéreztek az autó sebességének hatását. Útjukat kitépett bokrok, gyomnövények, kisebb fák és egy alaposan megtépázott mosómedve jelezték, amelyek ott röpdöstek a sötétben.

Az országúti járőrnek a hivatalos hívásokat kellett volna hallgatnia. Ehelyett hátradőlt az ülésen, a rendőrségi adót nagyon halkra állította, a zsebrádió viszont nagy hangerővel bömbölte az AC/DC *Dirty Deeds Done Dirt Cheap* című dalát. Nem éppen altatódal, de a tiszt csak így tudott ébren maradni, az ausztrálok nyomatékos kijelentései ellenére.

Egyedül volt a járőkocsiban, nem volt kihez szólnia, és a hegyi úton nem volt olyan forgalom, amely ébren tartotta volna. Valami fűtty szólalt

³⁹
még. Kinyitotta a szemét, és álmosan nézte a radarpuskát, amely a kocsi
ütközőjére volt szerelve.

Ekkor valami elszáguldott előtte, mint egy vízszintes tornádó, fehéren,
fémesen csillogva. A járőkocsi megrázkódott a léghullámtól, a rádió
leesett a földre, és a zenekar üvöltése tompa dűnnyögéssé halkult. A kocsi
megpördült a hátsó kerekein, és az útpadkán állt meg.

A radarpuska, ahogy programozták, az elhaladás pillanatában bemérte
a járművet. Most a járőr egészen felébredve meredt a radarra, és nem hitt
a szemének.

A digitális kijelző négyszázhatvan kilométeres óránkénti sebességet
mutatott.

Megdörzsölte a szemét. A számjegyek nem változtak. Lent a padlón
Freddie Mercury bugyborékolta a szőnyegbe a *Gyilkoskirálynőt*. A rend-
őrségi adón az ügyeletes valami kisebb rendzavarásról karattyolt az Arany-
láz bár környékéről. És a kijelzőn a számok csak nem tűntek el.

A radarpuskát rosszul állították be. Más lehetőség nincs. Egy dolog
azonban nem volt kérdéses számára. Akármilyen is itt el előtte, biztosan
nem a megengedett sebességgel haladt.

Vijjogó szirénával a nyomába eredt annak a valaminek. Mikor kiért az

40
útra, kellően visszanyerte józan esztét, hogy ne tegyen jelentést az őrszobának.

Először megnézi, lát-e valamit.

4.

Alex összerezte, amikor beértek az alagútba. Hosszú alagút volt, az egyik leghosszabb az államban, és az autó mennydörgése a zárt térben úgy megremegett a tartóbetont, hogy szilánkok kezdtek hullani a mennyezetről.

Centauri elhnyomta cigarettáját valamiben, ami úgy festett, mint egy hamutartó, de nem az volt. Nem lehetett az, mert amikor fölemelte róla a kezét, a cigaretta eltűnt, papírral, füstszűrővel, mindenestül, a maradék füst nyomaival együtt.

– Hová megyünk? Hová visz? – Már nem kérdezősködött a „jutalmáról”, mert gyanakodni kezdett, hogy ez csak része egy jóval nagyobb hazugságnak.

Tévedett, és mégis igaza volt.

Centauri szembefordult vele, egyre mosolygott, ügyet sem vetve a szűk alagút mellettük rohanó falaira és alattuk az útra, mintha nem számítanának, mintha az autó a segítsége nélkül, önmagától is ugyanolyan jól haladna.

– Mondtam, fiú, meglepetést akarok szerezni.

– Nem hiszem, hogy érhet még meglepetés. Tudni akarom... – elhallgatott, és vadul mutogatni kezdett az útra.

Éppen az alagút kijárata után sorompó zárta el az utat. Eszébe jutott valami, ami benne volt a helyi lapokban, hogy az útnak ezen a szakaszán valami kanyart javítanak. Ezért már az alagút előtt elterelik a forgalmat. Ez volt a magyarázata, miért nem voltak szembejövők.

Nem tudta elolvasni a szavakat a gyorsan közeledő sorompón, de tudta, mi van oda írva:

ÚT LEZÁRVA

– Nyugodj meg – bátorította Centauri, és még mindig nem az útra figyelt, hanem az utasára. – Olyan srác vagy, aki a kriminek először az utolsó oldalát olvassa el? Vagy azzal nyaggatod a bűvészt, hogy árulja el a trükkjeit? Vagy lelopakodsz a lépcsőn, hogy meglesd a karácsonyi ajándékokat, mielőtt a többiek fölkelnek? Persze hogy nem vagy ilyen! És ezért nem árulom el, mi lesz a meglepetés. Mellesleg, én imádom a meglepetéseket. Te nem?

Alex az utolsó pillanatban megtalálta hangját, hogy még időben felnyögjön:

– Vigyázzon!

41 Centauri közönyösen megfordult, észrevette a feléjük száguldó sorompót.

– Ja, ez.

Megnyomott két gombot a műszerfalon. Amikor hozzájuk ért, fényletek, amit Alex érdekesnek talált. Sosem látott még autóban olyan műszereket, amelyek így világítottak. Természetesen ez egy idegen típus volt, ő meg nem sokat tudott az idegen típusokról, de ezzel együtt különösnek tűnt, és...

Kettejük közé egy üveg válaszfal ereszkedett. Az autó megremegett. A jármű hátuljából rövid, zömök szárnyak bújtak elő. Más alkatrészek is mozgásba jöttek az autón, elmozdultak, és különös bütykök és dudorok bukkantak elő, hogy lehetővé tegyék más külső alkatrészek mozgását.

Ami a legjobban érdekelt volna, azt nem láthatta. A kocsí hátsó végén kitérült egy nyílás, nem úgy, mint egy nyitott csomagtartó, hanem valami jóval bonyolultabb és masszívabb dologgá alakult át.

Az autó hátulja hideg fénnel izzott. Ahogy kiért az alagútból, felemelkedett az úttestről, átröppent a fasorompó és a fölszedett kövezet fölé, magasan átszökött a meredek szikla peremén, amely egy pillanat alatt messze elmaradt mögöttük az útkanyarban. Utána nem zuhant le, hanem folytatta útját fölfelé, a Hold irányába.

A hideg ragyogás a kocsí hátulján hirtelen kialudt. Az utasteret sercegő hang töltötte be. Fények villantak és homályosultak el. Erről Alexnek a lakókocsitelep boltja előtti neonfeliratok jutottak eszébe.

Centauri erre dühbe gurult, és néhányszor erősen rácsapott a műszerfalra jobb kezével, ahogy a kocsí magassága és lendülete csökkent. Alex a válaszfal túloldalán gargalizáló hangot hallatott.

Hátulról halk morajlás hallatszott. A műszerfalon az összes lámpa élesen felvillant, és a kocsí újra emelkedni kezdett. A kerekek visszahúzódtak a jármű aljába, és egy fémlemez lezárta a nyílást. A jármű felületén antennák jelentek meg, fémvirágok bimbóztak a holdfényben.

Centauri elégedetten hátradőlt az ülésben, a kocsí pedig meredekebb szögben kezdett emelkedni, és a felhőket hasította.

– Átkozott biztosítóberendezések. Nem olyanok már, mint régen. – Megérintett néhány gombot, amelyek közül egyesek csak most bukkantak fel a műszerfalra, és magyarázni kezdett utasának: – Én mondom neked, fiam, manapság már nem végeznek tisztességes munkát. Alig lehet jó műszerészt találni. Mindenki olyan nagy feszültségben él. Gondold csak végig. – Az ablak felé intett a fejével. – Szép a kilátás ma éjjel.

Alex tévovázva mozdult meg, hogy kinézzen, komolyan arra gondolt, hogy már halottnak kéne lennie, és még mindig él... Messze alattuk egy nagyobb város fényei. Mögötte hatalmas sötét terület. A Csendes-óceán. Legalábbis feltételezte, hogy az.

– Hol... hol van az én városom?

– Ó, attól félek, már nem látszik innen. Messze mögöttünk van.

42 – Nem érzem, hogy olyan gyorsan haladnánk.

– Legalább valami tisztességesen működik. Pszichológiai kiegyenlítő rendszer ellensúlyozza a gyorsulásunkat. De igazad van. Nem megyünk nagyon gyorsan.

– Ó! – Alex már eljutott oda, hogy ne izgassák a lehetetlen kérdések, hiszen átéli őket.

Egy pillanatra valami visszanyomta az ülésbe. Amikor ismét meg tudott mozdulni, újból kinézett, hogy vajon látszik-e még a város. Nem látta, noha tudta, hogy ott kell lennie valahol alattuk.

Valahol alattuk, a Földön.

Meglepődött, milyen kicsinek és törékenynek látszott a Föld. Mialatt nézte, egy ponttá zsugorodott, mint ahogy a rajzolt világ tűnik el egy animációs film rajzasztalán. Ismét belepréselődött az ülésbe. Mire legközelebb képes volt mozogni és kinézni, a Föld eltűnt. A Holdnak sem volt nyoma.

– Elnézést ezért a szakaszos gyorsításért, fiam – mentegetőzött Centauri.

– A sebességváltó nehezen működik.

Alex elszánta magát, előrehajolt, és dörömbölni kezdett a válaszfalon.

– Elég ebből! – kiáltotta, és maga is csodálkozott, hogy hangja csak félig volt olyan hisztérikus, mint ahogy érzett. – Vigyen vissza, vigyen haza!

– Ne siess, fiam, nem ég a ház. Mindent a maga idejében. Úlj vissza, és élvezd az utazást. – Alex észrevette, hogy elrablója megtörli az arcát egy vékony fémhálóból készült kendővel. Mikor újra Alex felé fordította arcát, újra mosolygott.

Csak most olyan furcsa volt a szája. Tulajdonképpen az egész arc nem volt rendben. Legfőképpen a szeme nem volt rendben. Túl nagy volt az archoz képest; bármely emberi archoz képest. De ezen nem lehetett csodálkozni, mert az arc, amelyhez tartoztak, egy csöppet sem volt emberi. Torz és groteszk volt, és Louis némely vad firkálmányára emlékeztetett, félig elfelejtett lidércnyomások gyerekes paródiájára.

A teremtmény, amely Centauri volt, egyre csak mosolygott rá, miközben szelíden fényesítgette a szemét.

Alex ökle megdermedt a levegőben. Hirtelen nem volt olyan biztos benne, hogy örülne, ha az a válaszfal eltűnne. Hátradőlt az ülésen, és némán bámult arra a valamire, ami a pilótaülésben ült.

Teltek a percek. A lény ismét használta a fémkendőt. Mikor ismét megfordult, az ismerős Centauri mosolygott Alexre.

Valami optikai csalódás, mondta magában Alex. Most nagyon nyugodt lett. Valami, ami szilárdnak látszik, de nem teljesen az. A fémrongy aktiválja és deaktiválja az álcát. Vagy talán szilárd, előregyártott húsmaszk, amely felrakható és leszedhető az idegen arcra a kendő egyszerű használatával. Vagy talán ő bolondult meg, és elszabadult fantáziája hideg logikával akarja megmagyarázni a teljesen valószínűtlent. Mondják, hogy a valódi örültek a legmodoszoresebbek a gondolkodásban. Ezt valahol olvasta.

⁴³ De hallotta, ahogy szíve dobog a mellében, érezte a nyomást az autó szakaszos ugrásaikor (bár már alig merete autónak nevezni), ahogy átszökkel az úron, érezte a száraz félelmet a szájában. Ráharapott az alsó ajkára, amíg vérezni nem kezdett, és érezte a vér ízét is. Ettől megrémült. Ha kárt tesz magában, azzal nem bizonyít be semmit.

Jobbra tőle valami fényes és hatalmas bukkant fel. Azonnal fölismerte. A gyűrűk ragyogóbbak voltak, mint eddig képzelte, és sokkal szebbek. Lélegzetelállítóan gyönyörű. Miközben bámulta, a Szaturnusz gyorsan elmaradt mögöttük.

– Most pedig – jelentette ki kedvesen Centauri – ideje, hogy kissé sebeseink legyünk.

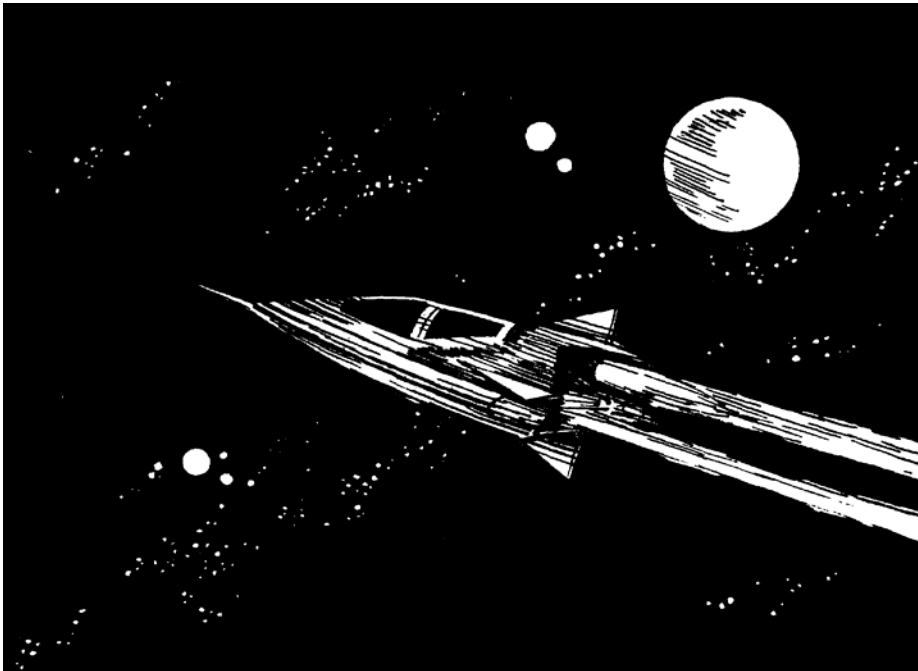
– Nem vagyunk sérültek – felelte szelíden Alex.

– Ó, bocsánat! – Centauri tétovázott, gondolkodott, aztán nevetett a saját tévedésén. – Téves tájékoztatás, úgy értettem, ideje, hogy kissé sebesebben haladjunk. Így jobb?

– Igen, jobb – mondta Alex.

Centauri megcsóválta a fejét, és nagyon emberinek látszott.

– Ti, emberek a legfurcsább kifejezéseket keveritek össze. – Megérintette a műszerfalat. Alex előrehajolt. Az örület vagy a teljes rémület között nem maradt más hátra, mint a kíváncsiság.

44 – És most?

– Most szuprafénysebességre kapcsolunk.

– Gyorsabban a fénynél? Az lehetetlen. – Amint e szavakat kimondta, már meg is bánta. Mostani helyzetét tekintve ez a kijelentés több mint butaság volt.

Centaury válaszában nem volt gúny.

– Nem az. Hiszen ha az lenne, senki nem jutna el *sehová*, nem? Alex érezte, hogy az univerzum megváltozik körülötte. Szeme előtt csillagok táncolnak, és nem tudta biztosan, hogy a szaruhártyája előtt vagy mögött. Talán itt is, ott is. De a színek gyönyörűek voltak. Űrutazás, mint kábítószert. Vagy hülyítő.

– Mi... mi történik most?

– Most? – Centaury elnyúlt az ülésben. – Semmi tennivaló, amíg meg nem érkezünk. – Lehunyta a szemét.

Alex azon töprengett, hogyan használja szemét az álca alatt. Lehet, hogy ha ő már nem figyeli, Centaury kiveszi őket, és zsebre vágja, hogy biztonságban legyenek. Most ez teljesen logikusnak tűnt.

Centaury azonban egyszerűen összefonta mellén a karjait, és elégedetten felsóhajtott.

– Eleget dolgoztunk egy éjszakára. Ideje egyet szunyókálni. Miért nem engeded el magad és próbálsz aludni egy kicsit, fiam? Mostantól meglehetősen unalmas lesz az utazás.

– Persze. – Alex igyekezett határozottan és öntudatosan válaszolni. Hiszen úgysem tudott semmit sem csinálni ebben a helyzetben. Például szóba sem jöhet, hogy kiszáll és sétál egyet. – Persze, miért ne?

De valamiért mégsem akart elaludni.

Akaratlanul is elszunyókálhatott. Nem volt biztos benne. Öntudata fel-támadt, kihunytt, áradt és apadt, ahogy elsuhanak mellettük az eltorzult világegyetem fényei. Kozmikus áramlás. Azonkívül álmosító volt a mű-szerfal szelíd fényeinek egyenletes villogása, és a hajó tökéletes környezete elernyesztette a testét. Olyan volt, mint egy éjszakai országúti autózás, amikor valaki más vezet egész éjjel, és a motelek, gyorsbűfék és közúti jelzések egy meleg, sárga fényfoltta olvadnak össze.

A zümmögést éles fütty szakította meg. Odakint a csillagok visszanyer-ték szokott formájukat. Jobbra egy rézércben gazdag, halványzöld hold suhant el mellettük. Előttük egy nap ragyogott. Valamivel fehérebb volt, mint amelyik a Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelep körül perzselte a sivatagot.

Centaury felébredt, szipákolt kettőt, kifújta orrát egy zsebkendőbe, és nekilátott a leszállás előkészületeinek, miközben egyenesen egy felhő borította bolygó felé zuhantak. Okkerszínű árnyalata volt, nem olyan kék, mint a Föld.

Nem a Föld, több okból nem, figyelmeztette magát Alex.

A városok fényei, amelyek a látómezőbe kerültek, mégis ugyanúgy

néztek ki, mint Los Angeles fényei ilyen magasságból. Több nagy kiterjedésű fényhalmazt látott, de csak a fényekből a lakosságra nem következethetett. Semmit sem tudott a népsűrűségről, az épületek méretéről, vagy az is lehet, hogy az itteni lakosok egyszerűen szeretnek éjszakára sok lámpát égve hagyni.

Athaladtak a terminator fölött, kiértek a napos oldalra, alattuk mozogni kezdtek a felhők. Centauri idegen nyelven beszélt a műszerfalnak.

– Hé! – csapott az üvegre Alex. Centauri hátranézett, elég hosszan vigyorgott rá, a hajó pedig hevesen megrándult, visszalökve Alexet az ülésbe. Amint a kitérést sikerült korrigálnia, Centauri kedvesen megvonta a vállát utasa felé. Alex úgy döntött, nem zavarja az öregét, amíg épségben le nem szállnak.

Be kellett érnie azzal, hogy megfogalmazza és rendezze mindazokat a kérdéseket, amelyek a repülés alatt föltooltak benne, és azzal, hogy az alattuk elsuhanó idegen tájat nézze. Szívfájdítóan rövid pillanatokra nap-sütötte városokat látott, és egy másik repülő járművet, de mindez olyan gyorsan tovatűnt, hogy nem tudta alaposabban szemügyre venni.

Aztán a civilizáció nyomai eltűntek, mert sivatag, majd őserdő fölött repültek át. Az őserdőt később túlelű erdő váltotta fel, amely magas hegyek lejtőin nőtt.

Centauri határozott hangon vakkantott különös idegen hangján a mikrofonba, és közben tovább lassítottak. Most Alex részleteiben is megvizsgálhatta odalent a növényzetet. Meglepetten látta, milyen kevésbé különbözik a földi növényzettől ugyanilyen éghajlati övben. Csak az időnként felbukkanó furcsaságok – mint egy-egy rozsdavörös törzsű, magas, vékony fa vagy egy repülő lény, amely egy kutató ölyv és a törpeharcsa kereszteződésére emlékeztetett – juttatták eszébe, milyen messzire van otthonától.

Centauri egy szürke gránitsziklával párhuzamos irányba fordította a hajót, amely olyan volt, mint Yosemite *El Capitana*, csak sokkal szélesebb. Sziklás, erdővel sűrűn benőtt dombok közt állt, nem pedig keskeny, jeges völgyben. Lassan cirkáltak a sima sziklafal előtt, míg egy fényesen megvilágított, szögletes nyílás nem jelent meg a tömör sziklában. Centauri megbökött egy gombot, a műszerfal néhány átható sivitással válaszolt. A hangszóróban új hang szólalt meg. Centauri helyben megfordította a hajót, és bekormányozta a nyílásba.

A széles alagutat, amelybe beléptek, irányfények világították meg. A hajó könnyedén haladt lefelé a magas folyosóban. Olykor egy másik kis hajó vagy szervizjármű haladt el mellettük, a kijárat felé tartva. A pilóták és utasok közül senki nem volt ember.

– Centauri, mi lesz? – kopogtatott megint az üvegen Alex. – Hol vagyunk? Mi ez az egész?

De az öregember – egyszerűbb volt így gondolni rá – csak visszamosolygott, és mulatott utasa türelmetlenségén.

46 Balra kanyarodott, és letette a hajót egy hangárban, amely a főlagútból ágazott ki. Alex látta, hogy a helyiség bonyolult gépekkel van tele. Köztük és bennük alakok mozogtak, ismeretlen munkájukat végezve.

A műszerfal fényei kialudtak, és az állandó zümmögés elhallgatott. Centauri oldalán az ajtó halk zümmögéssel fölemelkedett, és tömjénszagú levegő áradt be, vagy legalábbis arra emlékeztetett. A hangár levegője ingerelte az érzékszerveket.

– Centauri?

Az öreg egyre vigyorogva eltávolodott a hajótól, és visszaintegetett bebörtönzött utasának.

– Hé, Centauri!

Centauri ügyet sem vetett hajójára és megzavarodott szállítmányára, elindult, majd hamarosan eltűnt a távolban, mint akinek fontos elintéznivalója van.

– Hé, engedjenek ki innen! Hé! – Dörömbölni kezdett az üvegen, azután az ajtón. Talán ez volt az elfogadott módszer a zár működtetésére. Vagy inkább a zárat kívülről lehetett működtetni. Az ajtó fölemelkedett, és Alex hirtelen nem volt biztos benne, akarja-e, hogy kinyíljon.

Valaki várt rá, de nem Centauri.

Két kar, két láb, különös, bár nem bizarr öltözék, emberi arc... vagy legalábbis emberszerű. A különbözőség nem volt feltűnő, de vitathatatlan.

– Hello! – mondta Alex halvány mosollyal. Ha ennek a vele szemben álló egyenruhás teremtménynek ez a valódi arca, akkor nőnemű. Ha nem ez, akkor olyan vonásai is lehetnek, amire inkább nem gondolt.

A nő – kellemesebb volt az idegenre mint nőre gondolni – rábámult, és érthetetlen nyelven mondott valamit. Úgy hangzott, mint egy kisgyerek beszéde, noha Alex tudta, hogy nem az. Testtartása leplezett türelmetlenséget árult el.

Téhetetlenül vállat vont, a nő pedig undorral nézett rá, bizonyítva, hogy Alex jól értelmezte a kifejezését. Mert ha valamit mondott volna, annak jeléül, hogy érti, valószínűleg örömmámort okozott volna a nőnek. Ezt valahogy maga sem hitte.

A kézmozdulatok viszonylag egyetemesek. Addig mozgatta a karját, türelmesen ismételve a mozdulatokat, mintha egy idiótának magyarázna, míg Alex végül rájött, azt akarja tőle, hogy szálljon ki és kövesse őt.

– Oké. – Kezdett kikászálódni a hajóból. – Nem lehetne megvárni... – Előrepillantott. Centaurinak se híre, se hamva. – Úgy látom, nem. Gyerünk hát, szépség.

Kísérője nem értette a megjegyzést, ami alighanem szerencse volt, de némileg jobb kedvre hangolta, hogy kiszállás közben egy kicsit feleselhetett. Azonnal a nőhöz hasonló lények rajzották körül a hajót, a nyílásokhoz igyekeztek, és a tatnál gyülekeztek. Egyikük morgott valamit, ami nemigen hangzott dicséretnek, és belerúgott a főhajtómű alsó végébe. Alex hallotta, hogy valami fémes csattanással a földre hullik.

47 Amennyire csak tudta, kihúzta magát, és igyekezett teljesen öntudatos képet vágni.

– Tökéletesen logikus magyarázat erre az egészre.

Fémhengerek sora előtt haladtak el, amelyek kétembernyi magasságú halomba voltak rakva. Valami egy kerék nélküli rakfelületre rakta ezeket egy fénylő horgászbót segítségével. A rakodó arca helyén csápok voltak, és H. P. Lovecraft nagy Cthulhu istenének humanizált rokonának tűnt, aki miatt Alex többször is egész éjjel égette a lámpát, és nem tudott aludni. Közlebb húzódott sokkal emberibb külsejű vezetőjéhez.

Beléptek egy rendkívül széles kapun, amely vagy a hatás kedvéért volt ekkora, vagy hogy széles testű látogatók is közlekedhessenek rajta; Alex nem tudta eldönteni. Kísérője átadta őt egy másik, ugyanolyan fajtájú nőneműnek. Ez az új dada valamivel magasabb és jóval testesebb volt az elsőnél. Hívogató mozdulatokat tett, és Alex engedelmesen követte.

Valamit csinálnom kell... valaminek történnie kell. Nem mehetek csak úgy utánuk, míg össze nem esek. Beszélni kellene velük. Megpróbálni kommunikálni. Talán ez készségesebb.

Miközben azon törte a fejét, mit kellene tennie, egy mozgójárdához értek. Ezen elhaladtak egy alacsony, sötétbarna egyenruhás lány előtt, aki valamilyen fémdobozszerűséggel Alexre mutatott. A dobozból széles fénysugár tört elő, és elborította a fejétől a lábáig.

– Ne öljetek meg! Nem csináltam semmit! Én...

A fény kialudt. Alex zavartan kerülte kísérője pillantását. A dobozkezelő eltűnt egy kis ajtón át egy pult mögött, majd hamarosan újra felbukkant, két karjában egy csomó ruhaneművel, amit átnyújtott Alexnek.

– Ez az enyém? – motyogta.

– Georg-nat – helyeselt az idegen tisztviselő, és visszatért előbbi munkájához.

Mielőtt Alexnek újabb kérdés jutott volna eszébe, a járda továbbvitte őket. Hátranézve látta, hogy a kis termetű idegen valamit eszik, ami leginkább szendvicsnek tűnt, kivéve, hogy a tölteléke mozgott. Nyelt egyet, és elhatározta, hogy nem kíváncsiskodik túlságosan ezeknek az ittenieknek az étkezési szokásai iránt.

Eszébe jutott a szándéka, hogy megpróbál valami érthető választ kiszedni vezetőjéből. Megköszöri a torkát, és megérintett a nőnemű vállát.

– Elnézést, de beszél itt valaki földi nyelven?

A nő értetlen mozdulatot tett mindkét kezével, de nem szólalt meg. A mozgójárda végre lassított, és Alexet leparancsolták róla. Azt várta, hogy kísérője is vele tart, de nem. A mozgójárda továbbvitte.

Rengeteg idegen nyüzsgött körülötte, de mindegyik el volt valamivel foglalva. Alex egy ismerős alakot fedezett fel köztük.

– Hé, Centauri!

48 Keresztülvágott a tömegen, de került a terem betöltő nem emberi idegenek testi érintését.

Centauri annak a két nőneműnek a hímnemű megfelelőjével vitatkozott, aki Alexet idekísérte. Noha Alex egy szót sem értett, kétségtelen volt, hogy valami vitába merültek. Az új idegen néha erőteljesen Alex irányába muto-gatott. Miután nem tudott beleszólni, némán állt mellettük, kezében a nagy halom ruhával.

– Mi folyik itt? Mi ez az ordítózás, Centauri? – Fölemelte a csomagját.
– Mit kellene ezzel csinálnom?

Centauri nem válaszolt. Sajnos, mert Alex nagyon informatívnak találta volna a beszélgetést. Ahogy gyanította, róla volt szó.

Amit a magas idegen ebben a pillanatban mondott, valahogy így lehetett volna lefordítani:

– Magyarázd ezt meg, te szélhámos!
– Szélhámos? – Centauri igyekezett sértődöttségét emberi maszkja mögé rejtteni. – A költségeim ezen az úton csillagászatiak voltak!
– A költségeid mindig csillagászatiak, ha elhagyod ezt a rendszert.
– Nem, nem, ezt képletesen értettem.
– Mármint képtelenül. Mit gondolsz, kiből csinálsz bolondot, Centauri?
– Senkiből sem akarok bolondot csinálni, te vaksi. Közölnöm kell veled, hogy első osztályú áru áll előtted. Egyedülálló, bizony az. Centauri garantálja.

– Húha, Centauri! – A két idegen továbbra sem foglalkozott vitája tárgyával.

– Valóban? – A magas idegen gyorsan végigmérte Alexet. Nem tudván, mi az oka ennek a váratlan pillantásnak, Alex ártatlanul mosolygott. – Szerintem ez a legrondább, legostobább, legbárgyúbb, lehangoskodóbb kétlábú, akit valaha is volt pechem látni. Ittléte egyetlen dolgot garantál: az idődet és az energiádat pocsékolta, hogy előásd a galaktika mélyéből!

Alex nem bírta tovább, és kettejük közé lépett.

– A fenébe, Centauri, szólj már hozzám! Mi folyik itt?

Az öreg örömtől sugárzó arccal fordult felé.

– Azt mondja, mennyire örül, hogy itt vagy, és ha bármit tehet, hogy itt-tartózkodásodat kellemesebbé tegye, csak hívd fel.

– Remek, de *hol* vagyunk?

– Látnod kellene az arcodat, fiú! Tetszik, ugye? Látom a ragyogó képedről.

– Azon csak félelmet látsz, Centauri, nem lelkesedést.

Az öreg egy pillanatra zavarba jött.

– Tényleg? Istenem, és én azt hittem, ismerem az összes különleges, majomszerű arckifejezési mintádat. Hát igen, a felületes fintorok nem rejthetik el a mögöttük lévő valódi érzéseket. Tudtam, hogy lelkesítőnek fogod találni. – Egyik karjával lendületesen átölelte. – Üdvözöllek Rylo-son, fiam!

– Ry...? – Alex rámeredt pártfogójára, és csak lassan szivárgott tudatába a hallottak értelme. – Rylos. – Arcára kiült a felismerés. – Hé, várjunk csak! Rylos a *Játékból*? – A mellette álló magas lényre mutatott. – ő rylosi?

– Látod? – fordult gyorsan Centauri az idegen tiszthez. – Mit mondtam? Gyors, nagyon gyors.

– Mit mondott? – tudakolta a tiszt.

– Azonnal rájött, hogy rylosi vagy.

– Amint közölted vele, hogy ez a bolygó Rylos. Ó, igen, valóban a humanoid fajta ragyogó Rylos. Ó, igen, valóban a humanoid fajta ragyogó példánya. Semmi kétség, rólad is azonnal megmondaná, hogy idióta vagy, ha közölném vele, hogy egy elmegyógyintézetben laksz.

– Fölöslegesen rosszindulatú vagy! – Centauri megbántottnak látszott.

– Nem számít, mit gondolsz róla most, a lelkesedését nem tagadhatod.

– Látod? Szóhoz se tud jutni.

– Ez most érzelmi reakció vagy a szemantikai korlátainak a megnyilvánulása?

– Teljesen érzelmi – kacintott Centauri rylosi módra.

A tiszt úgy fogadta ezt a gesztust, mintha egy féleszűvel lenne dolga.

– Alig várja, hogy startoljon. Tudni kell értelmezni ezeket az idegen arckifejezéseket.

50 – Bizonyára. Én nem látom olyan lelkesnek. Inkább rémültnek látom.

– Egy cseppet se, egy cseppet sem! – erősködött Centauri. – Indulni akar. Nyilván hallottál ezeknek a Föld-lakóknak a harcias természetéről.

– Igen, a parancsnoki körlevelekben említették, hogy az járja róluk – ismerte el a tiszt. – De ez az egyed valahogy nem látszik csatára kész, elszánt harcosnak.

– Mit mond? – kérdezte ismét Alex.

– Azt magyarázza, mennyire el van ragadtatva, hogy eljöttél, és mennyire szeretne neked itt mindent megmutatni.

– Értem – nyugodott meg Alex, és így figyelmét újból a teremben nyüzsgő számos különös létforma felé fordította.

– Mit mondott? – érdeklődött a tiszt.

– Unja már ezt a tehetetlenséget, és tudni szeretné, mikor indulhat a harcba.

– Hmmm! – A rylosi hangja olyan volt, mint egy részeg darázsé. – Személyesen állsz jól a képességeiért?

– Mondtam már, a saját különleges kiválasztási rendszerem alapján választottam. Veleszületett, nem pedig tanult reflexei vannak, és éppen elég primitív ahhoz, hogy tudja, miként kell ezeket a képességeket ösztönösen alkalmazni. A Szövetség büszke lesz rá.

A tiszt még egy pillanatig habozott, aztán nagyot sóhajtott.

– Jól van. Azt hiszem, nincs más választásom, mint adni neki egy lehetőséget. Minden lehetséges segítségre szükségünk van, és ha kezelni tudja a csillagbombázó fegyverzetét...

– Kiválóan, kiválóan.

– ...akkor azt hiszem, lehetőséget kell adnunk, hogy megmutassa, mit tud. *Auwar* tudja, itt az ideje, hogy valami váratlannal próbálkozzunk. Már korábban is meglepődtem a primitívek képességein. Talán így lesz most is. Kiadom a szükséges utasításokat.

– Nagyszerű! Én meg tájékoztatom őt. Tudom, mennyire örül majd. Alig várja az első tűzharcot, hogy vért ontson és pusztítson. – Alexhez fordult, és könnyedén váltott át rylosiról angolra: – Sok szerencsét, fiam! Gulu hét pszionjának szerencséje járjon veled mindig!

– Azok mik?

– Azzal most ne törődj! Csak reménykedj, hogy veled lesznek.

– Miért, te hová még?

– Először végére. Utána meg máshová. Ne izgulj, jó csápokban... kezekben vagy.

Egy pillantást vetett a gondterhelt tisztre.

– Egyszer még hálásak lesztek Centaurinak, olcsójánosok. Bízatok benne a kedvemért.

– Amint mondtam, nincs sok választásunk. – Nézte a hátsó kijárat felé távozó Centaurit. – És ha engem kirúgnak, mert hallgattam rád, nyugodt lehetsz, megtalálalak.

52 – Hé, gyere vissza! – kiáltotta Alex. Egy kéz nehezedett a vállára. Széliden, de határozottan. Felnézett, és belenézett a rylosi komoly arcába. - Oké, és most? – kérdezte az idegentől.

Nyilvánvalóan a döntés úgy szólt, hogy vigyék innen tovább. Az a rylosi nő jelent meg, akivel először találkozott Centauri hajójánál, és egy lifthez vezette. Amint beléptek, Alex megtántorodott, és alig bírta talpon maradni, mert a váratlan gyorsulás a falhoz vágta. A rylosi rá se nézett, de Alex elhatározta, hogy többet nem veszti el egyensúlyát.

Ezt az elhatározást nehéz volt valóra váltani, mert a lift viselkedése sokkal inkább emlékeztetett egy crossmotoréra, mint egy normális felvonóra, mert zökkenve, rángatva haladt át egy sor keresztveződésen, nemcsak fel és le, hanem oldalra és hátra is.

Végül megálltak, és az ajtók félresiklottak. A rylosi kitessékelte egy másik hangárba. Ez jóval nagyobb volt, mint amelyikben Centauri hajója parkolt, és nyüzsgtek benne a különféle lények.

Más-más formájú és méretű lények dolgoztak a hajókon, amelyek furcsák voltak, mert nagyon ismerősnek tűntek. A hatalmas terem túlsó végén egy átlátszó fal mögött egy váróhelyiség volt, egzotikus formájú székekkel, amelyeket egzotikus formájú hátaik számára terveztek. A székek mögött egy félkör alakú terem látszott, villogó fényekkel és fénylő képernyőkkel. A képek némelyike mintha az üres levegőben függött volna.

Ahogy közelebb léptek, Alex egyes képeket fel tudott ismerni. Az egyik egy naprendszer részletes ábrája volt, több mint kilenc bolygóval; egy nagy lebegőgömb, amelyet (helyesen) Rylosnak vélt; más rendszerek képe és a galaxis egy karjának forgó csillagtérképe. E nagyobb vetített képek között ábrák, szimbólumok és térképvázlatok látszottak, alattuk pedig olyan jelek, amelyeket rylosi vagy más idegen nyelven írt betűknek gondolt. A helyiségben főleg rylosiak voltak, csakúgy, mint a hangárban, amelyen keresztülment. Ennek oka vagy az volt, hogy a világűrnek ebben a szektorában ők voltak a domináns létforma, vagy mert ez volt a szülőbolygójuk. Alex még mindig nagyon kevés konkrét dolgot tudott, amire feltételezéseit alapozhatta.

Dallamos hang csendült fel, többször egymás után. Kísérője gyengéden félrehúzta, mert egy hatalmas hajó tolatott el mellettük. Egyet tudott biztosan, mégpedig azt, miféle hajó volt ez. A többi hangárban is pontosan olyanok voltak, amelyeket oly gyakran irányított a számítógép előállította világűrben a videojáték képernyőjén, még otthon. Ugyanazok voltak, beleértve a szárnyaikra festett azonosítási jelet is. Ez a jel volt ráfestve a játékautomata oldalára,

– Csillagbombázók! Álmodom. Ez csak álom lehet.

Anyja oly gyakran hangsúlyozta, a vágyálmok nem vezetnek sehová. Vágyálmok és egy aprópénz. Hát a vágyálmok képei most itt voltak teljes életnagyságban. Szabályos sorokban álltak a hangárban, egy nyílás felé fordulva, amely erdőkre és hegyekre nyílt. Az égen, mint egy nagy, kövér

drágakő, ott ragyogott a zöld hold, amely mellett elsuhantak Centaurival, amikor zuhanórepülésben közeledtek e világ felé. A hold valódi volt. Ugyanolyan valódi, mint Rylos, mint Centauri, mint az orra előtt néma rendben sorakozó hadihajók.

És ugyanolyan valóságos, mint az otthona és e világ közt tátongó szakadék.

Másik rylosi intett nekik, és szót váltott Alex kísérőjével. Alexnek olyan érzése volt, hogy most megméretett, és könnyűnek találtatott. Persze nem tudhatta biztosan, hogy egyáltalán róla beszélnek-e. Csak megézés volt. Önbizalma ettől nem lett nagyobb.

Aztán az újonnan jött rylosi megszólította.

Alex vállat vont.

– Sajnálom. Sosem volt jó a nyelvérzésem. Como sellama? Sprechen Sie deutsch?

A rylosi magában morgott valamit, és belekotort egy kör alakú fiókba, amely szóbeli utasítására ügyesen kicsússzam a falból. Kiszedett belőle valami apró, élénk színű tárgyat, és kinyújtott karral Alex felé lépett.

Alex gyanakodva hátralépett, de a kísérője megállította. Hosszasan magyarázott valamit, ezalatt a másik rylosi türelmesen várt. Nyilván megvárta, amíg ez a rémült primitív összeszedi magét, gondolta Alex. Dühös volt magára. Megállt és várta, akármilyen történi.

A rylosi ráerősített valamit Alex ingére, majd a feje felé nyúlt. Alex összeszedte magát, és figyelt. Ha ezek a népek valamit akarnak, semmit sem tehet, hogy megakadályozza.

A rylosi óvatosan egy apró, puha műanyag gombot helyezett Alex jobb fülébe, azután hátralépett.

– És most? – Alex óvatosan megérintette a fülébe dugott tárgyat. Olyan parányi volt, hogy szinte nem is érezte, de úgy látszott, nem akar kiesni.

– Figyeljenek ide, ez egy tévedés. Én nem tartozom ide.

– Jól áll neked a szerénység – mondta a tiszt, aki azt a valamit a fülébe tette. – Üdvözöllek a Csillagharcos Parancsnokságon.

Alex hunyorgott, még mindig a fülét tapogatta, miközben másik kezével a szörnyű ruhacsomagot igyekezett egyensúlyozni. Az idegen szavait tisztán, hibátlan angol nyelven hallotta.

– Beszél angolul? Ennek nincs semmi értelme.

– Egyetértek, de nem beszélem a nyelvedet – magyarázta a rylosi. – Az agyad értelmezi a szavaimat a tolmácsgomb segítségével.

A parányi korong szilárdan ült a fülében. Leeresztette a kezét.

– Még így sincs semmi értelme. Mire jó, hogy lefordítják az én nyelvémet? Vannak itt mások is a fajtámból?

– Nem – mondta a rylosi –, a gomb tulajdonképpen nem szó szerint fordít. A gondolataidhoz alkalmazkodik, és a szavaim értelmét tolmácsolja, nem pedig szó szerinti fordítást végez. Felfedeztük, hogy a legtöbb értelmes fej belső felépítése egy bizonyos határig eléggé hasonlít egymás-

54
hoz, hogy egy ilyen eszközt használhassunk. A struktúrák különbözhetnek, de a gondolatok továbbításához az agyban különböző mértékű elektromos impulzusok áramlása szükséges. A fordító az agyáramaidat olvassa, és abból dolgozik, és fordítva; felfogja a szóbeli kifejezéseket, amelyek ugyanazok, csak átalakítva hanggá a hangképző mechanizmus útján.

– Egyenesen a forráshoz nyúl – mormogta Alex.

– Lényegében. Ez az egyszerűsített magyarázat. Az agymérnökség nem az én szakterületem. Az én feladatom a pusztítás, nem a magyarázkodás. Éppen úgy, mint a tiéd.

– Igen? Úgy értem, az a feladatom?

– Mindent meg fogsz tudni. – A rylosi gyors pillantást vetett néhány szerkezetre, amelyeket zubbonya zsebében hordott. – De nem tőlem. Sietned kell. Nincs sok időnk. Új jelentések futottak be, amelyek nagyon aggasztóak, és ugyanazt ismétlik. Nagy fontosságú döntések állnak küszöbön. Mellesleg nemsokára kezdődik az eligazítás.

– Eligazítás? Milyen eligazítás?

– Az eligazítás, ahol sok kérdésedre választ kapsz.

Schemal, gondolta a rylosi, mit hozott ide ez a Centauri? Hát sosem hagyják abba a kérdezősködést ezek a lények? Ez a korlátlan kíváncsiság olykor a nagyfokú rugalmasság jele. A rylosi erősen remélte, hogy most is erről van szó. Ennek a későn érő fiatalembernek minden rugalmasságára szüksége lesz a sorra kerülő akció során.

– Most gyere, és csatlakozz a többi újonchoz. – Elindult a ruganyos padlón a túloldali nagy, üvegfalú szoba felé. Alex sietett utána, nem tudván, mi egyebet tehetne, és szorosan a melléhez szorította a ruhacsomagját.

– Újoncok? Mi ez a dolog a „többi” újonccal? – Gyengéden megérintette a fülét. – Biztos, hogy ez jól működik? Megesküdnék, hogy azt mondtad, „többi újonc”. Vagy ez a vacak rosszul olvassa az agyáramaimat? Á, megvan! Ti váltóárammal működtek, én viszont egyenárammal, igaz? És félreértem a fogalmakat, igaz?

A rylosi megállt, és a befelé nyíló ajtóra mutatott.

– Ide be? – kérdezte Alex. A rylosi egy kézmozdulatot tett, amelyet Alex nem értett. A gomb nem fordítja a gesztusokat. A mozdulat megismétlődött.

– Persze hogy ide be. Mit gondoltál, hová megyünk? – Ezzel a rylosi megfordult, és az előcsarnokon át távozott.

– Hé, várj egy percet! – Alex tétozva, aztán vállat vont. Körülötte gépek zümmögtek. – Mi az ördög! – Az ajtó felé lépett, amely nesztelenül kinyílt előtte.

A tanácssteremben egy tucatnyi lidércnyomás fordult felé, hogy egy kurta pillantást vessen rá. Csak felületesen nézték meg, és gyorsan folytatták a megszakított beszélgetést, aminek Alex igencsak örült.

Sokan közülük azonos színű és mintájú, bár különböző fazonú egyenru-

hát viseltek, mint amelyet ő a kezében tartott. Egyesek viszont másként voltak öltözve. Két különböző alakulat, gondolta, vagy különböző osztály. A beszélgetők többsége humanoid volt, bár akadt néhány, amely a felismerhetetlenségig idegen volt. Egyikük bonyolult maszkot viselt arca alsó felén. Ezt egy hajlékony cső kötötte össze egy szögletes tartállyal, amelyet széles hátára erősítettek. Egy másik lény, úgy látszott, egyáltalán nem is lélegzik.

A székek nem voltak sorba rakva, és mindenki úgy ült, ahogy kedve tartotta. Kettőn méltóságon alulinak tartották a bútor használatát, és a földön guggoltak egymás mellett. E szokatlan testhelyzetet senki nem kifogásolta, hiszen végül is nem udvariasságból, hanem a személyes kényelem miatt foglaltak így helyet. A jelenlévők többsége rylosi volt.

Egy rejtett hangszóróból felharsant egy hang:

– Figyelem, figyelem! Megérkezett Enduran nagykövet a Szövetségtől. Ő tartja az utolsó beszédet. Kérem, szenteljétek teljes figyelmeteket a tisztelt nagykövet szavainak.

Tucatnyi nyelvű mormogás töltötte be a szobát. A túlterhelt gomb Alex fülében csak hangfoszlányokat továbbított. Előrelépett, és az ajtó becsukódott mögötte.

Az alakról, aki a helyiség túloldalán lépett be, és lassan lépkedett a kis emelvény felé, érezni lehetett, hogy nagyon öreg, noha egyenesen tartotta magát, és könnyedén járt. Emberi volt, szinte teljesen; legalább annyira, ha nem jobban, mint a rylosiak. A hirtelen támadt csendből, amely megjelenését köszöntötte, Alex arra következtetett, hogy ő az imént bejelentett nagykövet.

Megállt a különféle lények vegyes gyülekezete előtt, amelyek mind egy célból gyűltek össze, és végignézték rajtuk. Alexen átsiklott a tekintete, talán véletlenül, talán mert Alex oldalt állt, vagy talán azért, mert Alex a kezében fogta az egyenruháját, ahelyett hogy fölvette volna.

A nagykövet tiszteletet parancsoló jelenség volt, és Alex feszülten figyelte, bármit is akar mondani. Endurant ezenkívül valami beletörődő szomorúság érzése lengte körül.

De kihúzta magát, és egyenes gerinccel állt, mint ahogy a teremben tartózkodók többsége, életkortól függetlenül. Alit, és tanulmányozta őket, és valamire figyelt, amit csak ő hallhatott. Alex azon gondolkodott, hogy vajon az egyszerű tolmácsgombnál valami fejlettebb eszköz van-e nála, talán valamilyen ultraminiatúr eszköz, amely lehetővé teszi, hogy állandó kapcsolatot tartson feletteseivel.

A nagykövet tétovázása lehetőséget adott Alexnek, hogy megmozduljon, anélkül hogy fölöslegesen magára vonná a figyelmet. Megpróbált egyszerre Enduranra és a lába elé figyelni, és elindult, hogy utat törjön az összevissza álló székek között.

– Bocsánat... elnézést... pardon... – Csak remélhette, hogy mentegőzését helyesen érték a helyiségben működő tolmácsgombok segítségével.

⁵⁶ Szerencsétlenségére jóval inkább felhívta magára a figyelmet mint szeretete volna. Részben, mert ideges volt, részben, mert nehezen tudott kitérni a különféle nem emberi lények tekergő végtagjai elől.

Nem mozgott olyan fürgén, mint szokott, és megbotlott egy szék lábában, hátralépett, és rátaposott valamire, amely formájára és méretére nézve olyan volt, mint egy kerti öntözőcső. A cső visszacsapott, mint egy megtámadott anakonda, kibillentette egyensúlyából, és egyenesen beleesett az ölébe valaminek, aminek olyan arca volt, mint egy megkínzott görögdinnye.

Erős kezek ragadták meg, és óvták meg a sérüléstől. Alex jó közlőről láthatta ezeket a végtagokat, amint ismét álló helyzetbe rakták őt. Majdnem normális kezek voltak, ha eltekintett zöldborsószínűktől és az átlátszó hártától, amely az ujjak között feszült. A hártát sötétvörös erek hálózta be.

A mögötte tornyosuló hústömeg azonban nem ezekhez a barátságos kezekhez tartozott, hanem a megsértett csőhöz. Hasonló csövek tekeregtek és kanyarogtak dühödten, és simogatták azt, amelyikre Alex rálépett. Képesnek látszottak arra, hogy akár egy kikötői cölöpöt is kitépjenek a helyéből.

Sem a tolmács, sem az idegen arckifejezésének beható ismerete nem volt szükséges ahhoz, hogy lássa, nem a megfelelő lábujjra lépett rá... izé, csápra. Az idegen arcán hullámozott a bőr, és a szemében csillogó dühöt bárki láthatta, aki oda mert nézni. Alex nem mert, de a menekülés útja el volt zárva, és nem merte megkockáztatni, hogy még valakit megsért a teremben.

Amit a tolmácsgomb közölt, az teljesen összhangban állt az idegen hangsúlyával is:

– Te otromba, nehézkes kétlábú! Mindjárt g'run-porrá morzsollak! – Egy hadonászó csáp alig kerülte el Alex arcát.

Alex nem tudta, mi az a g'run-por, de meg volt győződve róla, hogy jelenlegi állaga kellemesebb. Nagyot nyelve igyekezett megfelelő választ összehozni.

– Igazán sajnálom, izé... uram. – Lélekben megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a teremtmény erre nem reagált. Legalább a nemét eltalálta. – Véletlen volt. Nem akartam. Idegen vagyok itt. Csak betévedtem. – Föl-emelte a ruhacsomót. – Látja? Még időm sem volt átöltözni, csak nem akartam lekésni az eligazítást. És különben is, mindnyájan azért vagyunk itt, mert ugyanazon az oldalon állunk, nem igaz? Nincs értelme egymással harcolnunk, ugye?

A nagydarab idegen még egy pillanatig rámeredt. Aztán elképesztő morgás tört ki belőle, és visszazötytyent a székre, még valamit morogva az „ormótlan kétlábúakról” és hajlamukról, hogy mindenre rálépjenek, ami a szemük elé kerül. De kezdeti dühe elpárolgott.

Alex óvatosan folytatta útját az üres szék felé, amelyet a túloldaltól

kinézett magának. Történetesen a barátságos, hártás kezű idegen mellett volt, aki elkapta az előbb, mikor megingott.

– Tényleg véletlen volt – motyogta.

– Nem kétkedem benne – súgta vissza új ismerőse. – Ilyet csak egy sült bolond csinálna szándékosan. Az ember nem köt bele egy Bodatiba. Annyira szeretnek verekedni. Ezért jelentkeztek annyian önként, hogy részt vegyenek ebben a háborúban, bár én megértem, hogy a többségüket a hátsó vonalakban tartják, a hadtápnál meg a szállítóknál. Túl impulzívak és vakmerők ahhoz, hogy rájuk lehetne bízni egy csillagbombázót. Faji sajátosságuk, hogy úgy mondjam, hogy saját lábukba lőjenek. De jó tudni, hogy itt vannak, ha netán öngyilkos védelemre kerül sor.

Alex megemésztette az információt, és gyorsan belekapaszkodott a kulcsszóba.

– Elnézést, azt mondtad, hogy „ez a háború”?

Az idegen bizonytalanul nézett rá, pillantása végigfutott Alex arcától a kezében tartott egyenruháig.

– Természetesen. Mit gondolsz, mi másért vagyunk itt?

– Nem tudom. Nekem azt mondták – mondta lassan –, hogy valamiféle kitüntetésben részesülök.

– Ah! – A hártás idegen elégedettnek látszott. – Kis nyelvi probléma.

58 Nem mintha a megbízatásod nem lenne kitüntetés, de sok függ a faji gondolkodásmódtól. Tényleg nem tudod, mi történik itt, igaz?

– Nem nagyon.

Az idegen harákolva lélegzett.

– Besoroztak a szövetségi haderőbe, hogy...

Ennyi sem kellett, hogy Alex agya kapcsoljon. A többit kívülről tudta. Kívülről tudta, hiszen hányszor, de hányszor hallotta a monoton gépi hangot ugyanezeket a szavakat mondani, mindig ugyanolyan hangsúllyal, egy fadoboz fedele alól. Egy dobozból, amely ártatlanul állt a tornácon a Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelep előtt.

A videojáték ismerős hangja most nagyon messze volt, éppen úgy, mint a lakókocsitelep vagy bármi más, amit ismerősnek nevezhetett. Tébolyító volt ugyanezeket a szavakat hallani egy síkos bőrű idegen szájából, aki ott ült mellette – noha számíthatott volna erre.

Első gondolata Centauri volt. Fiatal életében először jutott eszébe, hogy kitekerné egy felnőtt nyakát. Ez már az érettség jele volt, hiszen megdöb-bentő ütemben vált felnőtté. De Centaurinak nyoma sem volt. Alex nem hitte, hogy látja még valaha az öreget.

Szembe kell nézni vele: becsapták.

– ...Védeld a Határvidéket Xur és a Ko-Dan flotta ellen – motyogta, befejezve az idegen barátja által elkezdett mondatot. Most már minden világos. Túl világos.

Nem játék volt. Valóság. Nyilvánvaló, a videojáték, amelyet órák és negyeddollárosok tucatjai után legyűrt, jóval több volt, mint egy játékszer, amelyet a Szilikonvölgy műszaki favágói összebüttyöltek, hogy a tinédzsereket megfosszák a zsebpénzüktől. A játék úgy nézett ki, mint a többi videojáték, úgy kellett rajta játszani, mint a többin, de a fegyverek kezelőgombjait és a hadicseleket nem egy programozó fantáziájából szedték, hanem valódi csillagközi hadműveletekből. A valóságból.

Besorozták, mert sikeres volt a játékban. Ezt már biztosan tudhatta. Volt valami titokzatos kapcsolat a játék és e távoli háború között. Valamilyen okból kívülrőlőkat is kiválasztottak, hogy részt vegyenek az eljövendő harcban, és a jó öreg mesterjátékos Alex közéjük keveredett. Micsoda megtiszteltetés! Micsoda szerencse! Mekkora jutalom! A vigaszdíj.

Egy videojátéknak álcázott, gondosan összeállított teszten megfelelt, és ezzel jogot nyert rá, hogy végighurcolják a fél galaxison, hogy idegenekre lövöldözzön. Nem mondom, szép!

Aggodalmasan pillantott a kijárat felé, de minden ajtó zárva volt. Az egybegyűlt lényeken valamilyen várakozás hangulata érződött, és Alexnek be kellett vallania, hogy ő is bizonyos kíváncsisággal várja, mit fog Enduran nagykövet mondani. Mindenesetre az egyetlen félig szabad átjáró a székétől a tornyosuló Bodati előtt vezetett el, és erre az útra nem óhajtott még egyszer rálépni.

Mellesleg, ez nem volt benne a játékban. A játék sosem mondott egy

szót sem csata előtti tanácskozásról vagy egy szövetségi vezető látogatásáról. Aggodalmi ellenére *kíváncsi* volt. A Szövetség valóság volt, nem egy sor szintetikus szó.

Többről van szó, mint ismétlődő űrcsatákról. A videojátékon végrehajtott akciók mögött értelem van, igazi lények, kockán forgó érdekek. Jóval több, mint néhány tetves negyeddolláros, ez biztos.

Bár legcsekélyebb szándéka sem volt ebben részt venni, nem tudta kivonni magát a körülötte zajló események izgalma alól.

Különb is, be van zárva az eligazítóterembe, legalábbis, amíg a Bodati meg nem mozdul. Ezzel az erővel hátradőlhet és figyelheti a szónokot. Semmi sincs hiába. Jó angoldolgozat sült ki belőle.

Saját bajairól hamar megfeledkezett, ahogy bekapcsolódott a nagykövet beszédébe. Endurannak és a teremben ülő többi lénynek ez nem játék.

Világok sorsáról volt szó.

A nagykövet hangjából szomorúság áradt, de határozottság is. Alex tudta, hogy Enduran értelmes lény, aki megveti a háborút, mint a civilizált fajok teljes lealacsonyodását, aki azonban rákényszerült, hogy vállalja és szervezze a fegyveres ellenállást Alex érezte, hogy ez a döntés átsugárzik felé, és rokonszenvet érzett iránta. Nem volt könnyű a beszéd Enduran számára. Szemlátomást kelletlenül beszélt a közelgő összecsapásról, mintha az olyan szavak kimondása, mint „háború” és „ütközet”, fizikai fájdalmat okozna neki.

– Évezredekkel ezelőtt őseink, a ti őseitek, létrehozták a Szövetséget: békés, civilizált világok és népek szövetségét. Lemondtunk a további terjeszkedésről, mert úgy hittük, hogy a további növekedés kormányzási nehézségeket okoz a túl nagy szervezetben.

Mások, a szövetségen kívüliek, mindig is irigyelték stabilitásunkat és vívmányainkat. Barbár betöréseik elleni védekezésül hoztuk létre a Határvidéket egy olyan területet, amelyre a Szövetség nem tartott igényt, de azt sem engedték meg, hogy más igényt tartson rá. Mint tudjátok, a csillagközi térben lehetetlen pontos határvonalat megállapítani a hatalmas távolságok miatt, ezért a valódi Határvidék inkább csak elméletben létezik, illetve létezett.

Megfordult és a mögötte lebegő kivilágított képernyőre mutatott. Az ernyőn fénycsíkok mozogtak, összhangban a szavaival, mintegy kijelentéseit illusztrálva.

– A Szövetség minden tagvilágát folszereltük egy védőernyővel, amely képes megakadályozni bármely ellenségesnek vélt hajó vagy hajóraj áthatolását. Mint sokan közületek tudják, ez az ernyő működésképtelenné teszi valamennyi modern jármű hajtóművét és képes megbénítani egy egész közeledő flottát; egyszerre vagy egyenként, ahogy a szükség diktálja. Minél közelebb jön az ellenséges hajó, annál pusztítóbb a védőernyő hatása. Csodálatos, mégis kulturált fegyver.

A zűrzavartól és a háború dúlásaitól biztonságban, mi, rylosiak és a

Szövetség többi világa élvezték a virágzást és a kényelmet, amely azoknak jut osztályrészül, akik a háborúval szemben a békét választják. E primitív konfliktusoktól elszigetelve, jól ment a sorunk. Minden népnek jól ment.

Minden értelmes teremtmény számára úgy tűnhet, hogy a háborúnál jobb a béke. És mégis vannak, akik azt hiszik, hogy megszerezhetik, amit maguk nem tudnak megteremteni; úgy, hogy erőszakkal veszik el másoktól. Hatalmas hadigépezeteket tudnak építeni, de nem látják, milyen ostoba a szándékuk. Mégis, egy kis elme is tönkreteheti a nagy békét. Ezzel a veszéllyel kerültünk most szembe.

Félek, az értelmes szavak ideje elmúlt. A Határvidék fennáll, áthatolhatatlan, mint mindig, az ernyők éppoly hatékonyak, mint amikor annak idején megtervezték és fölszerelték. Készen állnak, hogy visszaverjenek minden külső támadást.

A veszély belül leselkedik. Elárultak bennünket. A Határvidéket saját sorainkból fenyegeti veszély. Gyanítjuk, hogy valaki a legkorszerűbb katonai hírközlés segítségével kiszolgáltatta a védőernyők tervrajzát a Ko-Danoknak.

Ez a bejelentés soknyelvű, idegen morgást váltott ki, ahogy vitatkozni kezdtek a jelentőségéről. Enduran hagyta őket egy darabig beszélni, majd csendet kért.

– A biztonsági szolgálatot tízszeresére növeltük az egyes védőernyő-állomások és létesítmények körül a Szövetség valamennyi világán. Kutatóink éjjel-nappal dolgoznak, hogy megtalálják a módját az ernyők átalakításának, amely megakadályozhatja a jelek eltorzítását, vagy hogy belülről megszakítsák. De ehhez a munkához idő kell, és nem lehet elkapkodni. Most viszont úgy tűnik, nincs rá elég időnk.

Itt, Ryloson különösen sebezhetőek vagyunk, mert erről a világról származik az áruló. És nem egyedül dolgozik. Az abszolút hatalom fantomja sok, egyébként tisztességes állampolgárt megkísérthet. Ez régi szabály, a Szövetség előtti történelem folyamán többször előfordult. Az abszolút hatalom olyan csáberő, amelynek csak a legerősebbek képesek ellenállni.

Ami még rosszabb, úgy nőttünk fel, hogy közben nem lettünk bölcsébekek. A béke és a virágzás egyúttal egyhangúságot és unalmat is hozott. Vannak, akik az ilyen személyes elégedetlenséget a pusztítás hullámaival akarják levezetni. Nem törődnek azzal, hogy ha szándékuk valóra válik, széthullik-e a Szövetség vagy sem. Csak az izgalom és kaland érdekli őket, amit a háború nyújt.

De nem ők a veszedelmesek. Ezek betegek, ostobák, félretájékoztatottak és félrevezetettek. Mégis, ha törekvéseik találkoznak az igazi árulók sokkal prózaibb gonoszságával, nagyon is komoly veszélyt jelenthetnek.

Ezért nemcsak a Ko-Danoktól kell félnünk, hanem saját fajtánktól is. Úgy tűnik, az a sorsunk, hogy még egyszer, utoljára, önmagunk ellen harcoljunk. A történészek szerint az ilyen zűrzavarok szükségszerűek, és

hogy sikerült a nagy béke korát a végsőig nyújtatunk. Ha leküzdjük ezt a megrázkódtatást, az a béke hosszú időre visszatér.

Ha nem... – olyan mozdulatot tett, ami a vállvonogatás rylosi megfelelője volt – akkor nagy a valószínűsége, hogy a Szövetség széthullik a polgárháborúban, egyes világok tartósan ellenállnak, mások az árulókhoz csatlakoznak. Amit ez utóbbiak nem látnak, az az, hogy a felfordulás mögött ott várakoznak a Ko-Danok; türelmesen és készen arra, hogy minden világot elfoglaljanak. Ezt nem engedhetjük meg. Nem szabad megengednünk, hogy bekövetkezzék.

A hátuk mögé mutatott, ahol a csillogó, hatalmas hajók sorakoztak kint a tanácsterem mögötti nagy hangárban.

– Így hát nincs más választásunk, mint félretenni az ellentétek elsimításának békés módszereit és leporolni egy harciasabb kor eszközeit. Felújították és modernizálták őket. Most hatékonyabbak, és szomorúan kell mondanom, sokkal inkább halált hozók bárminél, ami repülni tud. Őseink csodálnák új képességeiket. Én képtelen vagyok rá. – Mélyet sóhajtott.

Mégis úgy tűnik, használnunk kell őket. Hitünk szerint felülmúlnak minden fegyvert, amely az árulók és a Ko-Danok fegyvertárában található. Ellenállásra nyilván számítanak, ha támadnak... de ilyen hatékony ellenállásra nem. Tudják, hogy évszázadokon át megbíztunk a Határvidék véde-
erejében. Nem várják tőlünk, hogy mi támadjunk.

– Honnét tudhatjuk biztosan, mijük van a Ko-Danoknak? – érdeklődött egy hang a gyülekezet hátsó soraiból.

Enduran megengedett magának egy halvány, nagyon emberi mosolyt.

– Csupán mert a békére törekszünk, nem jelenti azt, hogy nem készülünk a háborúra. Ott vannak a mi embereink is az árulók között. Meg vagyunk győződve, hogy csillagbombázóink mai állapotukban, teljesen felújítva és korszerűsítve, a Szövetség lehető legjobb csillagharcosainak irányításával mindent felülmúlnak, amit a Ko-Danok építhettek. *Ha* időben cselekszünk. Még nem tudjuk biztosan, hogyan jelentik be szándékait az árulók és a Ko-Danok.

Elnézett fölöttük, át az üvegfalon a hatalmas hangárban várakozó hajók sora felé.

– Annyi értelem, annyi erőfeszítés és energia ősi harci gépek átépítésére pazarolva! Együttvéve sincsenek olyan elegánsak és időállóak, mint egyetlen dalciklus. – Ismét a várakozó pilótákra és legénységre vetette pillantását. – Micsoda tragédia! Elgondolni, milyen messzire jutottunk, mennyi mindent elértünk saját védelmünk érdekében. Mert egyfelől birtokunkban vannak ezek a gépek és a tehetség, hogy továbbfejlesszük őket; másfelől a képesség, hogy használjuk őket a harcban, kiveszett a többségből a hosszú béke évei alatt.

Ezért volt a kimerítő hajsza, amely itt összehozott bennünket. Mint ahogy ezek a járművek viharos fiatalságunk maradványai/ugyanígy ti is, és a képességeitek, amelyet megőriztetek. Tudjátok, ti mind a múlt emlékei

vágytok. Kevesen maradtak, akik használni tudják ezeket a hajókat. A béke kényelmességet szül, a kényelem eltompítja a harci reflexeket és ösztönöket és amit, hm, a harckészség adományának nevezhetnénk.

A Szövetség polgárainak milliárdjai közül, akik kényelemben és jólétben nőttek fel, csak nagyon kevesen maradtak, akik ennek a képességnek a birtokában vannak. Csak néhányan. Ti néhányan. – Ezt hagyta megemésztetni, mielőtt hozzátette: – Civilizációnk jövője, az egész Szövetségé, tőletek függ. Tőletek; a legkülönösebb atavizmusoktól, akik a legprimitívebbek, mégis legügyesebbek vagytok köztünk. Ez olyan tehetség, amelyre én nem vágyom. Sajnálalak benneteket érte. Irigyellek érte. Tisztellek érte.

Az elfojtott ujjongás kitört az egybegyűlt harcosokból. Sokan közülük csavargók voltak, beilleszkedésre képtelenek Ryloson és a többi világon. Most, amiért eddig kiközösítették őket, a megváltást jelentette számukra. E háború után megmentőknek tekintik őket; talán nem szeretik majd, de tisztelni fogják őket. Mindenki az előttük álló ütközetre gondolt.

Mindenki, egy kivételével, aki gondolatait megtartotta magának, és kétségbeesetten szeretett volna valahol máshol lenni.

Enduran türelmesen megvárta, míg lecsillapodik a lelkesedés és a vad kiáltozás. A pszichológusok megmondták neki, hogy valami efféle számíthat, mégis megrázta az erőszak ilyen csupasz megnyilvánulása a jól nevelt szövetségi polgárok részéről.

Mégis kedvező jel. Ilyen polgárok nélkül nem lenne esélyük megállítani a Ko-Danok előrenyomulását. Tanulmányozta a sok különféle arcot és arckifejezést, és csodálkozott a hasonlatosságon. Az ösztön, hogy harcoljanak, öljenek, küzdjenek, az évszázados béke során kiveszett a lakosság többségéből. Az ősi érzelmek maradványai azonban megmaradtak. Mindannyiukat nagyon sajnálta.

– Egyedül ti – folytatta, közben gyűlölte, amit csinál, gyűlölte a primitív érzelmek gondosan kidolgozott manipulálását, ugyanakkor tudta, hogy mennyire fontos – álltok köztünk és a Ko-Danok sötét fenyegetése között. Nektek kell megtennetek, amit mi, a többiek már nem tudunk megtenni. Nektek kell magatokat a civilizáció és a káosz közé vetnetek, a vágyak és az anarchia közé. Nektek kell ellenállnotok, harcolnotok, pusztítanotok!

– A beszédétől elszorult a torka, és nem tudott többet mondani.

Nem is kellett. A pszichológusok által gondosan megtervezett beszéd pontosan azt a hatást tette a csillagbombázók pilótáira, amilyet kellett. A társaságon teljesen egyforma érzés vett erőt, elnyomva az olyan közönséges dolgokat, mint faji különbségek, származás, világok. Ezek a pilóták és navigátorok csökkent értékűek voltak, akikre Enduran szavai fantasztikus hatást gyakoroltak.

– Győzelem vagy halál! – ordította egy egyenruhás hadtáptiszt. A kiáltást átvették a többiek is, beleértve a pilótákat.

A hangerőtől Enduran megremegett. Figyelmeztették erre, és a nyugtatok, amiket beadtak neki, segítettek, hogy nyugodt maradjon, de a nyers

erőszak érzése, amely most eluralkodott a teremben, borzasztóan nyugtalanító volt bárkinek, aki civilizált lénynek tartotta magát.

Azért választották őt ennek a színjátéknak a megtartására, mert a vizsgálatok szerint érzelmileg rugalmasabb volt kollégáinál. Amilyen dühvel reagáltak a harcosok a beszédre, a szegény Masurv vagy Cann'our, akik másodszorban tartották volna az előadást, biztosan elájultak volna a pódiumon.

Most mind talpon voltak, mint valami élő vihar rohangáltak körbe a teremben, pilóták és navigátorok, technikusok és mérnökök, akiket mind érzelmi alkatur fogvatékosságai alapján válogattak össze. Fogvatékosság, amely miatt páriák voltak otthoni világukon, de hősök az eljövendő csatában. Lelkesen csapkodták egymást kezükkel vagy csápjaik végével, ütögették egymás hátát vagy taróját, ahogy szították egymásban a tüzet. A harci tüzet, mondta magában Enduran. Még nem vagyunk elég fejlettek.

Ez itt most mindenki más számára boldogság volt.

Alex is fölugrott a többiekkel együtt, keresztülvergődött a tömegen, és vigyázott, hogy a nagy izgalomban ne tapossák agyon. Nem meghatározott irányba ment, csak a tulsó falat akarta elérni, anélkül hogy elbotlana egy széken vagy egy Bodati-csápban. Néhány másodperc alatt kiért a nyílt térre a terem túloldalán.

Egy ismerős alak siklott át a tömegen, és minden figyelmét egy marék csillogó, kristályforma dologra összpontosította.

Alex nekilódult, hogy áttörje magát a tömeg még előtte álló részén, nem törődve az időnkénti felkiáltásokkal, még arra sem figyelt, hogy esetleg nekimegy valami harcias Bodatinak. Az, alakot, aki felé igyekezett, egyenruhás idegen kísérte. Mindketten egy nyitott ajtó felé tartottak.

– Centauri, Centauri, várj!

Toborzója-elrablója nem hallotta meg. Vagy talán igen, és azért sietett ki a teremből. Alex végre kiszabadult az idegen testek szorításából. Ujjongásuk és füttyszavuk visszhangzón a fülében, ahogy végigrohant egy rövid előtéren a központi hangárba.

A hangár tele volt zajos berendezésekkel, amelyeket a furcsa lények szokásos vegyes csoportja működtetett, némelyikük még különösebb formájú volt, mint a gép, amellyel dolgozott. Centaurinak hűlt helye volt, bár úgy tűnt, hogy egy ismerős árnyékot lát eltűnni egy távoli sarokban.

Integtetve és kiabálva rohant, nem is figyelve, hová megy. Szerencséjére az idegen, akinek nekirohant, nem Bodati volt.

5.

Egészen emberszerű volt, de teljesen kopasz. Kerek koponyáját és mélyen ülő, sárga szemét vastag, narancssárga szarupáncél fedte. Alexnek a sivatagi pocsolyamedrek jutottak az eszébe róla, amelyeket a több hónapos perzselő hőség szárazra és ráncosra szárít. Magas volt (Alex hímneműnek nézte, később kiderült, helyesen), és hál' istennek nem voltak csápjai.

– Bocsánat – mentegetőzött Alex. Centauri most már teljesen eltűnt, és nem volt lehetősége megtudni, merre ment.

– Ez tiltott terület, belépés csak... – Az idegen egy tizedmásodpercre elhallgatott, alaposabban szemügyre vette Alexet, miközben mindketten térdeltek, hogy összeszedjék Alex ruháit és a maréknyi apró alkatrészt, amelyet a magas lény vitt valahová. – Nem tudom, milyen fajhoz tartozol – mondta.

– Emberi. – Alex a hat hüvelyk hosszú valamit bámulta, ami a kezében volt. Úgy nézett ki, mint egy túlméretezett golyóstoll és egy elektromos fogkefe kereszteződése. Gyanította, hogy egyik sem, és átnyújtotta a másiknak. – A Földről – tette hozzá.

– Milyen földről?
 – Csak egyszerűen Föld. Nem szeretjük bonyolítani a dolgokat. – *Nem hiszem el, hogy itt beszélgetek ezzel*, mondta magában, *egy cseppet sem hiszem el.*

– Ez egy egyenruha – mutatott az idegen vastag bőrével Alex ruhacsomójára.

– Aha! – Alex végre összeszedte a ruhákat. Ahogy visszatette a karjára, az idegen megpillantotta az elején a jelzést. Viselkedése hirtelen megváltozott.

– Bocsáss meg, *csillagharcos*. Én Grig navigátor-pilóta vagyok. Szolgálatodra, uram!

Valami lehetetlen üdvözlő mozdulatot tett, amelyet Alex érdekesnek talált, de képtelen volt utánozni. Ezért megfogta a vastag kezét, és megrázta. Grig gondterhelten tanulmányozta kezét, miután kiszabadította.

– Különös szokás.

– Mi kedveljük.

– Individuális, mégis bizalmas ez a személyes fizikai kontaktus. Engem nem túlságosan izgat, de mindenkinek joga van a maga módján üdvözölni a másikat, nem igaz?

– Ha te mondd, Grig. – Alex a néma csillagbombázók felé intett a fejével. – Ilyenre repülsz?

– Én, repülök? Úgy érted, mint harci pilóta? Istenem, dehogy. Navigátor és pilóta vagyok. Én vezetem a hajót a csata alatt, hogy mentesítsem a vezetéstől a csillagharcosokat, hogy azt tehessék, amit a legjobban tudnak: harcoljanak.

– A munkád nehezebbnek tűnik, mint a másiké.

– Egy cseppet sem. Nekem csak technikai problémákkal kell megbirkóznom, nem lelkiekkel. Van neved?

– Bocsánat. Alex Rogan vagyok.

– Két neved van?

– Nálunk ez a szokás.

– A névadás rendszerről rendszerre, kultúráról kultúrára változik. Az egyenél több név használatát szükségtelen kettősségnek tartom, bár vannak fajok, amelyek tucatnyi vagy még annál is több nevet használnak.

– Nem szeretném aláírni a nevem, ha olyan hosszú lenne.

Alex új ismerősét tanulmányozta. Grig több mint udvarias volt: egyenesen tisztelettudó. Alex egyenesnek, becsületesnek látta, nem gondolta, hogy be akarná csapni. Talán itt a lehetőség, hogy nyílt választ kapjon néhány kérdésére.

– Figyelj, Grig, talán segíthetsz nekem. Tudod, játszottam ezt a játékot otthon, egy ilyen videojátékot, és akkor jön ez a hapsi, csakhogy nem hapsi. Idegen, nem ember. Beülök az autójába, csakhogy az nem autó, hanem úrhajó, és itt valahol egy nagy tévedés van az egészben.

Grig visszabámult rá.

- 67
- Barátom, nagyon zavaros, amit mondasz.
  - És ez még alatta marad a valóságnak, navigátor.
  - Azt mondtad, tévedés történt. Milyen tévedés?
  - Én nem tartozom ide. Azt hittem, nagy jutalmat vagy valamit nyertem, mert egymillió pontot értem el a játékban. Azt hittem, bemegyünk, mondjuk, egy belvárosi motelba, hogy megtárgyaljuk. Aztán azt hittem, bemegyünk Los Angelesbe vagy valahová, hogy átadják. A végén sokkal meszszebbre jutottam, jutalom pedig sehol. – Megemelte a ruhacsomót. – Ezt nem vehetem fel. Az előbb csillagharcosnak szólítottál. Nem vagyok csillagharcos, csak egy kölyök.
  - A csillagharcosi képesség nem életkori sajátosság, Alex Rogan.
  - Csak Alex.
  - Akkor Alex. Ez szokatlan adottságok speciális kombinációja: bátorság, rugalmasság stresszhelyzetben, képesség a gyors döntésre nagy nyomás alatt, reflexek, szellemi képességek, eltökéltség és így tovább. Nem értek hozzá, hogy mindet felsoroljam, ahhoz még kevésbé, hogy megmagyarázzam. De úgy tűnik, azért hoztak ide, hogy csillagharcos légy, és az egyenruhád is megkaptad.
  - Alex hevesen megrázta a fejét.
  - Nana! Szó sincs róla. Én ezt nem veszem fel. Énnekem semmi dolgom itt. Már mondtam, az egész egy óriási tévedés.
  - Most Grig elbizonytalanodott.
  - Úgy értem, tulajdonképpen visszautasítod a megtiszteltetést, hogy csillagharcos légy?
  - Eltaláltad – mondta megkönnyebbült sóhajjal Alex, és örült, hogy *valakinek* legalább elmagyarázhatta álláspontját. – Azonkívül, hogy nevezheted megtiszteltetésnek, mikor a Szövetség nagykövete primitíveknek nevezett minket?
  - Azért, mert egy tehetség ritka, attól még nem kevésbé értékes, Alex. Vannak művészeink, akik primitív technikákat alkalmaznak. Ettől még nem értéktelenebb a művészetük. Vannak zeneszerzők, akik évezredes motívumokra alapozva tervezik zeneműveiket. Ettől még a műveik nem kevésbé hatásosak.
  - Akkor is – ismételte csökönyösen Alex. – Nekem semmi dolgom itt.
  - Rendkívüli! Hallatlan! Nem az, hogy tévedésből kerültél ide, hanem hogy visszautasítod a megtiszteltetést, hogy csillagharcos lehetsz. Csak nagyon kevesen alkalmasak rá. Tekintheted primitívnek, de mégis jelentős megtiszteltetés. Te meg egyszerűen visszautasítod. – Mélyen elgondolkodott. – Várj egy pillanatig. Mondd még egyszer: hová valósi vagy?
  - Mondtam, hogy a Földre, és senkivel nem háborúzunk, legfeljebb egymással.
  - Föld, Föld – dünnyögte Grig. – Próbálom felidézni. Talán Quarlia közelében van. – Felragyogott az arca. – Igen, emlékszem már. Jelentéktelen hely, jócskán kívül esik a szokásos felderítő útvonalakon.

68 – Mi szeretjük – mondta védekezően Alex.

– Ez nagyon különös. Ha galográfiái ismereteim nem csalnak, a Föld formálisan nem tagja a Szövetségnek.

– Amennyire éh tudom, még nem formálisan sem vagyunk tagjai. Az én bolygómon mindenki azt hiszi, ti az ő fantáziájuk szüleményei vagytok.

– Primitív fajok tipikus reakciója, akik a mindenség középpontjának tartják magukat. Ez nem személyeskedés, Alex Rogan. Alex.

– Nem történt semmi – válaszolta Alex. – Egyetértek veled, Grig. Nem vagyunk valami szerény társaság. Most sem értesz egyet, hogy nem vagyok ide való? Ez nem az én harcom.

– Az egész merőben szokatlan. A Földet nem is szándékoznak fölvenni a Szövetségbe, amíg lakói el nem érik a következő fejlettségi szintet. - Hirtelen éles pillantást vetett Alexre. – Mondd el, hogyan soroztak be.

– Egy játék segítségével. Egy gép. Valamiféle szimulátor.

– Nem, nem. Nem úgy értem, hogyan tesztelték. Tulajdonképpen ki hozott ide?

– Egy ürge, aki Centaurinak nevezi magát. Ezt viccesnek találtam, mert így hívják a napunkhoz legközelebbi csillagot és... – Elhallgatott, és a navigátor háta mögé bámult. – És most ott megy. – Integetni kezdett. - Hé, Centauri!

– A, Centauri! – Grig megnyugodott. Minden a helyére került.

– Ismered? – tudakolta Alex, miközben arrafelé indultak, ahol a szóban forgó illető egy rylosi tiszttel vitatkozott.

– Jól ismerem; személyesen is meg a hírneve révén is. – Grig hangja óvatosan semleges volt. – Nem te vagy a manipulációinak az első áldozata. Nagyon okos, és kétes tevékenységét a hamis egyszerűség álarca mögé rejti. Ezt az ügyet gyorsan megoldjuk, biztosíthatlak.

– Az jó lesz – mondta Alex, kissé jobban érezve magát, mint eddig. Az öregember még mindig a markában szorongatta a kristályokat vagy miket, pillantása ide-oda cikázott a kincsei és a vele ordítózó tiszt tekintete között. A nevét hallva a folyosó felé nézett, és meglátta a közeledő Alexet és Griget.

Alex jócskán meglepődött, amikor Centauri visszaintegetett, és arcátlanul elébe jött üdvözölni. Talán úgy gondolta az öreg, legjobb védekezés a támadás, és megpróbálta Alexet elragadni őréből.

Vagy pedig, noha Grig szavai az ellenkezőjét állították, az öreg valóban kissé dilis volt.

Kinyújtotta kezét, hogy kedvesen megsimogassa Alex haját. Alex félrelökte a kezét, és dühös arccal nézett a kéz tulajdonosára.

Mielőtt bármit mondhatott volna, a rylosi tiszt megelőzte őket.

– Utoljára mondom, Centauri – mondta dühösen –, vedd le ezt a nevetséges álruhát!

– Nevetséges álruha? – méltatlankodott sértődötten Centauri, és hamis arcát simogatta. – Én valahogy szeretem ezt a külsőt. A legrugalmasabb

⁶⁹
és a legkülönbélebb tartalmakat képes kifejezni egyszerűen bizonyos iz-
mok összehúzásával.

– A hadsereg tagja vagy, bármilyen laza is ez a kapcsolat – erősködött a tiszt. – Szolgálatban a természetes formában kell megjelenned.

– Szóval szolgálatban vagyok. Ez vicces. Azt hittem, most fizettek ki.

– Kifizettek? – szólt közbe Grig. – Megint ezek az Excalibur-trükkök, mi, Centauri?

Az öreg a navigátorra bandzsított.

– Ismerlek én téged?

– Grig első osztályú navigátor-pilóta besorozva Sesnetről, csillagbom-
bázó vezetésére.

– Sesnet, Sesnet – ráncolta a homlokát Centauri –,nem emlékszem, hogy valaha is utaztam azon a vonalon.

– Lehet, hogy nem, de egyszer néhány uramitszobrot szállítottál Shro-
alról Woulddra egy olyan járaton, amelyen én is szolgáltam. Emlékszem a nevedre a nagy cirkusz miatt, ami a kikötőben volt, amikor kirakodtunk a hajóból, és a vevő majdnem szétszedte a kikötőt, mert keresett valakit, akit meg akart fojtani, lehetőleg téged. Ugyanis az összes drága szobra elolvadt a szállítás során.

Centauri a padlót mustrálgatta.

– A szobrokat mind megvizsgálták, mielőtt elhagytuk Shro-alt.

– Biztosan így volt. De a Shro-al és a Wouldd közötti hőmérséklet-
különbség épp elég volt ahhoz, hogy megolvassza a természetes gyantát,
amiből a szobrok készültek. így hát szétolvadtak az erős woulddi napsü-
tésben, csakúgy, mint ahogy te beleolvadtál a távolba.

– Nem az én hibám volt-tiltakozott Centauri. – A vevőnek tudnia kellett volna annyit, hogy hűtőberendezéssel várja a nyavalyás szobrait. És kü-
lönben is, hogy jön ez most ide?

– Csak magamat emlékeztettem – felelte könnyedén Grig –,és ezt a
tiszteletet itt, hogy tudja, hogyan dolgozol. Azt hiszem, van egy kis problé-
mánk.

– Valóban? – Öröm volt nézni Centauri ártatlan pillantását. – Én nem
látok semmi problémát. -Míg beszélt, gondosan kerülte Alex tekintetét.

– Eszedbe jutott valaha is – mondta nyugodtan Grig –,hogy törvénybe
ütközik a Szövetségen kívüli világokból toborozni? Arról nem is beszélve,
hogy éretlen világon toboroztál, amelynek lakói még az egymás elleni
háborúskodás befejezését sem tanulták meg?

– De ezek elmaradtak, isten háta mögötti bolygók, ahol... -Alex arca
még jobban elsötétült, mire Centauri köhögni kezdett, és igyekezett ösz-
szeszedni magát. – Ezek romlatlan, még nem korrumpált civilizációk, ahol
még megtalálhatók az egyéni képességek, amelyek a csillagharcosnak
szükségesek. Úgy véled, olyan bolygóról kellett volna újoncokat keresgél-
nem, mint mondjuk Bissandra, ahol mindenki vagy festő, vagy költő?
Gondolod, néhány bölcs rímpár még szabadít a Ko-Dan veszedelemtől?

- 70 – Ez nem mentség. Akkor is tény, hogy ez nem a Föld háborúja.
- Annak kellene lennie. Elég közel járnak hozzá, hogy a Szövetség tagjai legyenek. És nincs a Föld is veszélyben? Vagy azt hiszed, a Ko-Danok megállnak, ha meghódítják a Szövetséget? Ezek telhetetlen hódítók. Ha egyszer uralmuk alá hajtották a Szövetséget, elindulnak a szervezetlen rendszerek ellen, mint Quarlia vagy Sol.
- Nem feladatom a Ko-Danok politikájának és mozgatórugóinak az elemzése – válaszolta Grig.
- Azt meghiszem – vágott vissza Centauri, és ellentámadásba lendült.
- És hogy válaszoljak a kérdésre, ezúttal nem használtam az Excalibur-tesztet. A kardok már kimentek a divatból a Földön. Az új vizsgálati módszer a szórakoztatóiparban használt úgynevezett videojáték volt. Nem értem ezt az egész felhajtást – intett Alex felé. – Mondhatsz az indokaimról és a módszereimről, amit akarsz, egyet nem tagadhatsz: beválnak. Mert ennek itt van tehetsége.
- Karjával átölelte Alexet, míg hirtelen támadt szenvedélyének tárgya gyanakodva nézte.
- Nem számít, tehetséges-e vagy sem – jelentette ki Grig. Centauri megdermedt.
- Mit akar ez jelenteni?
- Lehet, hogy meglepődsz, Centauri, de nem akar csillagharcos lenni. Erre a gondolatra Centauri nyilván nem készült fel. Megdöbbenése, ahogy lekapta karját Alex válláról, világosan elárulta.
- Nem akar... De hiszen tehetsége van hozzá!
- Lehet, hogy van tehetsége, de nincs hajlandósága. Akkor is szabad választás kérdése. Senki nem kényszeríthető, hogy csillagharcosként szolgáljon – emlékeztette Grig.
- Hogyne, természetesen – sziszegte Centauri. – De hogy valakinek tehetsége van, és nem akarja használni... ez nem illik semmiféle lelki alkathoz!
- Emlékezz, mit mondtál te magad ezekről a földiekről.
- Tudom, de ilyesmit még soha nem tapasztaltam... – Alex felé fordult.
- Mi a baj, fiam? Gyáva vagy? Bolond vagy? Hát nem fogod fel, milyen súlyos helyzetben vagyunk, és hogy milyen egyedülálló lehetőséget kínálunk neked?
- Tudod, mit csinálhatsz az egyedülálló lehetőségeddel! – Alex azon vette észre magát, hogy kiabál. Talán igaza van Centaurinak. Lehet, hogy bolond. De dühös is. – Erről nem beszéltél nekem! Azt mondtad, „kitüntetés” kapok. Azt hittem, jutalmat értesz ezen, mert sok pontot értem el a játékban. Azt hittem, valódi jutalomra gondolsz, pénzre vagy ilyesmire. Egy szóval sem említetted, hogy engem kiválasztottak, kiszemeltek vagy kiemeltek, vagy akárminek nevezed, hogy harcoljak egy esztelen csillagközi háborúban!
- Grig hangja komollyá vált:

– Szóval még meg sem mondtad neki, miről van egyáltalán szó, mielőtt idehoztad, és besoroztattad a szövetségi hadseregbe. Szabálytalan, teljesen szabálytalan.

– Késő volt! – Centauri a navigátorról a tisztre nézett, miközben mentegőzött. – Nem volt idő. Tudjátok, mit beszélnek, milyen közel van a Ko-Dan flotta. Azonkívül nem gondoltam, hogy szükséges. Azt hittem, örülni fog neki. Azt hittem, hogy ebből a szempontból normális emberi lény. Azok *szeretnek* harcolni! El kellene olvasnotok néhány történelem-könyvüket. Tökéletes aberráltság!

– Ez az egy mégis úgy döntött, hogy nem harcol – mutatott rá Grig. – A végső döntést természetesen nem nekem kell meghoznom. – Odafordult a rylosi főtisz felé, aki eddig nyugodtan álldogált mellettük.

A tiszte most előrelépett, kinyújtotta a kezét.

– Add vissza a fizetséget, Centauri. Add vissza a fizetséget, majd intézkedem, hogy visszaküldjék a pénztárba, és eltekintünk a vádemeléstől. – Alexre pillantott. – Rászédted egy éretlen idegen faj tudatlan képviselőjét.

– Hé, várjatok egy kicsit... – kezdte Alex, de nem tudta folytatni. Centauri tökéletesen eljátszotta, mintha komoly szívrohama lenne, hátratáncorodott, egyik kezével a fejéhez kapott, míg a másikkal gyámoltalanul hadonászott.

v

72 – *Visszaadnia fizetséget?* Elment az eszetek! Persze, megértem. A nagy feszültségtől, amit a harcra készülés okoz; újratanulni az ősi taktikát. Szörnyen megerőltető lehet.

– Nem olyan megerőltető, mint amilyen neked lesz, ha nem hozod azonnal helyre a hibádat.

Centaury igyekezett valamit megőrizni határozottságából.

– Van fogalmatok róla, milyen soká tartott, míg kitaláltam ezeket a tesztelő játékokat? Titokban kellett dolgoznom egy primitív világban, az engedélyezési eljárást látszatcégek mögé kellett rejtennem, a fejlett technológiát meg álcáznom kellett a kíváncsi bennszülött mérnökök előtt. Tudjátok, milyen nehéz volt eladni az eredményt, és elérni, hogy a játékot megfelelően terjesszék? Csak egy terjesztési hiba tette lehetővé, hogy belebotoljak ebbe a rendkívüli tehetségű, bár együgyű fiúba itt... Tudjátok, mibe került elintézni, hogy senki ne babrálhasson a gép fejlett technikájával? Nem is beszélve arról, hogy rávenni őket, hogy még karácsony előtt elhelyezzék a játéktermekben?

– Karácsony?

– Helyi ünnep, nagyjából megfelel a rylosi Világmindenség Napnak.

– Igen, ez roppant kellemetlen lehet neked – mondta Grig, némileg Centaury küzdelmes történetének hatása alá kerülve, bár tudta, mire megy ki –, és együtt érzek veled. Akkor is fennáll, hogy hazudtál ennek a kedves fiatalembernek, aki inkább nem akar végigmenni azon az úton, amelyet álnok módon jelöltél ki neki.

– Megmondtam neki, különleges kitüntetésben lesz része, és ez igaz – jelentette ki Centaury. –Vagyis csak a részletekkel maradtam némileg adós. Na és? Láttam őt harcolni, láttam, hogyan bánik a leegyszerűsített csillagbombázó fegyverzetének vezérlésével a szimulátoron, amit terveztem. Nem kell neki más, mint egy jó navigátor-pilóta, mint te, hogy harcba induljon, ő lehetne a valaha élt legnagyobb csillagharcos!

– Centaury – tiltakozott Alex –,az csak játék volt.

– Játék? Te talán azt hitted, hogy csak játék, pedig egy gondosan kifundált, alaposan ellenőrzött teszt volt. Teszt, amelyben más, fiatal harcias fajok képviselőinek százaival együtt vettél részt. És a teszt pontosan megfelelt annak, amire szántam. Téged választott ki, fiam, és most itt vagy.

– Igaz. Itt vagyok, hogy megöljenek.

A rylosi tiszt egyik lábáról a másikra állt türelmetlenségében, és kinyújtott kezével gesztikulált.

– Add vissza a fizetséget, Centaury! Vagy hívjam inkább a biztonságiakat?

– Nem kell elsietni a dolgokat. Minek ez a sietség? Ez itt egy katonai létesítmény. Hova menekülhetnék?

– Neked mindig sikerül valami helyet találnod.

Centaury elfordult a tisztől, és nem válaszolt. Inkább megpróbálta pilla-

nátnyi nehézségeinek okozóját meggyőzni annak az útnak a helyességéről, amelyet az ő jó öreg Centauri barátja választott számára.

– Miért mondd, hogy megölnek? Nem gondolod komolyan, hogy csillagharcosnak lenni veszélyes? Ostoba vagy, fiam. Mi lehetne veszélyes?

– Tényleg, mi? – mordult fel Alex. – Valóban, semmi. Egyszerű kis csillagháború néhány milliárd harcossal. Mi lehet ebben veszélyes?

– Erről van szó – Centauri hangja elégedetten csengett, sikerült csodálatos könnyedséggel semmibe vennie Alex gúnyolódását. – Semmi mást nem kell tenned...

A hangárban zűrzavar támadt. Percek alatt mindenki tudatában volt, hogy valami történik. A kezek félretették a szerszámokat, miközben fegyveres osztagok siettek a harcálláspontokhoz, ha úgy alakulna a helyzet, hogy löni kell valamire, ami több, mint egy kellemetlen érzés.

A fény ingadozni kezdett; először elsötétült a legnagyobb nyílt térség közepe, majd felragyogott, és a sima, fehér izzás tömör, világító gömbbé állt össze. A fény megszilárdult és fölerősödött.

– Mi ez? – suttogta Grignek Alex.

– Vetített kép. A Ko–Danok valahogy megtudták, hol van a vezérlőközpontunk.

Alex gondolkodott egy pillanatig.

– Az árulók, akiket Enduran említett. Ők lehetnek.

– Igen, az árulók.

– Sokan vannak?

– Nem, de elegendő, hogy gondot okozzanak, és olyan vezetőjük van, akinek a filozófiája, amelytől minden civilizált nép undorodik, bizonyos gonosz vonzerővel bír. Nem szabad lebecsülnünk őket, sem a vezetőjüket.

– Xur! – Alex megbabonázva meredt a tömör, forgó fénygömbre, és eszébe jutottak a videojáték részletei.

– Igen, Xur, számodra ez nem sokkal több egy névnél. Számunkra valóságos személy, a valódi gonosz képét idézi fel. Enduran mindenkinél jobban tudja ezt.

– Enduran? Miért ő?

– Figyelj, nézd és megtudod. – Alex lenyelte a kérdéseit, ahogy mondták neki.

A forgó fénygömb belsejében egy arc kezdett alakot ölteni. Hasonlított egy nemrég látott másik arcra, és Alex törte a fejét, hogy helyre tegye. Aztán beugrott, és megértette, mit akart Grig mondani. A hasonlatosság megröbbentető és félelmetes volt.

A hangárban Enduran jelent meg, lerázva segítőinek féltő kezeit, amelyek vissza akarták tartani. A nagykövet bátran közeledett a fénygömbhöz. Arckifejezése alig palástolt haragot árult el.

A vetített kép érzékelte jelenlétét, és minden humor nélkül elmosolyodott.

– Hello, apa!

– Neked nincs apád – mondta Enduran — nekem nincs fiam. A kép szemlátomást csöppet sem izgatta magát.

– És egyikünknek sincsenek illúziói. Nem, ez így nem egészen igaz. Te még mindig hiszel a ti ostoba, ódivatú „Határvidéketek” sérthetlenségében. Kevésbé szilárd az, mint a kép, amelyet most bámulsz, és olyan könnyedén foszlik szerte, ha én úgy akarom... apám.

– Ne nevezz apádnak! – Enduran igyekezett uralkodni érzelmein. Ha elveszti önuralmát, és átkozódni kezd, ettől az áruló csak nevetne. Enduran sosem szerezne neki ilyen örömet. – Többé nem vagy a fiam. Ez már biztos. Száműztet magad nemcsak a családoból, hanem a civilizációból is, amely felnevelt. A történelemben példátlan módon árultad el. Ezt tudván, miért határoztaál úgy, hogy visszatérsz?

A vetített kép mosolygott.

– Nem hiszem, hogy azok után, amit tudsz, kérdések lehetnek a szándékaim. Azt hittem, elég világosan kiderült, amikor kidobtatok a Tanácsból. – Xur humorát elnyomta a pusztá düh, amelyet alig rejtett el az udvariasság máza. – Visszatértem, hogy beteljesítsem sorsomat, apám. A sorsot, amelyet te és a Tanács többi tagja megtagadtatok tőlem. Visszatértem, hogy követeljem származásomnál fogva megillető jogaimat. Visszatértem valamennyi rylosi érdekében, ahogy támogatóim jól tudják.

– Kontárok a gonoszságban – felelte Enduran. – Az ősi harc felélesztésében csak a sekélyes izgalom lehetőségét látják. Azon túl nem látnak semmit. Én igen. Te Xur és csakis Xur érdekében tértél vissza, Ko-Dan sereggel, hadihajókkal a hátad mögött. Tudtam, hogy megalomániás vagy, de nem gondoltam, hogy teljesen bolond is. Vagy tényleg azt hiszed, a Ko-Danok hagynak majd kedvedre uralkodni?

– A Ko-Danok hosszú távú céljaik érdekében sokkal vonzóbb uralkodónak tartanak, mint a Tanács jelenlegi tagjait.

– Az ő céljuk nem kevesebb, mint a totális uralom a Szövetség és valamennyi népe fölött.

– Ellenkezőleg. Elvakított az idegengyűlöleted, apám, mint ahogy mindenkit a Tanácsban. A Ko-Danok mindössze barátságot és jó viszonyt óhajtanak a Szövetség világaival.

Xur magabiztosan, meggyőzően beszélt. Alex kezdte érteni, hogy a történelem sok más híres zsarnokához hasonlóan, hogyan béníthatja meg mézes szavakkal az igazságot.

– Ki hibáztathatja őket azért, mert a jelenlegi kormány kitartóan ellenségesen viszonyul kísérleteikhez, hogy békés és kölcsönösen előnyös szövetséget hozzanak létre?

– Szövetséget, amelyben a Ko-Danok a korlátlan urak. Ez nem szövetség; felhívás, hogy hajtsuk magunkat örökös szolgaságra.

– Én hiszek nekik – mondta könnyedén Xur. – Az ember ott keres megfelelő szövetségest, ahol kell.

- 75 – Felhasználnak téged, ameddig lehet, aztán félreállítanak.
- Nem hiszem. Tudod, apám, a céljaink egybeesnek. Megfelelő uralkodót akarnak, aki kormányozza a Szövetség világait, én pedig uralkodni akarok. Mi lehet ennél kedvezőbb?
- Kedvező neked és a Ko-Danoknak, senki másnak nem. Hagyd békén a Szövetséget. Térj vissza a száműzetésbe, és ne igyál többet a Ko-Dan hízelgés kútjából.
- Alex odahajolt Grig füléhez, és suttogott:
- Száműzetés? Hé, Grig, mit művelt?
- Meg akarta szerezni az uralmat a Szövetség fölött, és diktátornak kiáltotta ki magát, abszolút uralkodónak, királynak, főadószedőnek... vagy mi a megfelelő meghatározás a néped kedve szerint. Gazember és félbolond. Ettől olyan veszélyes. Ha normális lenne, vagy teljesen bolond, nem jelentene ekkora fenyegetést. De Xur okos. Túl okos. Meg vagyok győződve róla, hogy megélné a rylosi űrben... hajó és űrruha nélkül is.
- A Ko-Danok csak a barátaink akarnak lenni – mondta magabiztosan Xur. – Miért ne adjunk nekik egy lehetőséget?
- őseink elsősorban a Ko-Danok miatt hozták létre a Határvidéket. - Enduran elszántsága éppoly megingathatatlan volt, mint a logikája. – Ami

téged illet, Xur, nincs neked nagyobb ambíciód, mint hogy kisszerű zsarnok légy, hogy a Ko-Danok helytartójaként uralkodj saját néped fölött.

– Vannak olyan rylosiak, akik szívesen fogadnának, apám.

– Tudom, hogy vannak deviánsok, akik követnek téged. Szolgalelkű talpnyalók, akik örülnek, hogy az ősi anarchia esetleg visszatér. A szövetségi igazságszolgáltatásnak volt gondja rájuk, és véget vetett a kultuszodnak. Csak néhány elszigetelt híved van.

– Szövetségi igazságszolgáltatás! – A kulturáltság vékony álarca, amelyet Xur mostanáig viselt végre lehullott, és előbukkantak valódi érzései. Alex előtt most először tárult fel a pusztá gyűlölet, amely Enduran áruoló leszármazottját mozgatta. – A Szövetség gyenge világok gyenge népeinek menedéke, akik elvesztették képességüket és akaratukat, hogy sorsukat irányítsák. Én visszaadom nekik múltjuk örökségét.

– Az a múlt csupa háború, halál, pusztulás. A Szövetség öröksége a béke – mondta szelíden Enduran. – De nem számít, milyen utat választottál; a választás joga Rylos és a többi világ polgárait illeti meg. Nem fogják engedni, hogy egy veszedelmes és kiegyensúlyozatlan kölyök, mint te, döntsön helyettük a sorsukról.

Xur hirtelen titokzatossá vált, arckifejezése kiismerhetetlen volt. Nem volt kellemes ránézni.

– És ez a „kölyök” mégis elfogta a legjobb kémeket. Vagy azt hitted, apám, hogy „megalomániámban” alábecsültem a Szövetség képességeit? Sokkal kevésbé, mint ahogy ti alábecsültök engem. Eddig nem hozakodtam elő azzal, amit tudok, mert biztos voltam benne, hogy ahelyett, akit elkaptam, mást küldtök, akit aztán kezdhettek újra felkutatni. Most már nincs rá szükség, hogy folytassam a játékot. Itt az idő leleplezni minden szemfényvesztést és minden álcát félredobni. Nézzetek a képernyőkre!

Enduran akaratlanul is megfordult. Háta mögött a tanácsteremben hirtelen elsötétült a fő képernyő, majd fénypontok kezdtek villogni rajta. A képernyőt figyelők közt támadt riadalomban nem tudták elhárítani az interferenciát. Mikor végre ismét megjelent a kép, világos volt, hogy nem helyi ellenőrzés alatt áll.

A kép homályos és ködös volt a nagy távolság miatt, de így is felismerhető. Enduran önkéntelenül összerezsent, mikor megismerte a képernyőt betöltő alakot. Rylosi volt; megkötözve ült, és rémült volt. Fejére egy megtévesztően vékony, sisakszerű szerkezet borult, és nem engedte megmozdítani.

– Talán közvetlen barátod, apám? – kérdezte Xur képmása. – Talán olyan, akit személyesen jelöltél ki? Vagy csupán a Szövetség „hírszerzésének” névtelen eszköze? Nem mintha számítana. Arra elég, hogy példát mutassak, hogyan bánok el azokkal, akik ellenem szegülnek. – A képmás bólintott, és mondott valamit olyan nyelven, amelyre Alex tolmácsa nem volt programozva: Ko-Danul.

A sisak összehúzódott. A vezérlőpult felől sikoly hallatszott, amelyet

halk, recsegő hang kísért, elég tisztán a nagy távolság ellenére is, ahonnan a kép érkezett. A rylosi szemei kiugrottak az üregükből, vér fröcskölt szerteszét, összemocskolva a húst, a ruhát és a köteleket. A sisak egyre zsugorodott, még akkor is, amikor a szerencsétlen rylosiból már rég elszállt az élet, addig húzódott össze, amíg a fogoly vállai fölött semmi nem maradt, csak a csonka nyak, amely nyers, fehér csontban végződött.

A hangárban és a tanácsteremben senki nem mozdult. Senki nem beszélt. Jól ismerték a Xur kegyetlenségéről szállongó híreket, de egészen más volt ennek bizonyítékát személyesen végignézni egy nagy képernyőn, élénk színekben. A nézők közül Enduran volt a legkevésbé megrázva. Ő mindenkinél jobban tudta, mire képes a fia.

Alexnek olyan volt a jelenet, mint egy rossz horrorfilm. Pedig tudta, hogy valóság volt, nem filmtrükk, és ettől egy csomó dolgot sokkal valóságosabbnak látott. Hirtelen egyéniségnek látta Griget, és Endurant apának, éppúgy, mint egy ékesszóló idegen lénynek. Fogalmak és képek, amelyekről eddig csak a tankönyvekben olvasott, testet öltöttek. A történelem csupa vér volt, és tele Xur lelki rokonainak tetteivel. Puritán esztéták ezeket kivágták a diákoknak szánt szövegekből, ami azt eredményezte, hogy a múlt rémtettei elhalványultak.

Alex most látta, hogy ez mekkora hiba volt. A vértől a zsarnokok sokkal valóságosabbak, mint gáztetteik leírásától.

És az a történelem, amelyet most él át? Ezt is kiherélik majd egy szép napon valami idegen szövegben? Vagy nem lesz jelentősége, mert a történelmet úgy írják majd, ahogy Xur és császári utódai óhajának megfelelő?

– Hallgassatok ide, rylosiak! – Xur most egészen diktátort volt, teljesen átélte a maga választotta szerepet. –Amikor a zöld Galan hold fogyatkozása beáll, a Ko-Dan flotta az én parancsnokságom alatt támadásra indul. Aki föllázad, és csatlakozik hozzám, annak megkímélem az életét. Aki ellenáll, olyan gyors halált kíván majd, amilyennek az imént szemtanúja volt. A védőernyők nem fog megóvni. Hamis etikátok sem. Még a híres, feltámasztott csillagharcosok az ósdi hajóikon sem fognak megóvni. *Semmi* sem fog megóvni!

Enduran nyugodtan, de határozottan válaszolt:

– Meglátjuk, Xur. Meglátjuk.

– Valóban meglátjuk, *apám* és ez igen kellemes látvány lesz... *nekem*. Ezzel a vetített kép szétfoszlott: Xur nevetése és eltorzult arca semmivé halványult.

Nem volt idő várni és vitatkozni. Még mielőtt a vetített gömb utolsó fényei eltűntek, a hangárban megindult a nyüzsgés. Szerelők az utolsó gyors ellenőrzéseket végezték. Programozók indították be rendszereiket. A képernyőkezelők visszanyerték uralmukat a szerkezeteik fölött. A hangárban nagy volt a mozgás, kevés a beszéd, harsányak a parancsok.

78 A fények elhalványultak, ahogy az energiát ellenőrizték, majd fényesebben ragyogtak fel, mint előtte.

A harci készülődés kavargása közepén Centauri szembefordult Alexszel, és hitetlenkedő arccal azt kérdezte:

– Még mindig el akarsz menni és kihagyni ezt az izgalmat?

A rylosi tiszt csöndben várakozott, kíváncsi volt, hogyan reagál a kihívásra az ifjú idegen. Grig is feszülten várt.

Alex észrevette, hogy minden szem részegeződik. Idegen szemek, nem emberi szemek. Végiggondolta, mi minden történt, mióta elrabolták otthonról. Az otthon! Ettől a szótól meleg, kellemes emlékek rohanták meg: Louis, amint állandóan macerálja; anyja, aki minden este kimerültén ér haza a munkából; a hálósoba ablaka alatt ciripelő tücskök; Maggie. Mindenekelőtt Maggie.

Leejtette az egyenruhát a hangár padlójára.

Ettől a pillanattól fogva Centauri nem hagyta abba a dörögést, bár Alex nagyon keveset értett belőle. Az öreg a lehangosabb megjegyzéseit a fizetség visszaadására a várakozó tisztnek tartogatta. Kárba veszett egy évi toborzómunka egy elmaradott bolygón; Alex egy kicsit együttértett vele, de csak egy kicsit.

Centauri alaposan átverte, amióta csak kivetette rá a hálóját. Sőt, már előbb, ha a Csillagharcos játékot is beleszámítjuk, mint a félrevezetés szerves részét.

Görcsösen kapaszkodott ezekbe a gondolatokba, hogy igaza van, miáltal az autó-hajó kiemelkedett Rylos légköréből, és gyorsított a hold mellett, amelyet az itteniek Galannak hívtak.

– A kis taknyos! – morogta Centauri féltucatnyi nyelven, miközben a fénysebességnél nagyobb gyorsulást készíttette elő. – Feltalálom a játékot, álcázom az eredetét, megtalálom a kölyköt, elcipelem ide, és miért? Nem akar csillagharcos lenni! Vigyél haza! Oké! Megyünk haza anyucihoz. Föladom. Reménytelen.

Mikor a hajó elhagyta az ekliptikát, a vezetőfülkében nem hallatszott más hang, mint Centauri folyamatos panaszkodása. Ha egy kicsit jobban odafigyel, egy kicsit kevésbé sajnálja önmagát, és több figyelmet szentel nagy hatósugarú radarjainak, meggyőződhetett volna róla, hogy a Rylos napja körül keringő ismert égitestéken kívül más dolgok érzékelésére is képes.

Akkor talán másként alakulnak a dolgok.

6.

Szokatlan koordinátákon olyan égitestek közeledtek, amelyek nem voltak bennszülöttek a Rylos-rendszerben. Meglehetősen aprók voltak, egyet kivéve, amely jóval testesebb volt, és a többi körülötte keringett.

Ez a hatalmas szerkezet antenna-sörtéivel központként szolgált a kisebbek számára, amelyek kísérték. Alacsony energiájú fénysugarak cikáztak a szörnyeteg és számos kísérője között. Parancsokat osztogattak, kérdéseket tettek fel, válaszokat küldtek. Fontos információk cikáztak a hajók között.

A lázas tevékenység egy olyan pillanat előkészítését szolgálta, amelyet a parancsnoki hajón a történészek a legapróbb részletekig fel akartak jegyezni, ez biztosította, hogy minden résztvevő megtegye a tőle telhetőt. Egy sokkal személyesebb jellegű információcsere készült a nagy hajó belsejében, amely méltóságteljesen haladt a kisebb hajók raja között.

A sötét folyosó váratlanul kivilágosodott, aztán ismét homályba borult. A változás nem zavarta az ideges, satnya teremtményt, aki a folyosón haladt. Kívülről tudta az utat, és teljes sötétségben éppen olyan jói boldogult, mint a mesterséges fényben.

A hosszú pálca csúcsán, amelyet vitt, parányi gömb fénylett. A fekete fémgömb sima felszíne alatt hatalmas mennyiségű, ultraminiatürizált elektronikus berendezés rejtett. Nem ezé a szánameg példányé volt, amely keresztülhurcolta a nagy hajón, hanem e nyomorult lény gazdájáé. A gazda, alapította meg az alrendű, nem rosszabb, mint bármely másik.

Mégis, kiszámíthatatlan. Jobban szerette az olyan gazdákat, akik kiszámíthatóak, még ha gorombábbak is. Jobb a kiszámítható gorombaság, mint új gazdájának váratlan dühkitörései. Nem lehetett előre megérezni hirtelen hangulatváltozásait. A lelke mélyén a csenevész alrendű meg volt győződve, hogy új gazdája nem is kicsit elmebeteg.

Persze ez nem számított. Csak az számított, hogy az igazi gazdák, a Ko-Danok, ezt az újat maguk között egyenlőként kezelték. Ő ezt nem kérdőjelezheti meg. Csak engedelmeskedhet. A Ko-Danoknak alávetett fajok nem tehettek mást. Az alrendű elég régóta szolgált már. De a kihallgatásoktól új gazdájánál még mindig utálkozott kissé.

A parancsnoki terem előtt két őr állt közönyösen. Jelenlétük sokkal inkább az ünnepélyességet, semmint a biztonságot szolgálta, hiszen nevetséges volt elképzelni, hogy a parancsnoki hajó belsejéből fenyegetné veszély a parancsnokságot. De a Ko-Danok odavoltak a szertartásokért és a hagyományokért, így hát várnia kellett a bejárat előtt, míg a szavak el nem hangzottak.

– Mit keresel itt, alrendű? – kérdezte az egyik testes őr.

– Gazdám, Xur császárt. – Meglengette a fekete fémpalcát. – Ő parancsolta, hogy hozzam ide a hivatali jogarát.

A közbjátékot más is meghallotta. A rítust maga a Ko-Dan parancsnok rövidítette le, aki a terem belsejéből szólalt meg:

– Mi történik? – érdeklődött a nemes Kril.

– Egy alrendű, Parancsnok – mondta a másik őr.

– Hivatali jogar – méltatlankodott az alrendű, de igyekezett tisztelettudó maradni.

Egy másik alak, magas és döllyfős, lépett Kril mellé. Ez az alak kirítt a Ko-Dan parancsnoki teremből, de ezt nem érezte. Egyenesen ragyogónak találta idegen környezetét.

Mintegy mellékesen intett az ajtó felé.

– Igen, én küldtem a jogaroméért. Engedjétek be!

A rangidős őr nem törődött az utasítással, és habozva nézett parancsnokára. Kril kurtán intett, válaszul az őr félreállt, és kibiztosította a fegyverét.

Az alrendű, azt kívánva, hogy akárhol máshol lenne inkább, mint a hatalom barlangjában, előrelépett, maga előtt tartva a jogart. Rylosi Xur, Enduran szövetségi tanácsos fia látható örömmel vette át a jogart. Két kézzel ragadta meg, élvezte a súlyát és a csillogó fekete fém tapintását. Amikor befejezte a játszadozást, nagylelkűen elbocsátotta az alrendűt. A szegény teremtmény állandó hajlongások közepette ki hátra lt a parancsnoki teremből, amilyen gyorsan csak az illem engedte, jócskán megkönnyebbülve, hogy megúszta letolás vagy verés nélkül.

Xur a jogart egyik vállán egyensúlyozva a mellette álló, kifejezéstelen arcú parancsnokhoz fordult

– A forma és a rangjelzés ismerős lehet számodra, Kril. Ellenőriztem, hogy pontosan kövessék császárod pálcájának a mintáját. Hát nem feltűnően azonos?

– Kiváló Ko-Dan munka – mormogta Kril. Nem nagyon hatotta meg ez a színészkedés, amellyel az áruló rylosi igyekezett közönséget szerezni érvelés helyett.

– Igen, persze hogy az. Sok jót el lehet mondani arról a munkaerőről, amely vita nélkül engedelmeskedik felettesei parancsainak. Ez a fajta hódolat idegen volt ez idáig Ryloson és a Szövetség többi világán, de ezen változtatunk, nem igaz?

– Igen, változtattunk – értett egyet a parancsnok.

Mások is látták, mások is hallották. Végül az egyik tiszt nem tudta türtőztetni magát, és sötét szitkokat kezdett morogni beosztottjainak. Kril meghallotta a morgást, de nem törődött vele mindaddig, amíg a mormogó diszkrét volt. Nem nagyon tudta hibáztatni a tisztet, hogy hangosan kifejezésre juttatja sok barátjának érzéseit.

Rylosi partnerének csak ennyit mondott:

– Az uralkodáshoz nem elég egy jogar, Xur, még egy olyan fejletlen világon sem, mint Rylos.

– Igen, fejletlen. Annyira fejletlen, hogy az embernek eszébe sem jutna ilyen nyíltan megközelíteni, ha énfejetlenségem és fejletlen szövetségese-

im nem segítenének. – Kril izmai megfeszültek, de ismét válasz nélkül hagyta. Xur még hozzáfűzte: – De igazad van. Nem elég egy jogar az uralkodáshoz. Végtére is mi ez a jogar? Ártalmatlan hatalmi jelvény.

Megérintett egy rejtett kapcsolót. A jogar fémgömbjéből vékony zöld fénysugár tört elő. Nagy energiájú szonikus tú vizuális megjelenése volt, olyan erős, hogy fölmelegedett körülötte a levegő. Szinte mindent át lehetett vágni vele. Xur szórakozottan, hanyagul meglengette a teremben, de Krilnek a szeme se rebbent.

A feldühödött idősebb tiszt hangja most hallható lett:

– Meddig kell még elviselnünk ezt a bolondot...

Kril megpördült, és szúrósan nézett a tisztre, aki ettől észhez tért. Rájött, hogy túlmént a határon, és némán mentegetőző mozdulatot tett. Bármennyire is gyűlöltek a Ko-Dan tisztok parancsokat elfogadni az áruló rylositól, és szenvedtek a hóbortjaitól, kénytelenek voltak tűrni, amíg Xur ilyen rangot visel. Pillanatnyilag császári dekrétum biztosítja a hatalmát. Ha a személynek nem is, a rangnak kijár a teljes tisztelet.

A parancsnoki teremben mindenki tisztában volt ezzel a néma üzenet-váltással és annak jelentésével valamennyiük számára. A tiszt szótlánul fogadta a szemrehányást. Persze a megalázkodás csak pillanatnyi volt. A hír, amelyre azóta vártak, amióta megérkeztek a Rylos-rendszer peremvidékére, most megjött a felderítéstől.

– Hasadás van a Rylost védő energiaerőn -jelentette egy technikus. A parancsnok és a tiszt közötti összeütközést egy pillanat alatt elfelejtették az általános felbolydulás közepette.

– Mennyi ideig tart a hasadás? – tudakolta Kril.

A technikus kapcsolatba lépett a feletteseivel a parancsnoki hajó laboratóriumi részlegében, majd így válaszolt:

– A végleges értékeléshez nincs elég adat, Parancsnok.

– Eléggé meggyengült ahhoz, hogy támadhassunk?

– Igen, uram. Az ernyőelhárítás szerint el tudjuk nyomni a hatását, amíg elpusztíthatjuk magát a generátort.

Az izgalmat módszeres előkészületek váltották fel.

– A haditerv és az osztagok készen állnak?

– Már sok ciklus óta készek, Parancsnok – érkezett a műszakiak válasza.

– Akkor itt az idő.

Kril szeme csillogott az izgalomtól. Ez lesz az a pillanat, amelyet a krónikások vastag betűvel fognak feljegyezni.

– Minden részleg készüljön az első rohamra. Tömegkilövőket aktiválni, ha...

A parancsnok utasításait egy pultra vágódó ököl hangja szakította félbe. A feldühödött Xur a körülötte álló idegenekre nézett. Lehet, hogy Ko-Danok, de itt és most 6 a főnök, saját császáruk rendelete alapján. Nem tűrheti, hogy más bitorolja ezt a hatalmat. – Különösen ebben a kritikus pillanatban nem. Ízlelgetni akarta, ahogy gondolatban ízlelgette sok hosz-

szű, üres, hiábavaló év során. Nincs az az idegen hódító, aki megfoszthatná ettől a rég várt gyönyörtől.

Tudta, hogy minden szem rászegeződik, tisztában volt vele, hogy ha Kril megengedné, bármelyikük széttépné. De Kril engedélye nélkül nem mernek cselekedni, és Krilnek több esze van annál, semhogy engedné, hogy érzelmei úrrá legyenek elméje fölött.

Ezért hát nem félt, amikor beszédet intézett hozzájuk, és élvezte a zavarukat.

– Ko-Dan barátaim! Mielőtt elfelejtitek, hadd emlékeztesselek benneteket, hogy tulajdon császárotok az ő nagy bölcsességével rám bízta a hadsereg parancsnokságát. Csak én ismerem a Határvidék és az ernyő titkát, amely a Szövetség világait védi, mint ahogy csak én tudom, hol található az ősi Csillagharcos Bázis és az ernyőgenerátor. Csak az én embereim tudják Ryloson végrehajtani a kritikus manővert, amely a győzelem biztosításához szükséges. Ezért csak én adhatok tűzparancsot! – Egy hosszú pillanatig hagyta, hadd főjenek saját haragjukban, aztán hozzátette: – Megértettétek? *Mindenki?* – Beszéd közben egyenesen Kril szemébe nézett.

A Ko-Danok nem olyan természetűek voltak, hogy remegjenek – akár a félelemtől, akár a dühtől –, de a parancsnoki teremben mindenki számára világos volt, milyen erőfeszítésébe kerül Krilnek, hogy ne veszítse el önuralmát, és már eddig is nagyfokú csodálatuk parancsnokuk iránt most még csak fokozódott.

– Bocsásd meg az elbizakodottságomat, Xur. – Alig volt hangosabb a suttogásnál, de a rylosit kielégítette. A nagylelkűség is örömet szerzett neki, mert tudta, hogy az ilyen bánásmód még jobban megalázza a Ko-Dan parancsnokot.

– Megbocsátok, Kril parancsnok. Mindnyájan alig várjuk a végső ütközet kezdetét.

Kril néhány idősebb tisztje képtelen volt tovább hallgatni ezt, és inkább a műszerekkel kezdtek foglalkozni, hogy elfojtsák haragjukat, amelyet a senkiházi rylosival szemben éreztek.

Miután eléggé megalázta Krilt, Xur nagyvonalúan a megfelelő részleghez fordult.

– Elérkezett az idő a tömegkilövő aktiválására. Tűz!

A fegyverzetkezelő tiszt csak annyi ideig tétovázott, hogy parancsnokára pillantson. Kril észrevétlenül intett. Xur dühbe gurult, de nem tehetett semmit. Sosem bizonyíthatná, hogy a tiszt előbb engedélyt kért a saját parancsnokától, mielőtt bekapcsolta volna a ki lövőt.

– Tűz! – ordított rá Xur, igyekeztén visszaszerezni az uralmat, amit az imént szerzett meg, és most olyan könnyen elveszített.

A Ko-Dan fegyverzetkezelő tiszt, vigyázva, hogy a rylosi ne lássa az arckifejezését, továbbította a kellő utasításokat.

Azt gondolhatni, hogy mi szükség ekkora úrhajót építeni, mint a Ko-

Dan parancsnoki hajó. Sokkal kisebb, jobban manőverezhető hajókra is felszerelhető a hagyományos fegyverzet, beleértve a világokat pusztító atomfegyvereket.

De az atomfegyverek hatástalanítására voltak bevált módszerek, mint ahogy megvolt a módja, hogyan lehet ártalmatlanná tenni az energia- és részecskesugarakat vagy a kisebb robbanólövedékeket. Rylosnak bőségesen voltak ilyen védekező eszközei.

Ha azonban egy hajó elég közel tud kerülni a célpontvilághoz, volt egy olyan ősrégi és hatalmas fegyver, amelynek a hagyományos védelem nem tud ellenállni. Olyan fegyver, amelyet a civilizáció kezdete óta használnak. A fejlett technika egyszerűen egy nagyságrenddel továbbfejlesztette ezt a fegyvert.

Ez a fegyver a tömeg.

A hatalmas fémtömeget, amelyet a parancsnoki hajó egyik végéből a másikba lehetett mozgatni, hatalmas, szuprahűtött mágnesek segítségével irányították. Ezek gyorsították a platina-vas tömeget óriási sebességre. Amint elhagyta a parancsnoki hajó orrán lévő nyílást gondosan kiszámított pályáján, egy második, ugyanilyen méretű és formájú tömeg mozdult a helyére a hajó tatjába. Hamarosan követni, fogja az elsőt Rylos felé.

Eltartott egy ideig, amíg a Ko-Danoknak sikerült egy megfelelő összetételű és méretű kisbolygót találniuk a rendszerben, amely megfelelt igényeiknek, és még tovább, amíg elég kis darabokra vágták szét hogy behelyezhessék a tömegkilövőbe, amely a parancsnoki hajó hossztengegyében futott végig. Az így kapott darabok még így is elég nagyok voltak.

A szupergyors, nehézfegyverzetű vadászok azonban még a biztonságos külső űrben elfoghatták és elpusztíthatták a közelgő tömeget, a Szövetség azonban olyan régóta a védőernyőre hagyatkozott, hogy nem tartott készenlétben ilyen vadászokat. A Szövetségnek semmiye sincs, ami ellenállhatna a Ko-Dan támadásnak... mindössze néhány újjáépített régi, csillagbombázónak nevezett hajója, amelyről azonban inkább csak híresztelések szállongtak.

Persze a tömegkilövő jelentette elrettentő erőn kívül a Ko-Danok nemcsak erre akartak hagyatkozni. A második támadás maga Rylos ellen irányult.

Egy sokkal fondorlatosabb támadás.

Túl sok idő telt el azóta, hogy ennek a világnak csak elméletileg kellett támadással számolnia, ezért az ügyeletes technikusként meg lehetett volna bocsátani, hogy késve jelentette a tárgyakat, amelyek hirtelen felbukkantak a képernyőjén. Mikor megerősítették, hogy valóságosak, már nem habozott, és jelentést tett:

– Közeledő tömör tárgyakat látok, döntően fémből, a három-egyes szektorban.

Egy tiszthelyettes odaballagott, a többi technikus fölnézett a műszerek-ről.

– Kövesd őket – parancsolta a tiszthelyettes. A két rylosi együtt nézte a képernyőt. – Összetétel?

A technikus a kijelzések tanulmányozta, és rövid ideig várt a számítógépes elemzésre.

– Nehézfémek, feldolgozatlan állapotban. Nem űrhajópáncél. Túl nagy tömeg túl kis térfogatban, és a formájuk nem azonosítható semmilyen Ko-Dan vagy szövetségi objektummal. Továbbá a közeledő objektumok tömege némileg eltér egymástól.

– Pályamódosítás?

– Nincs. Működik a védőernyő?

A tiszthelyettes végignézett a termen, és igenlő válaszokat kapott a megfelelő részlegektől.

– Úgy tűnik. Akkor miért nincs pályaelhajlás?

– Lehet, hogy valami újfajta meghajtással jönnek? Vagy netán meghajtás nélkül?

– Nem tudom, de nem tetszik nekem. – Körben a teremben felüvöltöttek a műszerek és a jelzőberendezések. – Akármik is, egyenesen Rylos felé tartanak. Ez nem vitás. Adjon pontosabb közelítést!

Az újabb hosszú percnyi tanulmányozást elemzés követte.

– Egyenesen a bázis felé tartanak, uram. A kontinensnek erre a részére, az biztos.

– *Sanprash!* – A tiszthelyettes elsápadt. – Biztos, hogy minket vettek célba. Ezen a parton ezer *milot* távolságban nincs semmi, ami katonailag jelentős. A Ko-Danok lehetnek. Támadnak! Valahogy sikerült bemérniük ezt a bázist!

– Xur földalatti szervezetének munkája – morogta dühösen egy másik technikus. A tiszthelyettes ügyet sem vetett rá.

– Nem számít. Elbánunk vele, akármit is hajigálnak felénk. Jó vizsga lesz a kitatarozott csillagbombázók és a legénység számára. Megköszönhetjük Xurnak a gyakorlócélpontokat. – Odafordult egy mikrofonhoz, és hangja megszólalt a védelmi komplexum összes hangszóróján: – Riadó! Megtámadtak bennünket! Ismétlem, megtámadtak bennünket! – Vészcsengők harsantak, miközben folytatta: – Gömbszerű tárgyak közelednek, összetételük különböző fémek. Elfogni és elpusztítani, elfogni és elpusztítani! Navigátorok készüljenek a fedélzeten az elfogópálya koordinátáinak vétele.

Visszanézett a technikusra.

– Ellenőrizze, hogy az elfogási pont legalább huszonnégy bolygóátmérőnyi távolságban legyen. Azt akarjuk, hogy legyen elég idejük.

– Értettem. Vázlatrajz következik. – A technikus, mint mindenki más a teremben, megnyugodott. Már több mint egy éve készültek erre a támadásra. – A közeledő objektumok áthatoltak a védőernyő egy destabilizált szektorán. Nem lesz idő huszonnégy átmérőnyi elfogásra.

– Akkor legyen tizenkettő. Még rengeteg időnk van, hogy megállítsuk az elsőket.

Odakint a hangárban csillagharcosok és navigátor-pilóták föltették a sisakot, és a végső ellenőrzéseket végezték a műszereken. A csillagbombázókat előkészítették az indításra számítógépek vezérlésével a vezérlőteremből.

A tiszthelyettes híreit közvetlenül továbbították a vezérlőterembe. Egy mérnök-tiszt végső ellenőrzést végzett egy pulton, majd odaszólt a mellette dolgozó technikusnak:

– Elhárítóernyő feltöltve?

– Folyamatban. Készen áll, uram.

– Bekapcsolni!

– És mi lesz Plomerr Körzettel, uram?

A tiszt arckifejezése nem változott.

– Mi vagyunk a célpont, nem a Plomerr. Első kötelességünk, hogy a Csillagbombázó Bázist védjük. Remélnünk kell, hogy azok a pilóták előbb elkapják ezeket a jövevényeket,

– Igen, uram – mondta halkan a technikus. A családja Plomerr Körzetben élt.

87 Körülöttük simán haladt a munka, a jól begyakorolt tevékenység. Minden terv szerint működött. Mindenki a megfelelő helyen volt.

Mindenki, kivéve azt a technikust, aki a fő képernyő mögött futó szervizfolyosón haladt. Nem régóta volt itt, mint ahogyan az a kis csomag sem, amelyet olyan óvatosan vitt a vezetékek és alkatrészek bonyolult labirintusán keresztül, amelyek a szükséges információkkal látták el a Rylosi Védelmi Parancsnokságot.

Kiválasztott egy helyet, és a csomagot elhelyezte két folyadékos csatlakozó közötti résben. Aztán visszavonult, ahogy csak a lábai bírták.

Nem messze, a fal túloldalán az ügyeletes védelmi tiszt magabiztos volt. Éppen a legfrissebb adatokat olvasta le a közeledő objektumok röppályájáról, közben fél szemmel néhány csillagbombázót figyelt, amelyek felkészültek, hogy az objektumok útvonalán felkutassák a Ko-Dan flottát.

Hozzákészült, hogy kiadja a szükséges utasításokat, amikor orra előtt a pult felrobbant, szilánkokra tépve az arcát, a műszerekkel foglalkozó technikusokéval együtt.

Figyelembe véve a felrobbant csomag kicsiny méretét, az okozott detonáció hatalmas volt. Teljesen elpusztította a vezérlőtermet, valamennyi kommunikációs berendezésével együtt.

88 Hasonló csomag robbant egyidejűleg egy gondosan őrzött energiatermelő állomáson, mélyen, ugyanennek a hegynek a gyomrában. Amikor az állomás a levegőbe röpült, a Rylost védelmező védőernyő energiája megszűnt.

A romos vezérlőteremben a technikus, aki először észlelte a közelgő támadást, kimászott a darabokra tört műszerfal alól. Vértett és szédült, mint legtöbb kollégája.

Egy másik műszerfal, távolabb a központi vezérléstől viszonylag épnek tűnt. A technikus odatámaszkodott, és rácsapott a billentyűkre. A gép először nem reagált ismételt kérdéseire, csak akkor felelt, amikor működésbe lépett a tartalék energia.

A technikus addig dolgozott, amíg előállította annak a térképnek a pontos másolatát, amely korábban a saját képernyőjén látszott. Közönyös tisztsággal mutatta a közeledő tömegeket. Akkorák voltak, amekkorának először vélték, és nagyon gyorsan haladtak.

Amikor az első egy bizonyos pontra ért, a képernyő szétrobbant a hegyoldal nagy részével együtt, amely a parancsnoki bázist rejtette. A súlyos fémtömeg kavicsná és porrá robbant szét. A leomló szikla maga alá temette a csillagbombázókat, pilótáikat, a szerencsétlen technikust és a Szövetség minden reményét.

Más szemek mohón figyelték, amint tűhegynyi fények jelezték, hogy a súlyos tömegek egymás után csapódnak Rylos felszínére. Mértéktartó, visszafogott ünneplés volt a Ko-Dan parancsnoki hajó fedélzetén. A legénység munkája fölé hajolt. Még sok volt a tennivaló.

Ráadásul azzal, hogy munkájukra összpontosítottak, képesek voltak, hogy ne figyeljenek a páváskodó, fellengzős rylosira, aki köztük volt. Xurt hallgatva bárki azt hihette volna, hogy egyedül ő verte szét Rylos védelmi rendszerét, és hogy a hold darabjait saját kezűleg hajigálta a bolygó felszínére. Akik ezt hallgatni kényszerültek, alig várták a napot, amikor engedélyt kapnak, hogy a betolakodónak a kezébe adják a saját beleit.

Nem szóltak semmit, vágyaikat magukba fojtották. A parancsnok már megfeddte egyiküket. A legénység egy tagja sem óhajtotta még egyszer kihívni Kril haragját. A Ko-Danok életét ilyen törvények irányították.

Ezeket a törvényeket érdemes volt betartani. Ezek tették a Ko-Danokat uralkodóvá.

Mostanra a hódító flotta elég közel ért Ryloshoz, hogy láthassák a bolygót és kísérőit a nagy hatósugarú vizuális radarokon. De még nem voltak olyan közel, hogy felmérhessék a károkat, amelyeket a felszínen okoztak, de további megerősítésre nem is volt szükség. Az absztrakt ábrák eleget mutattak.

– Telitalálat, Parancsnok – jelentette a fegyverkezelő tiszt. – Minden sikeresen halad. Védelemnek semmi jele, sem a felszínen, sem az űrben. Úgy tűnik, támadhatunk, ahogy akarunk.

– köszönöm – válaszolta Kril. – A tömegkilövő további használata szük-

89
sëgtelen. Gondolom, hamarosan megkezdődnek a tárgyalások, amelyek a kormányzat formális megváltozásához vezetnek. Teljesen védtelenek, és nincs más választásuk, mint meghódolni vagy szembenézni a lakossági központok fokozatos megsemmisítésével. A Ko-Dan igazgatás bevezetése simán fog menni. Ha Rylos megadja magát, a Szövetség többi tagja gyorsan követni fogja. Nagy pillanat ez a Ko-Dan Birodalom életében.

Xur nem figyelt. Ebben a pillanatban semmi másra nem figyelt, mint a tudatát betöltő gyűlöletre. A képernyőre meredt, amely immár tehetetlen szülőhazáját mutatta, és hangosan kitört:

– Végre megtörtént! A visszatérésem tökéletes! Hamarosan nem lesz szó „Határvidékről”, mint ahogy a Határvidék fogalma sem létezik többé. Mostantól az lesz, ami mindig is volt: fantomkép, amely csak szavakból áll. Mindenki előtttem, Xur előtt fog hajlongani. Vagy meghajolnak új császáruk előtt, vagy hamvaikkal fogom feketébe borítani az eget! Porig rombolom Rylos városait, amíg minden ellenállást kiirtok! El fogom...

Amíg Xur a parancsnoki terem közepén ágált, a Ko-Danok magukban somolyogtak, és nyugodtan végezték munkájukat. Egy kommunikációs tiszt egy magányos, széles sávú, kódolt csatornára figyelt, amelyet Rylos felszíne bocsátott ki. Ez volt a flotta egyetlen eszköze, amellyel Xur oda-lenti szövetségeseivel érintkezhetek.

Most néhány monitor életre kelt a pultján. Feszülten figyelt, várta, hogy a számítógép átírja a kódot Ko-Danra. Amint ez megtörtént, fölugrott a székről, és sietett személyesen jelentést tenni a parancsnoknak.

– Mi az? – kérdezte nyugodtan Kril. A Szövetség bázisának sikeres elpusztítása képessé tette arra, hogy nyugodt távolságtartással szemlélje Xur kitöréseit.

– A jelentés csupa bizonytalanság, Parancsnok. Rylosi kapcsolatainknak nehézségei vannak, hogy megfigyeléseket végezzenek, amíg kapcsolatban állnak velünk, mert iménti támadásunk nagy pusztítást okozott a vételi körzetben.

– Meg tudom érteni. A pusztulásnak elég kiterjedtnek kell lennie. Mégis fontos lehet, különben nem vállalnák a kockázatot, hogy most lépjenek velünk érintkezésbe.

– Ismétlem, a megfigyelő szeretné aláhúzni, hogy nem biztos benne, de azt hiszi, hogy egy hajó elmenekülhetett a rylosi bázisról éppen a támadás előtt. *Elképzelhető*, hogy egy csillagharcos vezette.

Xur megpördült, és elfordult a képernyő és a bolygó előtt, amelyet az mutatott.

– *Elképzelhető?* Elmenekült egy csillagharcos?

Kril felsóhajtott, de fegyelmezte magát.

– Csak egy kis hajó. Mit tehet egyetlen hajó egy egész flotta ellen?

– Nem ismered a történelmünket. Nem tudod, mire képesek ezek a csillagbombázók, ha az ösztönök megfelelő kombinációja irányítja.

Kril nem próbálta palástolni megvetését.

– Meg voltam róla győződve, hogy az ilyen ösztönök már kivesztek a polgáraitokból.

– A legtöbb rylosiból igen, de a Szövetség néhány primitív népéből még nem.

– Akkor is, egyetlen hajó.

A felkavart levegő halálos tüje jelent meg a levegőben Xur jogarának végén.

– Egy sem menekülhet. Egy sem! *Egy sem fog menekülni!* Ez nem mérgezés kérdése; győzelmünknek teljesnek, abszolútnak kell lennie! Nem hagyhatunk reményt az ellenállásra ebben a népségben!

Kril a nyomkövető és a felderítőrészleghez fordult.

– Felmerült a gyanú, hogy egy menekülő hajó nemrég elhagyta a szétrombolt rylosi bázist. Vizsgáljanak meg minden lehetséges repülési útvonalat a felszállás atmoszferikus pontjánál, és kezdjenek kutatást a környező űrkörzetekben.

– Igen, Parancsnok! – felelte az ügyeletes radarkezelő. – Mit kell tennünk, ha bizonyítékot találunk a felszállásra?

– Kövessék! – vakkantotta Xur. – Ha szuprafényre megy, olvassák le az energiát, és határozzák meg a helyet, ahol kilép a valóságos térbe. Jelentést én kérek. – Mosolyogva fordult Krilhez. – Ezt majd a magam módján intézem el. Az egyetértéssel, természetesen.

– Természetesen – dűnnyögte Kril, szelíden fenntartva Xur hatalmának látszatát. Ami az esetleges szökevényről való elbánást illeti, az nem nagyon foglalkoztatta a Ko-Dan parancsnokot. Örült, hogy hagyhatja Xurt szórakozni ennek az előkészítésével.

Végtére is, ahogy már mondta, mit tehet egyetlen hajó egy egész flotta ellen?

7.

Az útkereszteződés sötét volt. Az Egyesült Államok délnyugati része fölött léptek be újra a Föld légkörébe, helyi idő szerint éjfélkor. Épségben földet értek egy használaton kívüli földúton, és már a lakókocsitelep felé vezető műúton robogtak, amikor hirtelen elakadtak. Centauri hibrid járműve keresztülhozta őket a fél galaxison, és tán egy-két mérföldnyire Alex otthonától mondta fel a szolgálatot.

Alex ott állt, és figyelte a motorházban matató Centaurit, azon töprengve, hogy vajon az idegen az álcázásul szolgáló belső égésű motorral vacakol-e, amelyet azért terveztek, hogy leplezze a furcsa szerkezeteket, így vagy úgy, lényegében egy olyan gépet szerelt néhány kéziszerszám segítségével, amely csillagközi repülésre képes. Az öregember vékony

lábai (vajon ez is álca csak, mint ami az idegen arcot fedi?) és zoknitartós zoknijai látszott csak ki a kocsi alól.

Alex hosszasan fülelt a közeli mocsárban ciripelő tücskökre és békákra. Kezét zsebre dugva bámulta az ismerős éjszakát.

– Biztos, hogy nem tudok segíteni? – fordult vissza a lerobbant jármű felé. A hátsó rendszámtáblán ez állt: RYLOS. Centaurira jellemző humor.

– Volt már dolgod valaha is egy szétment sisendiai toroiddal? – kérdezett vissza az öreg az autó alól.

– Az valami olyan, mint a sebességváltó?

– Nem egészen.

– Akkor attól tartok, nem sokat tudnék segíteni.

– Nem is gondoltam. – Centauri hangja feltűnően közönyös volt. – Már így is eleget csináltál, köszönöm. Ami ezt az istenverte toroidot illeti, még a ti Einsteinetek sem tudta volna feltalálni. Én viszont...

A kocsi alatt valami fény szikrázott fel, és ózonillat terjengett a levegőben. Az autóból egy fényes szikra ugrott át a kereszteződést jelző táblára, és megolvasztotta, mint a viaszt.

– Aha, látom, ura vagy a helyzetnek. Boldogulj magad. – Alex megfordult, és lenézett a műútról. – Innen már csak pár mérföld. Elsétálok. Viszlát, Centauri! Örülök, hogy találkoztunk.

– Várj egy kicsit, fiú, várj! – Az öregember kikecmergett a jármű alól, leporolta műarcáról a homokot, a zsebébe kotort, míg végül előszedett valamit, ami egy lapos digitális órának látszott. Az óra pontosan mutatta az időt: háromnegyed kettő. Igaz, hogy Centauri hazudik, amikor toboroz, morogta magában Alex, de modora az van.

– Tessék – nyújtotta felé az órát.

Alex a fejét rázta.

– Neem, nem fogadhatok el tőled ajándékot.

Centauri megcsóválta a fejét, és szomorúan mondta:

– Emberek... *annyi* eszük van. Csődbe juttat, és azt hiszi, ajándékot akarok neki adni. Micsoda világ!

– Akkor mi ez? – kérdezte Alex egy csöppet sem harciasan. – Úgy néz ki, mint egy óra. Ha nem ajándék, akkor nem tudom, mi lehet.

– Ha egy percre befogod a szádat, elmondom. Az igaz, hogy úgy működik, mint egy óra, de ez csak álca. Nagyon ravasz kis játékszer ez. A valódi alkatrészek nem a belsejében vannak, hanem a külsején, a token.

Alex kíváncsian vette kezébe az „órát”, és közelebbről szemügyre vette.

– Átlátszó. Nincs semmi a számlap alatt.

– A gondolataid átlátszóak, fiam, amiből azt hihetem, hogy nincs a fejedben semmi. Honnét veszed, hogy egyszerű, kis frekvenciájú kommunikátort nem lehet átlátszó anyagból építeni? Különben is, a számlap valójában nem átlátszó. Csak eltéríti a fényhullámokat. Ezért tűnik átlátsonak. – Végighúzta ujját a számlap fölött, vigyázva, hogy ne érjen hozzá.

– Akkor mire való ez?

92 – Mondtam már. Kis frekvenciájú, keskeny sávú kommunikátor. Egyírányú, egyszerű jeladó. Tekintsd egy újabb lehetőségnek, fiam. Ha meggondolnád magad a feladattal kapcsolatosan, amelyet olyan nagy munkával szereztem neked, csak nyomd meg a számlapot így. – Kétszer is megmutatta, amíg Alex bólintott. – Elér engem mindaddig, amíg szuborbitálison leszek.

Alex vissza akarta adni.

– Akkor tartsd meg. Nem lesz rá szükségem.

– Gondold csak végig, fiam! – győzködte Centauri. – Ha más nem, hát egy tökéletesen működő óra. Nincs órád, igaz?

– Dehogyan nincs! Ott van a szobámban. Csak... kimerült benne az elem.

– Ehhez nem kell elem. A karizmaidon áthaladó elektromos impulzusok működtetik. Addig jár, amíg élsz.

– Rendben van, elfogadom, ha ragaszkodsz hozzá. – Alex túl fáradt volt a vitához. – De *nem* fogom magam meggondolni.

Centauri a vezetőülés felőli nyitott ajtóhoz lépett, és fél lábával beszállt.

– Kilépsz a történelemből. Történelem! Mondta Kolumbusz Kristóf, hogy otthon akar maradni? Nem! És mi lett volna, ha a Wright testvérek úgy gondolják, hogy csak a madarak tudnak repülni? És mondta-e Geloca, hogy a Yülok olyan rondák, hogy nem menti meg őket?

– Ki az a Geloca?

– Mindegy. Nem erről van szó. Arról van szó, hogy a történelem nem más, mint rendkívüli lények kritikus döntései éppen a megfelelő pillanatban.

– Ide figyelj, Centauri! Én nem vagyok ilyen hapsi. Nem vagyok Hannibál vagy Akbar. Nem vagyok rendkívüli. Csak egy gyerek vagyok, aki egy lakókocsitelepen él, és egyetemre szeretne járni. Nem vagyok különleges.

– De az vagy, fiam. Megvizsgáltak, gondosan megvizsgáltak, és megfelleltél. Ahogy te mondd, röpködő fényekkel, bár én nem látok semmi aerodinamikusat a színekben. Annyira szeretem a ti különös emberi kifejezéseiteket. Fiam, te rendkívüli vagy.

– Hülyeség! Tudom, hogyan kell sokáig játszani egy negyeddollárossal, ez minden. Csak egy átlagos srác vagyok.

– Ha csak ennyire tartod magad, az is maradsz örökre! – vetette oda mérgesen Centauri, képtelen volt tovább magába fojtani csalódottságát.

Becsússzam a vezérlőpult mögé, és beindította a hamis motort. Az ál-V-8-as felköhögött, és elnyomta a valódi hajtómű hangját. Centauri gyorsan tompította a hangot. Aztán megfordult az autóval, és a műút felé vette az irányt, olyan hangosan morogva magában, hogy még a motor zaja mellett is hallható volt.

Alex nézte, ahogy eltűnik az éjszakában, és nem tudta a fejéből kiverni az öregember utolsó szavait. Ó, milyen okos ez a Centauri! Alex hiúságát vette célba, amikor már minden mással kudarcot vallott. Végső szavai ugyanolyan gondos számításokon alapultak, mint az elsők. Minden, amit

a „jutalomról” mesélt. Csak egy lehetőség, hogy megölesse magát egy olyan harcban, amihez se neki, se az ő világának semmi köze. Hát nem ugyanezt mondta Grig is?

Arra gondolt, mit csinál most Grig. Komoly típus, szemben a túláradó Centaurival. Alex azon gondolkodott, vajon Grig egész népe ilyen-e, precíz, száraz és a végletekig udvarias, vagy ez csak egyedül Grigre jellemző.

Sosem tudja meg, sosem lesz módja megtudni. Most már nem. Lehetősége volt bejárni az egész galaxist, és ő lemondott róla.

Nem, ez így nem egészen igaz. Talán nem utasította volna vissza, ha úgy utazhatta volna be, hogy nem lőnek rá közben. Felkérték, hogy vegyen részt egy háborúban, amely olyan távol áll saját életétől, a saját gondjaitól: ez teljesen sportszerűtlen volt. És nem számít, mit bizonyít a játék, ő nem militarista típus. Még az se jutott soha eszébe, hogy az iskolában belépjen a cserkészek közé.

Távol maradhat a Föld a háborútól? Oly sok világ vesz benne részt. Annyit megtudott rövid rylosi látogatása során, hogy a civilizált Galaxis nagy részét fenyegette a Ko-Dan hódítás veszélye. Arról is hallott, hogy egy nap a Földet is felveszik a Szövetségbe. Majd, ha lakói elég érettek lesznek rá.

94 Éretten viselkedett, amikor visszautasította Centauri ajánlatát? Vagy pedig Grig, a rylosiak és a többiek egyszerűen gyerekesnek tekintették? Nem viselkedett másként, csak „emberi” módon.

A nagy kérdések mellett Enduran is eszébe jutott. Hogy reagál arra, hogy Alex megtagadta a segítségét, már amennyiben segíthetett volna? Saját fia volt a szövetség ellen harcoló árulók vezére. Ez a visszautasítás vajon milyen kategóriába sorolja Alexet a szemében?

Az ördögbe, ezért nem ő a felelős! Nem ő kérte Centaurit, hogy jöjjön érte, és rángassa ki normális, gondtalan, mindennapi életéből.

Unalmas, egyhangú, bizonytalan, álmosító életéből. A Centauritól kapott óra. A digitális kijelzőjét védő kristálylap csillogott a holdfényben, amint az út szélén ballagott. Dühösen zsebre vágta a kezét, így nem kellett néznie. A kristály átlátszó, négyszögletű szemmé változott, amely vádlóan meredt rá.

Szükségük volt a segítségére. A hatalmas, technikailag fejlett Szövetségnek szüksége volt az egyszerű Alex Rogan, a videojáték-mester és a mindent-megcsináló, szaladj-ide-oda segítségére. Rossz tréfa. Nincs semmi értelme.

Primitív ösztönök, ahogy Enduran nevezte. Primitív ösztönök, amelyeket ő és a többi potenciális csillagharcos megőrzött, ösztönök, amelyeket a szövetségi polgárok többsége elveszített. Nem elveszítették. Kinőtték.

Igaza volt-e Centaurinak? Ugyanúgy bevált volna egy valódi csillagbombázó fegyverbillentyűzete mögött, mint a videojátékban? Hol kell a számítógépeknek átengedniük a terepet az élő agy rugalmasabb döntéshozó képessége számára? Egy primitív agy számára, amely vékony kótélen egyensúlyoz a kultúra és a barbárság között.

Az ő agya?

A Csillagsugár Csillagfény neonfelirat az iroda és az ABC bejárata fölött bágyadt kék és sárga fénnel köszöntötte otthon. A tücskök ciripelése beleolvadt a lehúzott vécek, vitatkozó emberek és az esti konzerv-marhaságokat bömbölő televíziók zsiszájába. Homok kavargott Alex lába körül.

Valahogy minden másnak tűnt. Minden megváltozott. Mégis, ha nézte és hallgatta, tudta, hogy minden pontosan olyan, ahogy itthagya. Ő változott meg. Kis utazása megváltoztatta a nézőpontját. Valahogy a mindennapi gondok, amelyek eddig gyötörték, nem tűntek többé fontosnak. Még az egyetem sem tűnt fontosnak.

Átkozott Centauri! Nem fogom magam miattad hibásnak érezni.

– Hé, Alex, azt hittem, segíteni fogsz megigazítani ezt az antennát. Otis a hintaszék mellett állt a bolt tornácának túlsó végén.

– Persze, Otis... bocsánat. Elfelejtettem.

Otis észrevett valamit Alex arckifejezésében. Az öreg Otis nagyon jó megfigyelő volt. Elkomorult arccal lejött a lépcsőn, és a fiúhoz közeledett.

– Olyan furcsán nézel ki, Alex. Hol voltál?

– Sétáltam. Nem tudtam aludni. Nincs semmi baj, igaz?– Meggyorsított-

ta lépteit, és beszaladt a telepre, otthagya a meglepett Otist, aki csak állt, és bámult utána.

– És mi lesz az antennámmal? – kiáltott utána Otis a fémrudat lengetve.

– Később, jó?

A saját lakókocsijuk felé ment, amikor valaki átvágott előtte. Alex megfordult, és a nyomába eredt.

Maggie! Biztos, hogy Maggie volt. Először biztos nem fog hinni *neki*... A pokolba, valószínűleg másodszorra és harmadszorra sem fogja elhinni! De nem gondolta, hogy ki fogja nevetni. Legalább meghallgatja.

Azonkívül nem is érdekelte, mit fog szólni Maggie. Annyira örült, hogy láthatja.

– Hé, Maggie!

Akkor érte utol, mikor a lány a saját lakókocsijukhoz ért. Ekkor látta meg az arcát.

– Maggie, valami baj van?

A lány keményen pofon ütötte a jobb arcán. Alex nem tudta, hogy Maggie sír-e vagy nem, de olyan mérgesnek látszott, mint még soha.

– Megmondtam neked – mondta Maggie határozottan, miközben Alex érezte, hogy lángol az arca –, én és az én... hogy is nevezted... „különös szexuális vágyaim”... már neked nem érthetőek. Elég világos, Alex Rogan?

A lakókocsi ajtaja fémes csattanással vágódott be mögötte. Alex lassan annyira összeszedte magát, hogy becsukta a száját, amelyet eddig bambán kitátott. Egy idő múlva képes volt letántorogni a lépcsőn a saját lakókocsijuk felé, és azon járt az agya, hogy vajon mi történt.

Maggie már máskor is megütötte, de mindig játékból. Így még soha. Szándékosan bántani akarta. Alex nem haragudott rá ezért, mert ahhoz is túl zavart volt, hogy haragudjék, és túl meglepett, hogy válaszoljon.

Később. Persze, később. Megcsinálni Otis antennáját, és megtudni, miért próbálta barátnője kivenni a fogait. Ezt a két dolgot kell elintéznie.

Nyugodtan nyitotta ki a lakókocsi ajtaját. Nem volt bezárva. A Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelepen senki sem tartotta zárva az ajtaját. Nem volt szükséges. Lábujjhegyen átment a nappalin, a parányi konyhán, ahol a falióra ketyegett. A keskeny folyosó túlsó végén az anyja szobájának ajtaja nem nyílt ki. Amilyen keményen Jane Rogan dolgozott, több kellett volna ahhoz, hogy fölébredjen, mint a zaj, amelyet egyik settenkedő fia ütött.

Jókora megkönnyebbüléssel lökte be saját hálósobájának ajtaját, és belépett.

Teljesen elhűlt. A szoba valóságos csatatér, teljes szemétdomb volt. Jane Rogan megkövetelte a rendet fiaitól, egyrészt, mert ez jó tulajdonság, másrészt neki nem volt arra ideje, hogy takarítson utánuk. Alex nagy súlyt fektetett rá, hogy szobáját annyira rendben és tisztán tartsa, amennyire csak telik egy tizennyolc éves fiútól, aki egy szűk kis helyiségben

lákik öccsével, és Louis rendszerint megtette a magáét, hogy segítsen neki.

De most valami nagyon nincs rendjén. Úgy nézett ki, mintha a rendőrség végzett volna sürgős házkutatást. A padlón szanaszét ruhadarabok hevertek; a tanszerei az egyetlen íróasztal mellett a földön; műanyag építőjátékok elemei és darabjai reccsentek a talpa alatt, amint belépett; a könyvei szanaszét szórva mindenütt.

Amint átevic kélt a szemétdombon, fölnézett a kis alvó alakra a felső ágyon. Louis az oldalán fekvé aludt, szája nyitva, egyik karja lelógott az ágyról. Körülötte egy tucatnyi *Playboy* magazin hevert, mint egy másik fényes papírtakaró.

Alex lenyelte haragját. Hadd aludjon Louis. Anyut sincs értelme fölébreszteni. Majd reggel lesz gondja az öccsére. Ez Louisra vall. Alex éppen csak kiteszi a lábát, és...

Meddig volt távol? Hogy is van ez Einsteinnel? Hogy is van ez a fénysebességnél gyorsabb utazás hatásaival? Hogy is van ez a relativitás?

Hülyeség, nem számít. Túl fáradt volt, hogy ezzel foglalkozzék, hogy a modern fizika megválaszolatlan nagy kérdésein törje a fejét a feldúlt hálósobában. Sokkal fontosabb problémákat kellett megoldania, mindekelött Maggie haragjának okát kell megtudnia.

Csöndben leült az alsó ágy szélére, és nekiállt levenni futócipőjét. Jól fog esni a saját ágyában aludni, hallgatni a lakókocsitelep éjjeli hangjait, messze-messze a rylosiaktól, Xurtól, Ko-Danoktól és a tébolyult képzelet más szüleményeitől. Talán még gyorsan meg is fürödhét, anélkül hogy anyut fölébresztené. Egy fürdés nagyszerű érzés lesz.

Az emlékek már kezdtek elhalványulni, már nem voltak olyan nyomasztóak. Ágyában Centauri fecsegése és lelkendezése átváltozott egy szombat délelőtti rajzfilmből vett párbeszéddé. Néhány nap, és visszazökken a lusta mindennapokba. A ma éjszakai kaland egy lesz az emlékek között, mint valami különleges karácsonyi ajándék vagy egy mozgalmas éjszaka az autós moziban Maggie-vel. Semmi több.

Az ágyán a takarók alatt valami mozgott. Valami nagy és szabálytalan alakú.

Fölugrott az ágyról, megfordult, és tágra nyílt szemmel meredt a mozgó-lódó lepedőre és takarókra.

– Ki van itt?

Legkevésbé egy idegen válaszra számított. A hangban volt valami ismerős, bár nem tudta pontosan hová tenni.

– Hé, maradj csöndben! – mondta türelmetlenül a hang. – Fölébreszted Louist! Az pedig kellemetlen lenne.

Az alak félrehajtotta a takarót, fölült az ágyában. Alex nem tudta, kire számítson: valamelyik régi barátjára, aki tréfát űz vele, egy rylosira vagy magára Centaurira.

Egyik sem volt. Egy másik fiú bámult vissza rá, ugyanúgy öltözve, mint Alex.

Pontosabban: *teljesen* úgy nézett ki, mint Alex Rogan.

Az ő életre kelt tükörképe volt. Efelől nem volt kétsége. Vitathatatlanul ő maga volt, Alex Rogan, azonos az utolsó szeplőig, csak a haja színében volt jelentéktelen különbség. Alex nagyokat nyelve bámult hasonmására.

Lehet, hogy fáradt volt ahhoz, hogy megrémüljön. Talán még jó is volt, hogy ennyire kimerült. Biztos, hogy jól jött, hogy az elmúlt órákban annyi csodát és lehetetlenséget tapasztalt, mert így ez az újabb nem döbbsentette meg jobban, mint bármi, amit eddig látott.

Nem rohant ki ordítózva a szobából. A lehető legtárgyilagosan reagált.

– Hát te úgy nézel ki, mint én!

A tökéletes hasonmás pisszegő hangot adott, és föl-fölpillantott, hogy meggyőződjék, kisöccsük mélyen alszik-e.

– Persze hogy úgy nézek ki, mint te. Az egész semmit sem érne, ha nem így lenne. Én vagyok a Béta-egység.

– Mi az ördög az a Béta-egység? Tudom, mi az a Betamax, de Béta-egységről nem hallottam.

98 – Értem, mire utalsz, de az összefüggés igen távoli. Centauri nem mondta el?

– Nem, Centauri nem mondta el. Centauri általában nem mondja el az embernek a dolgokat – morogta dühösen Alex. -Vajon miért gondoltam, hogy valami közöd van Centaurihoz?

A hasonmás tétovázott egy pillanatig.

– Most gúnyolódsz, ugye? A gúnyolódást nehéz felismerni.

– Ugyan, dehogy. Nem nehéz, ha Centauri benne van. Mellesleg, még mindig nem magyaráztad el, ki vagy – azonkívül, hogy én.

– AU-RU vagyok.

– Az első felét beveszem. Hát a többi?

– Nem hiszem, hogy beveszel belőle bármit is, hacsak nem gúnyolódsz megint. Agyletapogatás Útján Regenerált Utánzat vagyok. A te pontos másolatod. Csak nem olyan hangos.

A zajtól Louis lustán megfordult az ágyban, lelógó karját beleverte a falba. Alex igyekezett halkán beszélni. Ifjabb testvéreinek fejlődése szempontjából nem származott volna semmi jó abból, ha felriad az éjszaka kellős közepén, és két Alexszel találja szemközt magát, akik alatta ülnek az ágyon, és aggodalmasan néznek föl rá.

– Már találkoztunk korábban – mondta az idegen. – Nem emlékszel? Alex lassan rázta a fejét, és gondolkodott.

– Valami azt súgja, hogy emlékeznék rád.

– Az autóban voltam, Centauri járgányában. Emlékszel már? Összeért a kezünk. Akkor gyors impulzusokat vettem, és réti na letapogatást végeztem, ezzel teljes lett az információ, és gyorsan kiszálltam. Eztán lettem te... sajnos.

– Kinek sajnos? – hökkent meg Alex. – Agyletapogatással regranulált... Nem tudnád lefordítani egyszerű angolra?

– Az egész angol egyszerű. Tudományos szempontból primitív nyelv.

– Jó, rendben van. Tudományos szempontból primitív hapsi vagyok. Azért próbáljuk meg. Robot vagy?

A hasonmás megsértődött.

– Már megbocsáss! Művészi kivitelű, csúcsteljesítményű Béta-egység vagyok, rövid megfigyelés után, teljesen programozható slipszoid epidermisszel és komplett énadaptációval belső akklimatizálódásra, elsősorban elmaradott bolygókön való munkára tervezve.

– Ez mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy nektek, gyengeelméjűeknek, robot vagyok. Alex ezen eltűnődött egy pillanatig, aztán felragyogott az arca.

– Nem emlékszem, hogy megígértem Otisnak, hogy megcsinálom az antennáját. Szóval te voltál, aki megígérte.

– Ezért örültem meg mindjárt, amikor közölték, hogy köztetek, emberek közt fogok dolgozni. Olyan gyorsan kapcsoltok. Persze hogy én voltam. Ki más lett volna?

– Mi mindent csináltál még, mialatt én Centauri trükkjei nyomán egy rylosi barlangban voltam?

– Ó, csodálatos dolgokat! Tökéletesen az én színvonalamon álló másolatnak való dolgokat. Villanyvezetékeket és kapcsolókat szereltem, vévét pumpáltam, kerítéseket javítottam, elkóborolt kutyákat kergettem; nem csoda, hogy el akartál szabadulni innen! Micsoda egy hely, elmaradott, semmire sem jó. És én meg azt hittem, valami kényelmes megbízatás lesz egy nagyváros környékén, ahol minden szép és tiszta, a helyi múzeumok színe-java, válogathatok az egzotikus bennszülött kenőanyagok és elektronikus stimulátorok között;.. Itt még kábeltévé sincs. Ha nem tudtam volna fogni néhány geoszinkronikus műholdatok adását, már meghülyültem volna.

– Biztos így is. Fogadok, hogy az időd felét rajzfilmek nézésével töltötted.

– Ami azt illeti – felelte a Béta-egység szárazon –, az animációs szórakoztató eszközeitek a robotikus fogalmak legprimitívebb ábrázolása, amellyel valaha is találkoztam. Archeológiai nézőpontból lebilincselő. A varázsa azonban hamar elszáll. És különben is, mit csinálsz te itt egyáltalán? Nem értesítettek a küszöbönálló visszatérésedről.

– Hülyéskedsz? Odaönt háború van, és ha a rossz oldalon állsz, szétlővik a fejedet egy idegen járműben. Milyen eljárás ez egy fejlett civilizációtól?

– Sajnos a szerves gondolkodóknál a technikai fejlődés mindig a társadalom előtt jár. A fejlett társadalom közhelyei, azt hiszem... Ezt a ti saját fajotok történelme is tanúsíthatja. – A Béta-egység összehúzta a szemét. – Várjunk csak egy pillanatig. Úgy érted, a sok nyöszörgés és nyafogás után, hogy valami akarsz lenni, hogy el akarsz menni erről a lakókocsitelepről, megkapod a nagy lehetőséget, olyan lehetőséget, amelyhez nagyon kevés primitív jut, és te leléptél? – Cuppantott a szájával. – Milyen lehangolóan jellemző.

– Nem az én háborúm! És honnét tudod, hogy el akartam menni innen?

– Centauri nagyon gondosan programoz. Ráadásul, hogy valaki csillagharcos lehessen, nem elég a műszaki tesztet megcsinálni, a leendő újoncnak megfelelő lelki alkat szükséges. Ez persze jóval szubjektívebb mércével mérhető, és ezúttal Centauri, úgy látszik, tévedett veled kapcsolatban.

Alex nem nézett rá.

– Hogy el akarok-e menni innen vagy sem, annak ehhez semmi köze. Ennek a háborúnak semmi köze hozzám és a világomhoz.

– Ó, mentsük meg a bálnákat, nem a világegyetemet, igaz? És ha azt hiszed, hogy ennek a háborúnak a Szövetség és a Ko-Danok között nincs köze hozzád, várj néhány száz évet, amíg eléri a galaxiskarnak ezt a részét. Persze a te életed jóval hamarabb véget ér, igaz? Nem kell aggódnod, mi?

Alex hasonmása felé fordult.

100 – Ha ennyire védeni akarod a Szövetséget vagy mi a fenét, miért nem mész te oda harcolni, ahelyett hogy itt üldögnél, és a gépi szádat járatnád?

– Először is csak azt teszem, amire programoznak. Nem élvezhetem a szabad akarat fényűzését. Bár látva, hogy egyesek hogyan élnek vele, nem biztos, hogy örülnék neki. Másodszor: a hasonmások nem képesek harcolni, semmilyen szinten. Nincs megengedve nekünk. Azonkívül megbizonyosodott, hogy nem felelünk meg olyan jól a harc követelményeinek, mint a szervesek. A gondolatpályáink nem elég rugalmasak.

– Mondd azt, hogy te vagy én. Csinálj úgy. Én nem árulak el.

– Azt hiszed, ilyen egyszerű? Külsőre azonosak vagyunk. Belül élettelen tárgy vagyok. Ha megpróbálkoznék azzal a kunszttal, amit javasolsz, egy héten belül szétszerelnék. Ha egy gép nem működik megfelelően, csak alkatrészként ér valamit. Persze sok van bennem belőled, Alex. De hiányzik az a megfoghatatlan, ami téged csillagharcossá tesz. Nem próbálnám meg különben sem. Büszke vagyok, hogy megfelelően működöm..

Fölöttük a takarók suhogása hallatszott, és egy kis alak álmosan motyogta:

– Csöndben légy, Alex, légy szíves. – Louis félig ébredt csak föl, félig az álmok világában járt.

– Bocs, Louis! – suttogta Alex. Kétszer suttogta, és gondterhelten nézett saját magára.

A teherautó megállt az ABC előtt. A hátsó kerekek mögül por szállt fel, és a vezető magában morgott:

– Az átkozott fék! Új tömítés kell a nyavalyásnak. Itt jó lesz, haver?

A stoppos, akit az autópályán szedett fel, bólintott, kinyitotta a felé eső oldalon az ajtót, és könnyedén a földre ugrott. A sofőr még egyszer végigmérte. Rossz külsejű fajta, az a típus, amelyet bármelyik út mentén látni lehet, stopra várva. Mégsem illett ehhez a helyhez. Talán külföldi, aki be akarja járni a jó öreg Egyesült Államokat.

A sofőr megszánta, ezért fölvette. A cég szabályai tiltották, hogy stopposokat vegyenek fel. Ő megtette, ahányszor alkalma volt.

Mégis szokatlan volt, hogy valaki ilyen késő éjjel integet a hüvelykujjával az út mellett. Vállat vont. Nem az ő doíga, mit csinál az ürge. Csak egy ember, aki sürgősen szeretne eljutni valahová. Később már nem találkoztak senkivel.

A tornácon álló szögletes fadobozból fények villantak fél, és szabályos füttyök sorozata szólalt meg. A vezető odamutatott.

– Video-hogyishívják. Ki nem állhatom azokat, akik nyaggatják. A nagyobbik kölykőm az egész ebédpénzét rákölti. Azt hiszi, nem tudjuk. Bolond! – Odaintett haragja tárgya felé. – Ez itt biztos a legújabb.

A stoppos egyetértően bólintott, és a villogó, zümmögő játékot nézte.

101 – Na, ne is törődj vele, öreg – mondta a sofőr. – Remélem, ismersz itt valakit. Messze ide a legközelebbi szálláshely.

A stoppos megfordult. Amióta fölvtették, első ízben mosolygott rá a sofőrre. Ettől a sofőrnek hirtelen rossz érzése támadt. Úgy érezte, hogy még egy megjegyzés vagy még egy kérdés már túl sok lenne.

De hát ez ostobaság. Ez a fickó nyugodt, és cseppet sem ijesztő.

– Nem vagy bőbeszédű, mi?

A stoppos megrázta a fejét, és a sofőr közönyösen vállat vont.

– Azt szeretem. Szeretem a nyugis utasokat. Na, viszlát, öreg!

Beindította a motort, betolatott a teherautóval a széles, piszkos, kővezetett parkolóba a motel elé, majd elindult a műút felé. A stoppos nézte és várt, míg a teherautó fényei eltűntek a távolban. Akkor megfordult, és a lakókocsitelepet kezdte szemügyre venni. Néhány percnyi mozdulatlan szemlélődés után az első kerítés felé indult.

Háta mögött a videojáték folytatta megmagyarázhatatlan elektronikus őrjöngését.

A stoppos az előre eltervezett útvonalon a lakókocsitelepen át baj nélkül elhaladt az első sötét lakókocsi mellett. A másodikban még égtek a lámpák, és ő lehajolt, hogy biztosan úgy menjen el az ablak előtt, hogy odabentről senki se láthassa.

Amikor az utolsó ablaknál lehajolt, odabentről hirtelen felharsant egy hang:

– Dobd el vagy meghalsz!

A stoppos megdermedt, egy pillanatra megrémült, és meg is zavarodott a váratlan felszólítástól. Az első szavakat újabbak követték, de ezek nem függték össze a felszólítással. Tulajdonképpen szinte semmi értelmük nem volt. Újabb hangos kiáltás, amelyet kattogó hangok követtek:

– Itt van, Johnny!

A stoppos most már valóban zavartan, de lényegesen kevésbé ijedten lassan fölemelkedett, annyira, hogy éppen csak bekukucskálhasson a lakókocsiba az ablak peremén át. A szoba egyik sarkában idősebb emberi lény ült egy széken, és kezében kis műanyag négyszöget tartott. Ezzel a videokészülékre célzott, amely a szoba túlsó végében állt. Ahányszor megnyomott egy gombot a négyszögön, a készülékben vonalak kezdtek futni, és új kép jelent meg a primitív üvegfelületen.

A stoppos megkönnyebbülten újból lebukott az ablak szintje alá, haragudott magára, mert így megijedt, majd továbblopakodott a telepen.

Alex és Bétája folytatták a társalgást, halkan beszéltek, mindketten ügyeltek a fogékony alvó tízévesre, aki a fölső ágyon aludt.

– ...és még egy – mondta dühösen Alex. – Mit csináltál Maggie-vel?

– Maggie? Ja, a fiatal nő. Nem minden primitív ösztön kellemetlen.

– Nem tetszik, amit mondasz, barátom.

A Béta mindkét kezét védekezően emelte maga elé.

– Mindössze a megfigyelt szokások érzelemmentes elemzése az ismert

emfős-szépségeszményre alapozva. Semmi személyes. Ami egyébként nem is lehetséges.

Alex nem tudta biztosan, mennyire bízhat meg ebben az alakban, akármiből is készítették, még kevésbé ebben az ügyes kimagyarázkodásban.

– Mit csináltál vele? – ismételte meg.

– Csinálni vele? Ti primitívek, sosem foglak megérteni titeket. Figyelj, szóval ülünk odakint, és nézzük a csillagokat. Igyekszem egy kis alapfokú csillagászati leckét adni neki... végtére is minden csillagnak tudom a nevét... és gondolod, hogy oda figyel, és célszerű, értelmes kérdéseket tesz fel? Nem! Beledugja a nyelvét a fülembe!

Alex arca megrándult.

– Erre mit csináltál?

– Sikoltoztam. Megréműltem. Azonnal rájöttem, hogy nem ez a megfelelő reakció, de felkészületlenül ért. A programozásom nem százszázalékos az ismereteknek azon területein, amelyet periferikusnak ítélték fő funkciómhoz képest, vagyis hogy eljártsszalak téged.

Alex kissé megnyugodott.

– Ez megmagyarázza Maggie viselkedését, amikor találkoztunk. Gondolom, kicsit ő is megijedt, amikor sikítottál.

A Béta-egység szerencsétlenül bólintott.

– Attól tartok, nem is kicsit.

– Akkor hát mit csináljunk?

– Holnap bocsánatot kérek tőle – biztosította a Béta.

Egyikük sem vette észre, hogy Louis fölébredt. Felült a felső ágyon, és álmosan dörzsölte a szemét.

– Egy fenét kérsz! – ugrott föl Alex az ágyról, és dühösen meredt hasonmására. – Nem fogsz bocsánatot kérni, sőt semmi mást sem csinálsz, mert holnap már nem leszel itt. Visszamész Centaurival most azonnal, ma éjjel.

Az ajtó felé indult, és közben ütögetni kezdte új „órájának” kristály számlapját abban a ritmusban, ahogy Centauri mutatta.

– Mi van, Alex? – dünnyögte álmosan Louis a sötétben. Valami nem stimmelt bátyja hangjával, de túl álmos volt, hogy megmondja, mi az.

Az ajtónál Alex visszafordult a felső ágy felé.

– Aludj, Louis, különben elmondom anyunak a Playboyokat!

Alex kimondta a végső fenyegetést. Engedve a totális zsarolásnak, Louis hanyatt dőlt a matracon, és a homályosan megvilágított szobán át bátyjára pislogott.

– Oké, oké.

Az alsó ágyról a bátyja még hozzátette:

– Eltolod, Alex. Mindent tönkretesz. Tudtam, hogy egy primitívet kell helyettesítenem, de azt nem mondták meg, hogy *ennyire* primitív!

Louis eléggé magához tért, hogy összezavarodjon. Lelógatta fejét az

ágy peremén. Nagy megdöbbenésére a bátyja ült alatta. Akkor ki kiabált rá az előbb az ajtóból?

Tudta, hogy bátyja gyors, ha az akar lenni. Alex tagja volt az iskolai birkózócsapatnak. De *ilyen gyors*?

– Megmondtam – közölte a Béta a lelógó arccal –,aludj, Louis, különben elmondok anyunak a Playboyokat! – A Béta-egység gyorsan kapcsolcsolt.

Ennyi elég volt a kisfiúnak. Azonnal visszavonult, de ezúttal ügyelt rá, hogy a vastag képesújsághalmot elrejtse a lakókocsi belső falán egy nyílásba, amelyet szépen eltakart a nagy *Csillagok háborúja*-poszter. Azután a fejere húzta a takarót, és hangosan horkolni kezdett, nehogy Alex azt gondolja, hogy nem veszi komolyan a fenyegetést.

Alex még egyre a kristály számlapot ütögetve kiment, a Béta-egység meg azon tanakodott, mit tegyen most. Utasításai szerint Alex tartózkodási helyén kellett maradnia. Jelenleg ez a hálósobát jelentette.

A dolgok azonban egyáltalán nem a tervek szerint alakultak. Alexnek nem kellett volna visszatérnie. Megváltoztatja ez a nem várt visszatérés az utasítások eredeti rendszerét? A Bétát úgy tervezték, hogy ilyen esetekben önállóan cselekedjék; viselkedjék úgy, ahogy jónak látja az új körülmények között. Elhatározta, hogy most így tesz. Fölkelt az alsó ágyról, és

követte eredetijét a szabadba. Alexet nem látta sehol. A másolat körülzött. Merre induljon?

Míg a Béta töprengett, Alex már Otis lakókocsija oldalánál állt, a vázontető alatt, amelyet nem elsősorban az eső, hanem inkább a napsütés ellen szereltek föl. Egyenletesen tovább ütögette a kristályt, látható eredmény nélkül.

Megmerevedett, és az ABC felé fordult. Valami fényesen villogott ott, és ez nem a régi neonfelirat ismerős, összevissza pislogása volt. Majd reggel megvizsgálja. Elég gyakran bütykölte a nagy neon vezetékeit, hogy most már álmában is meg tudná javítani. Már kérte anyut, hogy cseréljék ki, de ő nem volt hajlandó; azt mondta, hogy ez az ősi neonfelirat már klasszikussá lett. Alex tudta, valójában arról van szó, hogy nincs pénzük kicserélni.

Ekkor egy hideg és ellenállhatatlan erejű valami megragadta az álla alatt, és szorosan a nyaka köré tekeredett.

8.

Alex meglepetten kapkodott levegő után, amikor érezte, hogy a magasba emelkedik. Lábai vadul rúgkapáltak a semmiben. Az életéért küzdve sikerült annyira megfordulnia a hatalmas szorításban, hogy egy óriási idegen arcba bámulhasson bele. A szemei egymástól távol, a koponya két oldalán ültek, mint a pörölycápának, míg a melyen ülő száiban vékony, hegyes és szemlátomást éles fogakat látott.

Mialatt dülledt szemmel meredt a látomásra, valami kattant a fejében, és az idegen arcot egy szelíd idősebb férfi arca váltotta fel. Egy második kattánás, és újra a hátborzongató idegen arc jelent meg. A lény átkozódva matatott az inge alá rejtett valamin, miközben Alex szemtanúja volt, hogyan változik többször egymás után egy idegen szörny és egy idősebb autóstoppos arca.

Az idegen néhány másodpercig hiába piszkálta a rejtett szerkezetet, végül lemondott az álarcról. Különben sem volt többé szüksége az álcázásra. Pisztolyt emelt áldozata arca felé.

Alex látta, hogyan emelkedik felfelé a különleges fegyver csőve, ficánkolni, tekeregni kezdett, és sikerült kiszabadulnia az egykezes szorításból. Leugrott a földre, és nekitántorodott a lakókocsi hideg falának. Fent az idegen dühösen sziszegett, és újból célzott.

Alex átugrott a kőfalon, amely Otis értékes veteményeskertjét szegélyezte. Amikor lebukott, valami a sziklának vágódott a háta mögött. Olvadt kova szaga töltötte be a levegőt, ahogy a kvarc megolvadt a kövekben. Alex gyorsan odébb gurult, talpra ugrott, és vaktában elrohant a lakókocsitól a bolt és a mellette álló fagylatozó felé.

Az idegen újra tüzelt a lakókocsi tetejéről, újra elhibázta, újra káromkodott, majd áldozata után iramodott; könnyedén ugrott át Otis lakókocsijáról a fagylaltozó tetejére.

Alex körbetapogatózott az öreg faépület mentén, kétségbeesetten keresett biztosabb fedezéket, miközben a kristály számlapot csapkodta.

– Centauri, gyere már, légy szíves! Centauri, segíts! Valami meg akar ölni! – A feje fölött lépéseket hallott, erre jobbra mozdult... megbotlott és elvágódott.

Nem sérült meg, és egy pillanat alatt ismét talpon volt. Most már nem gondolhat arra, hogy a közeli mocsár bokrai közé rohan. Úgy tűnt, mindegyikében van. Nem tört el, nem ficamodott ki semmije... ha figyelmen kívül hagyjuk a holdfényben megcsillanó, különös színű kristálytörmeléseket. A csuklójára nézett: a számlap eltörött a köveken.

Ahogy fölnézett, por hullott az arcába. A fagylaltozó tetejének peremén ott állt az idegen gyilkos, és egyenesen rá célzott.

Hát ez a vége, gondolta. Elmenekülök, keresztül a fél galaxison, hogy bele ne keveredjek mások háborújába, és erre felbukkan egy lidércnyomás, pont itt, hogy megöljön. Az jutott eszébe, mit szólnak majd a lakókocsitelep lakói, amikor reggel megtalálják a testét az ABC és a fagylaltozó közé préselődve. Csak azért imádkozott, hogy ne az anyja találja meg.

Éles fütty hasított a csendbe. A tetőn a szörnyeteg tévovázott, majd kíváncsian megfordult.

A gyilkos mellett ott állt a Béta-egység, és fityiszt mutatott neki. A megzavart idegen habozott, de csak egy pillanatig. Nem lehetett könnyen összezavarni. A két célpont közül az egyik nyilvánvalóan másolat. Volt már ilyesmivel dolga korábban is. Sokan, akik merénylettől féltek, másolatokat használtak, hogy félrevezessék gyilkosaikat.

Ezen az elmaradott világon ez nem probléma. Mindegy, melyik az eredeti. Nincs más dolga, mint mindkettőt elpusztítani.

Ismét célba vette a rá bámuló emberi arcot, hogy egy sorozatot eressen a koponyájába.

Erős bűgás hallatszott. Valami közvetlenül az idegen mellett robbant fel. Ettől kibillent egyensúlyából, eléggé ahhoz, hogy a lövés célt tévessen. Olyan közel süvített el Alex feje mellett, hogy érezte a meleget. Alex nem nézte meg, mi történt, a bolt tornácának szárnalmas fedezékébe rohant. Az idegen körül újabb robbanások villantak.

A gyilkos magához tért, és a fagylaltozó tetején térdelve célzott a sötétbe célpontot keresve, amikor hirtelen éles fény borította el. Egy újabb sugár levágta a karját. Az idegen egy pillanatra megingott, majd nyugodtan átvette a fegyvert a másik kezébe, és folytatta a tüzelést.

Amikor Alex lihegve kibújt a bolt elé, az előtér előtt Centauri kocsija cikázott. Az öregember az ajtó egy nyílásán át lövöldözött, fegyveréből egymás után villantak a zümmögő sugarak.

Elfojtott, hátborzongató nyögés hallatszott fönről, Alex háta mögül.

Lassan és óvatosan jobbra tartva kikukucskált a tornác alól, amíg meglátta a fagyaltató tetejét. Az idegennek ellőtték a másik karját is. Tántorgott mintha a menekülés útját keresné. Míg ott imbolygón, Centauri fegyverének újabb sugara egyenesen hátra találta. Megpördült a tengelye körül, és lenézett a parkolóra. Az idegen szemek pillantása összetalálkozott Alexével. Hideg halszem meredt rá, szinte átfúrta ez a tekintet.

Aztán az a valami összeesett a fagyaltató tetején. A testéből füst vagy gőz szállt fel. Még egyszer megrándult, majd tompa csattá η ássál a kavicsra zuhant.

Centauri kiszállt az autójából, szemmel tartva az idegen gőzölgő testét. Egy gyors pillantás elárulta, hogy a harc észrevétlen maradt a telep lakói előtt. Nem voltak kellemetlen tanúk.

Alex nem volt olyan magabiztos, és a sötétséget kémlelte a bolt mögött. Valaki biztos meghallhatta, ha mást nem, Centauri pisztolyának hangját.

Aztán elképzelte, hogy valaki, mondjuk Otis, mire gondolt volna a különös hangok hallatán. A mozgó otthonoknak és lakókocsiknak nincs vastag faluk. Nem is egyszer támadt veszekedés, amikor egyik televíziós műsor túlharsogta a másikat a közeli lakókocsiban. Ha valaki *netán* meghallotta a késő éjszakai csetepatét, azt hiszi, az öreg Mrs. Hadley nézi a késői műsort, és olyan hangosra állította a készüléket, hogy hallókészüléke nélkül is hallhassa.

A lényeg azonban az volt, hogy senki nem bukkant elő, hogy kíváncsian bámulja a megmagyarázhatatlan holttestet, és ennek Alex nagyon örült.

Centauri továbbra is a füstölgő maradványokra célzott pisztolyával, amíg meggyőződött róla, hogy az nem mozdul többé. Visszadugta a kis fegyvert a vállán lógó tokba, ahonnét előrántotta, majd elővett egy monogramos zsebkendőt, és az orra elé tartotta.

Alex csodálkozott, minek a zsebkendő, amíg a megmentőjéhez nem csatlakozott, hogy ő is megnézze a testet. Ekkor orra elfacsarodott, és szeme könnyezni kezdett.

– Fúj! – és hátrált a szag elől.

– Nem valami kulturált, de szemléletes megjegyzés – mondta Centauri.

– Undorító bűz, mi? Mocskos teremtmények. Primitív fenevadak, akikre ráragadt a civilizáció vékony burka. Valódi természetüket sokkal nehezebb álcázni.

– Jó csillagharcosok?

– Nem éppen. Erkölcsi érzékük túlságosan fejletlen, és egészen csökevényes a képességük arra, hogy különbséget tudjanak tenni egyéni és csoportérdek között.

Alex gyorsan másról kezdett kérdezősködni. Centauri leírása az előttük fekvő halott szörnyeteg erkölcséről nagyon úgy hangzott, mint az esti hírek.

– Mit keresett ez itt?

– Azt hittem, hogy most már világos számodra. Nézd meg jól, Alex.

107
Fogadhatok a lelki nyugalomdba és az egészségedbe, hogy látsz még ilyeneket.

– Huh! Miről beszélsz?

– Azt kérdezted, mit keres itt. Gondoltam, már kitaláltad. Úgy látszik, tévedtem. Mindig elfelejtem, hogy míg a technikai eszközöket gyorsan megérted, az egyéb lelki folyamataid nem fejlődnek ugyanolyan gyorsan. A módszerei alapján ítélve ez egy ZZ-Bérenc.

– És ez mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy hivatásos gyilkos. Többnyire nagyon eredményes. Xur ajándéka.

– Xur! Miért akar megölni? Honnét tud rólam egyáltalán? Ha tudna valamit rólam, tudná, hogy nem akarok tőle meg a háborújától semmit.

– Ezzel együtt ezt a teremtményt azért küldték, hogy megtalálja és megölje. Xur parancsára. Semmi kétség, az áruló szemmel tartja az ilyen használható primitíveket. Ez itt nyilván elég közel ténykedett a Naprendszerekhez, hogy ilyen hamar rád tudott találni. – Centauri a tenyerébe köhögött. – Xur és Ko-Dan szövetségesei nyilván észrevettek és bemértek minket, amikor felszálltunk Rylosról. Nincs sok lakott világ abban a szektorban. Minden szuprafényhajó árulkodó nyomot hagy. Ez az izé, úgy látszik, felfedezte a mienket.

Hátuk mögött az idegen testéből még egyre szállt a füst. Észrevétlenül megrendült. Egyik szeme félig kinyílt. Kar nélkül és deréktól fölfelé bénán az idegen a földet kémlelte, ahová zuhant. Közelében hevert a félelmetes pisztoly, amely majdnem végzett Alexszel.

Az idegen lassan lerázta az egyik lábáról a jellegzetes földi cipőt, és előbukkantak fogásra alkalmas lábujjai. A láb lassan, nyugodtan a fegyver felé mozdult. A lábujjak szorosan megragadták, és az idegen erőlködve fölemelte a fegyver csövét.

– De mi baja Xurnak velem?

Centauri szívből jövőt sóhajtott.

– Ha hiszed, ha nem, Xur tudja, hogy veszélyt jelentesz számára.

– Nem lehet! Utálom az egyenruhát. Nem akarok csillagharcos lenni!

– Jó, de Xur ezt nem tudja. Csak annyit tud, és nyilván meggyőződött róla, hogy legalább egy *potenciális* csillagharcos létezik ezen a fejletlen bolygón. Te. A pusztán léted veszélyt jelent számára. Xur nem az a fajta, hogy ne számoljon le a potenciális veszéllyel.

– De én nem akarok harcolni vele. Kötök vele egy szerződést.

– Minek vacakoljon Xur szerződésekkel? A szerződés időbe és erőfeszítésbe kerül, és az olyan, mint Xur, akkor sem érezné biztonságban magát. Sokkal egyszerűbb, ha megölet. Attól tartok, most már nincs más választásod, fiam. Xur csillagharcosnak fog tekinteni téged, akár csillagbombázót vezetsz, akár egy régi Fordot.

Új hang szólt közbe:

108 – Vissza kell menned, Alex, ha másért nem, önvédelemből – mondta a Béta-egység. – Ha itt maradsz, kutyaedél lesz belőled.

– Higgyél Centaurinak, fiam. Biztosítalak, ehhez semmi közöm nem volt. Ez nem az én stílusom. Csak a balszerencse, hogy Ko-Danok észrevettek, mikor elhagytuk Rylost.

– Honnan tudhatták mégis, hogy a hajód fedélzetén egy majdnem csillagharcos van? – firtatta Alex.

Centauri vállat vont.

– Sokféleképpen. Köztudott, hogy a rylosi védelmi parancsnokságra beszivárogtak Xur emberei. A parancsnokságot kapkodva szervezték meg. Továbbá világos, hogy nemcsak azt vették észre, hogy felszálltunk Rylosról, hanem hogy a titkos Csillagharcos Bázis közeléből. Lehet, hogy Xur teljesen őrlött, de őrlően okos is. Tudott dolog, hogy semmit nem bíz a véletlenre.

Ha ismerné az igazi érzéseidet, rájönne, hogy nincs miért félnie tőled, ez igaz. De hát nem ismeri. Így a legrosszabbat feltételezi. Egy kis elővigyázatosság a részéről. Mert mit jelent egyetlen szál primitív likvidálása az ő terveihez képest, hogy a Szövetség világainak császára legyen? Még ha meg is lehetne győzni, hogy elhatároztad, nem veszel részt a közelgő csatában, akkor is valószínűtlen, hogy azzal bajlódjon, hogy visszavonja a megölésre kiadott parancsát. Xur szívesebben veszi, ha meghalsz, mint hogy elismerje, hibázhatott. – Centauri sóhajtott. – Nem, nem, fiam, késő már a beszéd. Sajnálak.

– De mit *tehetek*?

– Higgy nekem. Nincs más választásod, mint hinni nekem, ugyanis néhány órán belül nyüzsgögni fognak itt a ZZ-Bérencek, egyetlen gondlattal mikroszkopikus kis ragadozóagyukban: „Öld meg Alex Rogant!”

– Öld meg Alex Rogant! – dünnyögte Alex. A szeme sarkából valami mozgást észlelt, és félreugrott, aztán megkönnyebbült sóhajjal látta, hogy csak egy hörcsög volt.

– Igaza van – fordult a Béta-egység az eredetijéhez. – A csillagbombázóban legalább van lehetőség harcolni.

– Pontosan. – Centauri szeme előtt felrémlt a teljes fizetség képe. – Közben itt lent összevissza fognak szaladgálni, mint a bolondok, hogy elkapják Bétát.

– Bétát? – hökkent meg a hasonmás.

– Bétát! – nézett Alex a hasonmására.

– Persze. – Centauri csodálkozott ezen a zavarodottságon. – Mit gondoltok, miért van itt?

– Na, várj egy kicsit, Centauri! – kezdett tiltakozni a Béta.

Centauri ránézett a másolatra.

– Arra programoztak, hogy kövesd az utasításokat. Az egyéni életben maradás nincs a rendszerbe programozva. Mi ez, valamiféle elektronikus zendülés?

– Nem zendülés – felelte a Béta-egység. – Tudom, mi a dolgom. Csak lehetnél egy kicsit diplomatikusabb is. Ne feledd, nemcsak Alex testét viselem, hanem az érzelmeit is.

Centauri dörmögött valamit az Ormex és Társáról, akik már nem gyártanak olyan másolatokat, mint annak idején, majd elmosolyodott, és hangosan így szólt Alexhez:

– Hát, fiam, tiéd a választás. Vagy vállalod a harcot Xur és a Ko-Danok ellen, vagy pedig – kezével hanyagul a közelben füstölő holttestre mutatott – hozzászoksz ehhez a szaghoz.

– Értsd meg – mondta győzködve a Béta –,vissza kell menned, Alex. Ott legalább van esélyed a harcra. Itt lent én fedezlek. – Megpróbált bátorítón mosolyogni. Alex bőre viszketni kezdett, amikor látta saját ajkait felfelé kunkorodni. – Ez a feladatom, és én értek hozzá. Xur balekjai behülyülnek, ha el akarnak kapni.

– Talán a következők nem tudják, hogyan akadjanak rám – vetette fel reménykedve Alex.

Centauri lassan megrázta a fejét, látszott rajta az őszinte csalódás, sőt a teljes elégedetlenség az események ilyen alakulása miatt.

– Attól félek, fiam, hogy nem. Most, hogy tudják, hol vagy, szinte biztos, hogy a tartózkodási helyedet és a személyleírásodat továbbították valami

hírközlő központba. Ennek az izének a társai tudni fogják, kit keressenek, és azt is, hogy hol.

A hajlékony lábujjak közé szorított pisztoly nem messze tőlük a földön végre a célpontra irányult. Ekkor Centauri észrevette az idegen lábának mozgását, pedig ott már nem lehetett volna mozgás. Figyelmeztetően felordított, odaugrott Alexhez, egyik kezével félrelökte, miközben a másikkal előrántotta saját fegyverét, hogy viszonzza a tüzet.

Az idegen pisztolyából előtörő sugár ütésétől hátratántorodott, közben Alex villámgyorsan a földre vetette magát. Centauri ismételtén tüzelt Ezúttal nem hagyta abba akkor sem, mikor már lekaszáta a támadó végtagot. Addig tüzelt, amíg az idegen teste apró, füstölgő halmokká zsugorodott, és csak akkor hagyta abba, mikor az összezsugorodott maradványok sercegő, kékes lánggal porrá nem égtek.

Az öregember megingott, és Alex odaugrott hozzá. A Béta-egység a másik oldalról kapta el. Csak ketten tudták állva tartani.

– Centauri! Béta, keríts orvost!

Az öregember kabátjának oldalán vér szivárgott, de a két Alex segítségével sikerült eljutnia a járművéig. Neki támaszkodott, ők hátraléptek, az öreg nehezen és mélyeket lélegzett.

– Semmi doktor! – nyögte Centauri, miközben óvatosan tapogatta az oldalát. – Semmiféle bennszülött gyógy mód vagy kurzus. Amúgy sem tudnának a belső szerveimmel mit kezdeni. Valóban kitűnő másolat. Nem tudlak megkülönböztetni benneteket. Visszavonom, amit az Ormex tervezőiről mondtam. – A bordáira nézett. – Semmi bajom, fiúk. Csak egy karcolás. Nem olyan vészes, mint ahogy kinéz.

Óvatosan megkerülte az autót, és a vezetőüléshez érve szembefordult Alexszel.

– Nézz szembe a dolgokkal, Alex. Született csillagharcos vagy. Akár tetszik, akár nem, most már benne vagy ebben a háborúban. Itt maradatsz, és harcolhatsz egyenként Xur martalócaival, vagy visszajössz velem, és a civilizált világok oldalán harcolsz. Szükség van a különleges adottságaidra. Szükség van *rád*. Ideje felnőned, Alex.

Az, akinek Centauri szónokolt, az éjszakai ég felé fordította tekintetét, és mélyen elgondolkodott. Nehéz döntés előtt állt, de mi a felnőttég, ha nem ez? Ha nem nehéz döntéseket hozni?

– Mi lesz, ha megölnek odafent, Centauri? Mi lesz anyuval és Louisszal?

– Két ember. A másik oldalon trilliónyiról van szó.

– Igen, de azok nem az enyéme. Nem a családom.

Ekkor Centauri nagyon bölcs hangon válaszolt. Egy percre félretette a trükkjeit, és halálosan komolyan beszélt:

– Ez az, amiben tévedsz, Alex. Az értelem és a civilizáció minden teremtményt egyesít. Ezek az összekötőkapcsok, és ez az, ami számít. Ami téged illet, hogy esetleg megölnek; hát valamikor mindenki meghal. Meghalnak

111
a csillagok, egész galaxisok tűnnek el. A lét rövid, az idő relatív. Csak az igazság örök.

– Én szeretem a létet, ahogy van, még ha rövid is.

– A Ko-Danok másként érznek, Alex. Ők mások. Ők nem tagjai a családnak, mint a Szövetség polgárai, akár így látod, akár nem. Louis miatt aggódsz? Mi történik, ha felnő, és szembe kell néznie a Ko-Danokkal, itt, a saját világán? Mert eljönnek ide, Alex. A Ko-Dan Birodalom és az az észjárás, amit képvisel, sosem elégül ki. Az elmaradott világok, mint a te Földed és az örök szolgaság között csak a Szövetség egyesült népei állnak. Most segíts nekik, Alex, és ha így teszel, saját világod jövőjén segítesz.

Alex rábólintott, úgy általában, és tekintetét a csillagokról a hajó csillogó burkolatára fordította. Ahogy Centauri mondta, nem volt sok választása az ügyben. Csak a megfelelő tettet választhatta a megfelelő okokból.

– Rendben van, Centauri. Menjünk.

Az öreg bólintott, és Alex örült, hogy nem látta diadalmasan mosolyogni. Nyilván örült, hogy Alex meggondolta magát, de volt annyira tapintatos, hogy ne mutassa ki. A jármű ajtajai kinyíltak, és Centauri beszállt.

Alex éppen be akart szállni a másik oldalon, amikor érezte, hogy egy erős kéz megállítja. Aztán a kéz lehullott róla, és feléje nyúlt. Alex megragadta a saját kezével.

– Sok szerencsét, Alex! – mormogta a Béta.

Kezet ráztak, és Alex elmosolyodott.

– Neked is... Alex.

Megfordult és lehajolt, hogy beszállhasson az autóba.

– Gyerünk. Készen állok.

Az öregember úgy válaszolt, hogy közben nem vette le szemét a műszerekről.

– Remélem, hogy készen állsz. Remélem.

Mikor kijutottak a Föld légköréből, Alex rájött, már türelmetlenül várja, hogy Rylosra érjenek. Milyen könnyű megszokni, dűnyögte. Ha részt vettél egy csillagközi kiránduláson, már mindegyiket ismered.

Nyugalma eltűnt, amikor elérték Rylost, és megkezdtek a leszállást az északi kontinens fölött, ahol a titkos Csillagharcos Bázis volt. Centauri a nap mögül közelített, nehogy egy netán arra ólálkodó Ko-Dan hajó felfedezze őket.

Legalábbis itt volt a titkos bázis, helyesbítette magát Alex. A hegy, amelyben a bázis rejtőzött, most úgy nézett ki, mint egy szétrobbant tűzhányó. Egész erdők heverték kidöntve, mint a fogpiszkálók, a megmaradt lejtőkön, és a táj képe a felismerhetetlenségig megváltozott.

Centauri lassított, és a bevezető utat kereste.

– Csúnyán néz ki. Ebben Xur keze van. A Ko-Danok valahogy áttörték

112
az energiaernyőt amelynek meg kellett volna Rylost védenie. Fogadni merek, hogy belülről csinálták. Segítség nélkül a Ko-Danok nem tudták volna megcsinálni. Nehéz közéről kétfelé harcolni.

– Nem értem.

– Szabotázs, fiam. A Szövetség nemcsak a Ko-Danok ellen harcol. A Szövetség a Ko-Danok és Xur hívei ellen harcol. Á, ott van!

A bejáratot amelyet Centauri felfedezett részben elzárta a törmelék, de járható volt. Besiklott, és éppen csak ki tudta kerülgetni a hatalmas gránit-tömböket, amelyek fönről zuhantak le. Nagyot köhögött, és a vezérlésre pislantott.

Alex aggódva hajolt előre.

– Biztos, hogy jól vagy?

– Kitűnően, egészen kitűnően, fiam. – Ismét köhögött és gyorsan letörölte ajkáról a vércseppet, hogy utasa észre ne vegye. – Kellemetlen emlék ifjú éveimből. Egy kis adósság és egy rossz helyre szúrt kés.

Lassan haladtak lefelé a kanyargós alagútban, egyre mélyebbre hatoltak a hegy belsejében. A fények halványabban világítottak, mint ahogy Alex emlékezett. Helyenként egész faldarabok dőltek le, és leomlott a mennyezet, ilyenkor magasabbra kellett emelkedniük, hogy átjussanak az akadály fölött.

– Centauri, a bázis...

– Igen, fiam, eléggé megsérült. Ez már sejthető volt abból, amit leszállás közben láttunk. Úgy tűnik azonban, nem pusztult el egészen. Mi, rylosiak értünk az építkezéshez. A hegy egész belsejét megerősítettük és aládúcoltuk. Xur emberei nem tudhatták, milyen mértékű ez a megerősítés. Jól építünk. Ha a tervezett védelemből maradt egyáltalán valami, akkor még van remény.

Végre odaértek a főhangár maradványaihoz. Centauri megpróbálta a hajót megfordítani és szelíden letenni, de reflexei nem működtek. A kis jármű kétszer megpördült, alig került el egy törmelékkupacot, a rémült rylosi munkások pedig hadonásztak, hogy álljon meg.

– Centauri! – Alex áthajolt az ülés fölött, és megpróbált segíteni. A hajó vezérlése elég egyszerű volt, és már három ízben figyelhette, hogyan dolgozik vele Centauri. Húzd meg ezt, nyomd meg azt...

Végül is nem egészen egyméternyre álltak meg egy horpadt fémfaltól. Alex nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől, és vissza hanyatlott a saját ülésébe.

– Nem sok hiányzott. Hát nem lett volna vicces, hogy végigcsinálunk egy ekkora utat, és a végén belerohanunk egy hülye falba? Nem igaz, Centauri? – Nem kapott választ. Megint előrehajolt, és gyengéden meg rázta a mozdulatlan vezetőt. – Centauri?

Az öreg idegen most sem válaszolt. Alex visszahúzta a kezét. Csupa vér volt.

Rámeredt a kezére, majd Centaurira, aztán rácsapott az ajtó zárjára. Amint az ajtó eléggé kinyílt, hogy kiférjen, kitántorgott.

– Hé, valaki, segítség! Hívjon valaki orvost, orvos kell ide! – Odanyúlt a füléhez, hogy meggyőződjék, helyén van-e még a tolmácsgomb, és örömmel meg némi csodálkozással állapította meg, hogy a parányi szerkezet nem esett ki, amikor az idegen merénylet elől menekült.

Talán az orvos helyett valami más szót kellene használnia, vagy túl izgatottan kiabált, és nem lehetett helyesen fordítani, amit mondott? Átrohant Centauri oldalára, és éppen ki akarta húzni a hajóból, mikor egy ismerős alakot pillantott meg, aki futva közeledett.

– Grig!

Az idegen lassított, keskeny, merev ajkai megfeszültek a meglepetéstől.

– Alex, visszajöttél? Bíztam benne, de nem hittem, hogy így lesz.

– Vissza kellett jönnöm. – Alex túlságosan zavarba jött ahhoz, hogy elmesélje az egészet. Azonkívül így volt esélye, hogy visszanyerje a bizalmat azok szemében, akiket tisztelt. – Centauri súlyosan megsebesült.

Grig segített neki kiemelni az ernyedtestet a kocsiból. Aztán az idegen fölállt, és ordított valamit, amit Alex tolmácsa nem fordított le. Bármit is kiáltott Grig, hatásos volt, mert azonnal rylosi egészségügyiek jelentek meg, és kezelésbe vették a sebesült Centaurit.

Alex tehetetlenül, gyámoltalanul és dühösen nézte őket.

– Én vagyok az oka – motyogta kétségbeesetten. – ő kapta a lövést, amelyet nekem szántak. Én vagyok az oka.

– Nézz körül, Alex – felelte Grig keményen. – Egyedül itt, ezen a bázison százak hevernek holtan. Ez háború. Nem a te hibád, hogy Centauri megsebesült. Biztos vagyok benne, hogy csak a kötelességét teljesítette. – A mozdulatlanul fekvő alak felé intett. – Megvédett valamit, ami értékes a háborús erőfeszítések számára. Egy fontos eszközt.

– De én *nem* vagyok az! – kezdett volna tiltakozni Alex, de Grig, udvariassan, mint mindig, félbeszakította:

– Ő úgy hiszi, hogy fontos vagy. Elég komolyan hisz benne, ha feláldozta magát érte. Remélem, nem az derül ki, hogy tévedett.

A földön heverő alak zihálva megszólalt:

– Látjátok? Látjátok, Centauri visszahozta...

– Igen, látjuk. – Grig gyors pillantást váltott az egyik orvossal. – Jól csináltad, Centauri. Most pihenj egy kicsit. Takarékoskodj az erőddel.

Centauri hamis emberi arca széles, elégedett mosolyra húzódott. Alexre nézett.

– Megkapom a fizetségemet? Megkapom?

– Egész vagyón vár rád, Centauri – nyugtatta az öreget Grig. – Az eredeti fizetséged és nagy jutalom, mert az általánosan elvárható toborzómunkánál többet végeztél. Most kérlek, fekjüdj nyugton.

– Nem hazudik, Alex, ugye, nem? – motyogta nyugtalanul Centauri. -

¹¹⁴Volt már dolgom ezzel a fajtával, sose tudhatod, hányadán állsz velük. Annyira átkozottul udvariasak, hogy nem tudod, mikor akarnak átvérni.

– Nem, a fizetséged itt van. – Alex lenyelte a gombócot, amely a torkát kezdte szorongatni. – Az egész összeg és a jutalom. Ahogy mondta. Mind a tiéd.

Az öreg kissé megnyugodott.

– Ahh... végre. Alex, azt akarom, hogy tudd: a Szövetség érdekében hoztalak vissza. A civilizáció védelmére. Nemcsak a pénzért.

A mosolya köhögésbe fulladt. Az egyik orvos kivett valamit egy vékony műanyag csőből, és rászórtotta Centauri felsőkarjára.

– Persze – tette még hozzá a földön fekvő alak olyan halkán suttogva, hogy Alex csak nehezen értette –, persze, nem baj, ha az ember gazdag. Mocskosul, undorítóan, visszataszítóan gazdag. Mindig gazdag szerettem volna lenni, Alex. Olyan gazdag, hogy... hogy...

Grig várt, míg az egyik orvos intett, aztán felállt és hátralépett. A fáradt öreg test nem mozdult, és végre elégedett volt.

– Gazdag vagy, Centauri. Gazdagabb, mint valaha is hitted volna. A következő léting, te vén semmirekellő. Hiányozni fogsz. – Odafordult a mellette álló fiatalemberhez. – Sajnálom, Alex. Kisebbfajta csoda, hogy tartotta magát, amíg visszahozott téged. – Szelíden a fiú vállára tette a kezét, és a kijárat felé indult vele.

Alex visszanezett a válla fölött. Az orvosok elmentek, máshol várt munka rájuk. Centauri békésen feküdt a hangár padlóján.

– Csak így itt hagyják feküdni?

– Egyelőre igen. Megtették, amit lehetett, és sebesültek vannak, akiket meg kell menteni. Centaurit nem izgatná. Nagyon kevés dolog izgatná. Nagyon kevés dolog izgatta Centaurit, talán csak az, ha elszalasztott egy jövedelmező, kissé kétes üzletet. Pénzsóvár volt, de jóindulatú.

– Megmentette az életemet.

– Mert úgy gondolta, te megmentheted másokét. Majd kiderül, Alex. Nincs idő gyászolni. Megmaradt orbitális véderőnk nem állítja meg a Ko-Danokat. Láttad, mit tehetnek egy hegygel. Képzeld el, mit művelnek ugyanezek a fegyverek egy nagyobb várossal.

Alex hagyta magát végigvezetni a kanyargós, repedezett padlójú, leomlott mennyezetű átjárókon és folyosókon.

– Nem voltunk sokáig távol Rylostól, Grig. Mi történt itt? Azt hittem, felkészülten várjátok a Ko-Danokat. Amikor elmentem, egy seregnyi csiflagharcos készülődött indulásra, hogy megállítsák a Ko-Dan sereget.

– Néhány perccel elkéstünk, Alex – igyekezett megmagyarázni Grig a katasztrófát. – Az önhittség magasságaiból egy pillanat alatt a kétségbeesés mélységeibe zuhantunk. A Ko-Danok messziről támadtak. Ugyanakkor a védőerőnket Xur fanatikussai egy szabotázsakcióval lerombolták. Csakúgy, mint a Csillagharcos Parancsnokságot. Egyetlen csillagbombázó sem tudott felszállni, mielőtt eltalálták a hegyet. Az első támadás

valamennyit elpusztította vagy megrongálta. A csillagbombázók központi hangárja tele van sziklatörmelékekkel. Egyetlen támadás, és védtelenné váltunk. Xur pontosan tudta, mikor és hogyan kell támadni, és ez ügynökeinek alapos hírszerző tevékenységére vall. Ez ellen most már semmit sem tehetünk. Csöppet sem korán jöttél vissza.

– Mit tudok én itt akkor tenni – mormogta Alex elborzadva a körülöttük látható pusztulás láttán. Centauri halála sokkal jobban meggyőzte e háború lényegéről, mint bármi, amit mondott korábban. Amit maga körül látott, egyre erősebben fokozta növekvő meggyőződését, hogy segítenie kell, bármit is tehet.

Amit legkevésbé akart, megsérteni Centauri emlékét azzal, hogy hazugsággal védi magát.

– Hát igen, semmi nemes nincs a visszatérésemben, Grig. Nem volt sok választásom. Xur észlelte, mikor Centauri felszállt Rylosról, pont a támadás előtt, azt hiszem. Kis hajó. Talán csillagbombázónak nézték a radaron, vagy mit tudom én, milyen felderítőeszközt használnak a Ko-Danok. Centauri szerint gyanakodni kezdtek, és azt hiszem, igaza volt. Szóval Xur valahogy bemerte a pályánkat, megtalált, és megpróbált megöletni. Ha nem lett volna Centauri és egy Béta-egység, amelyet az én helyettesítésre hagyott ott, most nem beszélhetnék itt erről az egészről.

116 – De itt vagy – mutatott rá nyugodtan Grig –,és úgy látszik, megváltozott a véleményed... bizonyos dolgokról.

– Egén. Ne érts félre. Még mindig azt gondolom, Centauri nem a megfelelő fickót szedte föl. De most már értem, miért követett el mindent, hogy minden lehetséges segítséget előkerítsen.

– Szóval hajlandó vagy nekivágni?

– Mi? – vetett rá Alex egy lapos pillantást.

– Itt vagyunk – mondta Grig. Lehajolt, hogy átbújjon egy gerenda alatt, amely furcsa szögben ívelte át a folyosót, matatott egy pillanatig egy összetört válaszfal mögött, és egy ruhacsomaggal tért vissza.

– Minek nekivágni? – kérdezte Alex.

– A harcnak – mondta Grig.

9.

Alex az egyenruhára bámult. Ugyanolyan volt, mint amelyet réges-régen nyújtott át neki egy hasonló helyiségben egy másik idegen. Több mint hasonló volt.

Grig elmosolyodott a maga merev, szikár módján.

– Igen, ugyanaz. Ragaszkodtam hozzá, hogy tudjam, hol találom meg.

Arra az esetre, ha meggondolod magad.

Alex elvette, és lerázta a port az ingről.

– Fel kellennem? Úgy értem, nem néz ki ostobán?

– Nem olyan ostobán, mint ahogy itt állsz és vitatkozol – mondta Grig, és ettől Alex egészen gyerekesnek érezte magát. – Mellesleg az én népem sokat ad a formásokra. A Szövetség oldalán indulsz harcba, úgy is kell érezned és kinézned. Az egyenruha egy kis engedmény, hogy jól érezzem magam. Tedd meg a kedvemért.

Alex vállat vont.

– Oké. Nem nagy ügy.

– Tehát még mindig kész vagy részt venni a harcban?

– Igen, persze, hogyne.

– Ez igazán remek.

Alex megfordult, és a körülöttük látható pusztítást nézegette. Két nehézkesen mozgó rylosi küszködött, hogy eltakarítsák a kicsavarodott fém-darabok kisebbfajta hegyeit.

– De mivel? Magad mondtad, hogy a csillagbombázó-hangár teljesen elpusztult.

– Egyet ígérhetek: nem szavakkal kell harcolnunk.

Követte Griget, kimentek a feldúlt raktárból, és beszálltak egy még működő liftbe. Az idegen végigfuttatta ujjait a gombokon. Egy kis szikra villant fel, erre gyorsan visszarántotta a kezét. Felzúmmögött a rejtett

motor, és a hirtelen gyorsulástól Alex oldalra billent. Haladtak, még hozzá sokkal gyorsabban, mint első ilyen utazásuk alkalmával.

Nincs miért vesztegetni az időt, gondolta; kibújt ingéből, farmerjából, és fölvette az egyenruhát. Grig némi érdeklődéssel figyelte, mindig érdekelték az olyan részletek, mint új életformák sajátos jegyei.

– Mondtál valamit egy Béta-egységről. Úgy értem, hogy átvette a szerepedet az otthonodban?

Alex eltűnődött egy pillanatra, mielőtt válaszolt.

– Hát, megpróbálja. Azt hiszem, Centauri nem programozta tökéletesen, mielőtt munkába állította.

– Valami komolyabb nehézsége támadt?

Alex Maggie-re gondolt.

– Lehet, de most nem foglalkozhatunk ezzel.

– De legalább megfelelően helyettesít téged?

– Egen, megfelelően.

Grig elégedettnek látszott.

– Akkor bátran feltételezhetjük, hogy Xur azt hiszi, még mindig a Földön vagy. Ha a bérence nem jelenti, hogy sikerrel járt, újabbat küld, hogy biztos legyen a dolgában, aztán a harmadikat és így tovább, mindaddig, amíg halálhíredet nem jelentik.

– Centauri is ezt mondta – dörmögte kelletlenül Alex.

– Ne aggódj! Egy jó Béta-egység lefoglalja őket, és a bolondját járattja velük, Xur figyelmét pedig elvonja innen. Ez az előnyünkre válhat. Elméletileg.

A lift végre lassítani kezdett, és Alexnek meg kellett támaszkodnia, amikor sebességük hirtelen lecsökkent. Grig nem kapaszkodott meg a lift falában. A gyakorlat, mormogta Alex.

Az ajtók egy fényesen kivilágított helyiségbe nyíltak. A hátsó falat műszerek borították.

Lejjebb, egy másik szinten egy magányos hajó fénylett a dokkban. A környező falak számos helyen megrepedtek, alattuk a padló megvete-medett, de a mennyezet ép volt. Így, szemre, a csillogó, gyönyörű hajó is.

– Némi károsodás még ilyen mélységben is keletkezett – magyarázta Grig –, de Xur emberei azt hitték, hogy itt nincs semmi, csak műhelyek és tervezőirodák, így ezt a helyet nem érte olyan erős támadás, mint a központi bázist.

Alex az érintetlen hajót nézte, és a környezetet vizsgálta, miközben Grig lefelé vezette.

– Hol vagyunk?

– A tervezősilóban, a hegynek a központi bázissal ellentétes oldalán. Rengeteg kísérletet végeztek itt, főleg a régi csillagbombázók tökéletesítésére, finomítására és javítására. Most senki nem dolgozik itt, mert kétségbeesetten igyekeznek a vezérlőterem egy részét működőképessé tenni.

Büszkén kihúzta magát. – Én magam is itt dolgoztam, főleg a fejlesztés gyakorlati részén. A hajótervezéshez nem elég a jó elmélet.

Elérték a pilótafülke szintjét. Nyitva volt, várta őket. Hívogatta. Alex a társához fordult.

– Jóképű hajó. És most mi lesz? Várjuk az utasításokat?

– Mit gondolsz, mit kellene tennünk... csillagharcos?

Alex tétovázott. Pillantása ide-oda röpködött a magas támlájú, ívelt ülés és a mellette türelmesen álldogáló idegen között.

– Ez az én csillagbombázóm? Azt várod, hogy én vezessem?

– Csak a csatában. Miért ne? Mindent számítógép vezérel. Az ürrepülés túl bonyolult ahhoz, hogy egészében mi, szervesek irányítsuk. Mi csak ellenőrizzük a hajó döntéseit, és néhány igazítást végzünk. Minden mást megcsinál a hajó. Mi a véleményed róla?

– Ahogy mondtam, gyönyörű! – vallotta be készségesen Alex. Nézegette a formáját. – Bár nem pontosan olyan, mint amilyeneket korábban láttam.

Grig elégedett volt.

– Jó megfigyelő vagy, de hát ennyi csak elvárható tőled. A csillagharcosok azzal tűnnek ki, hogy megfigyelik a részleteket. Igen, ez a hajó másmilyen. Tulajdonképpen prototípus. Mind külsejét, mind belső felépítését tekintve különbözik a testvérhajóitól. A többi felújított csillagbombázó volt. Mondhatjuk, hogy ez első teljesen új csillagbombázó. Éppen csak ellenőrizték, hogy működik-e. Eredetileg tartaléknak szánták, végszükség esetére. – Nem kellett befejeznie a gondolatot.

– Miben különbözik? A külsején kívül?

Grig egy pillanatig elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Sokkal nagyobb a lőtávolsága, jobban irányítható, lényegesen egyszerűbbek a fő műszerei, a fegyverzet kezelési berendezései korszerűbbek, több energia, némi fegyverzetmódosítás.

Alex bólintott, és átmászott a hajó oldalára. Behajolt a nyitott pilótafülkébe. A rá visszabámuló műszerek jóval terjedelmesebbek és bonyolultabbak voltak, mint amilyeneket Centauri videotesztjátékának vezérlőpultján kezelt.

– Nem ismerek föl semmit.

Grig odalépett mögé, leereszkedett az ülésbe, és az ívelt pult felé fordult.

– Ezen nincs semmi csodálnivaló, tekintetbe véve, hogy ez a navigátor-pilóta helye. Az én helyem. Innen irányítom a hajót, kezelem a létfenntartó rendszert, a hajtóművet és minden egyebet. A csillagharcosnak nem kell mást tennie, mint... harcolnia.

– És én hol ülök?

Grig csak most nyugodott meg végleg. Alex nem azt mondta, hogy „ülnék”, hanem hogy „ülök”. A fiatal emberi lény végül is színt vallott. Grig most már a győzködésről áttérhetett a tájékoztatásra. Megfordult és megmutatta.

119 – Ott fönt, a tűzérési ülésben.

Alex követte tekintetével az irányt, és megpillantott egy kicsi, erősen ívelt széket feljebb a hajótestben. Hiába keresett feljárt vagy létrát.

– Remek. Hogy jutok oda?

– Így. – Grig megérintett egy gombot, és a padló egy darabja Alex lába alatt emelkedni kezdett. Egyensúlyozott, és amikor a lift megállt pontosan a tűzérési üléshez vezető nyílás előtt, már készen állt a beszállásra. Amikor Alex belesimult a székbe, Grig levitte a liftet.

A szék körülölelte, mint valami meleg takaró, alkalmazkodott az alakjához, mert a rejtett érzékelők feljegyezték a formáját, és elvégezték a belső igazításokat. Különböző fajok számára különböző formát öltött. Az emberi forma nem tartozott a legbonyolultabbak közé.

Tompa sivítás hangozott fel a járműből. Alex előre és lefelé nézett, és látta, hogy Grig ujjai fürgén dolgoznak egy sor billentyűn. Egyszerűbb lett vagy sem, így sok mindent kellett ellenőrizni, így hosszadalmas volt a felkészülés. Nem volt készenlétben földi személyzet, hogy segítsen.

Alexnek hirtelen kellemetlen gondolta támadt.

– Biztos vagy benne, hogy ezt kell tennünk, Grig?

– Micsoda fura kérdés. Gondolod, hogy valaki, aki olyan tapasztalt, mint én, bármit is tenne egy utasítás ellenében?

– Parancsolta valaki, hogy ne vidd fel ezt a hajót?

– Csak vesztegetjük az időt – mondta határozottan Grig –, amiből Rylosnak már csak igen kevés van. Figyeld! Leeresztem neked a képernyőt.

Alex idegesen pislogott jobbra-balra, és nem vette észre a képernyőpultot, amint megjelent az orra előtt. A széke is mozgott.

– Au! Juj! – Hátrahajolt a képernyőegységtől, és a homlokát dörzsölte, ahol beütötte. Körülötte mindenütt fények villogtak, ahogy a hajó fegyverzete aktiválódott. Megpróbált mélyebbre süppedni az ülésben. Amikor így tett, a képernyőegység eltűnt.

– Hé, eltűnt!

– Ne izgulj – mondta Grig. – Még ott van, csak felfüggesztve egy xenonbázisú felhőben, amelyet arra terveztek, hogy védje a rendszereket a károsodástól. A hajó létfontosságú berendezéseinek többségét így védik. A felhőt helyi erőterek tartják a helyén, és valamennyi fontos belső összeköttetés fotikus. Csak ne hadonássz sokat a kezeddél. Hajolj előre, és kapd el újra az ernyőt.

Alex szót fogadott, és jutalmul egy sorozat halk kattan és hallatszott.

– Mi volt ez?

– Retinális összekapcsolás. Most az ernyő a szemedet fogja követni, amikor a hajó fegyverzete be van kapcsolva. Még ha megsebesülsz is, és oldalra esel, akkor is képes vagy harcolni, mert a képernyő ugyanolyan távolságra marad a szemedtől, mindegy, hová mégy. Minden harci információt visszasugároz feléd.

Alex kihajolt az ülésből balra, amennyire csak tudott, és megbabonázva

látta, hogy a képernyő vele mozog. A hálós kép tökéletesen fókuszban maradt, és ugyanolyan távolságra az arcától. Megpróbálta csak a szemét mozgatni, lenézett a padlóra, és a képernyő is leereszkedett, hogy a látómezőben maradjon. Sokkal egyszerűbb, mint gombokat nyomkodni.

– Felfogtam. És most?

– Tedd a bal karod a bal karrögzőtőbe, és markold meg a harci repülés vezérlését. Ezzel átveszed a hajó irányítási rendszerét csakúgy, mint az enyémet.

Alex belecsúsztatta bal karját egy hajlékony hengerbe, és érezte, hogy ujjai elérik az említett berendezést. Balra tőle kigyulladt néhány lámpa.

– Okénak látszik, de nem nyomtam meg semmit.

– A rendszer az érintéssre reagál – tájékoztatta Grig. – Ha ráadjuk az energiát, nincs más dolgod, mint fizikai érintéssel mindent aktiválni, aztán elengedni, hadd csinálja.

– Oké.

– Most csúsztasd a jobb karodat a másik rögzítőbe.

Alex úgy tett, ahogy mondták neki. Körülötte újabb fények gyúltak ki. Egy elektronikus karácsonyfa belsejében ült. Nagyon szép látvány, egészen addig, amíg az ember végig nem gondolja, mit fejez ki.

– Megvan.

Jobb keze alatt egy kis vezérlőpanel siklott a helyére.

– A hajó fegyverrendszerei most ott vannak az ujjaidnál.

Alex kissé megmozdult, hogy szemügyre vegye a panelt, és meghökkenve látta, hogy felismeri.

– Jé, szárnylézerek, fotonvillámok, részecskesugarak... pont, mint ott-hon a játékban.

– Nem annyira primitív – biztosította Grig. – Centauri tesztjátéka a számodra ismerős terminológiát használta. A fegyverek, amelyeket most vezérelsz, sokkal fejlettebbek és sokkal hatásosabbak, mint bármi, amit a te néped eddig kifejlesztett, sőt egyáltalán megálmodott.

– Ó! – mondta lenyűgözve Alex.

– Ezzel együtt nevezheted a fegyverrendszereket az ismerős neveken, ha akarod. Mindegy, minek hívod, csak az számít, hogyan használod. Minek is nevezted az első rendszert?

– Szárnylézernek.

Grignek sikerült nevetnie.

– Játékok. Gyerekjáték.

Alex nyelt egyet.

– Mit tud ez a hajó egyáltalán?

– Meg fogod látni – nyugtatta meg Grig.

– Hát legalább a vezérlés ismerős. – Hüvelykujjával egy nagy piros gomb felé közelített, amelyet a panel túlsó végén egy felhajtható rács védett. – Kivéve ez...

– Óvatosan, óvatosan! – kiáltott fel Grig. Alex kutató hüvelykujja sürgő-

121
sén visszavonult. – Ez arra való... – Az idegen tétovázott. – Milyen ismeret-
teid vannak a nagy energiájú fizika területén?

– Elég gyérek – ismerte be Alex.

– Akkor nevezzük egyszerűen „virágnak”, noha semmi olyan finomság
nincs benne. Védekező fegyver végső esetre. Reméljük, nem kell használ-
nunk.

– Ennyivel beérem. – Alex óvatosan tanulmányozta a gombot. Most úgy
nézett ki, mint egy nagy, kövér, piros pók, amely a lábain kuporog, és csak
az alkalmat lesi, hogy ráugorjon, és beleharapjon a kézfejébe.

Mégis valami morbid vonzerőt érzett benne. Megpróbálta elképzelni,
mit tud. Grig „virágnak” nevezte, legalábbis Alex kedvéért. Felidézte egy
lángoló virág képét, de elhessegette, mert nem találta kielégítőnek. De
legalább volt min töprengenie, míg Grig elvégezte a hajó végső ellenőrzé-
sét. A tat felől most egyenletes zümmögés hallatszott, még így is hallotta,
pedig Grig mindkét nyílást becsukta és szorosan lezárta. Mint a bogarak
a palackban.

Ez a kép sem volt valami vonzó. Megpróbált másra gondolni.

– Honnét tudsz ilyen sokat erről a hajóról, hogyha még csak nem is volt
együtt a többivel?

122_ Mondtam már. Közreműködtem a korszerűsítésében. Tulajdonképpen itt dolgoztam a tervezőcsoportnál, amikor a „központi hangár felrobbant.

Amikor a központi hangár fölrobbant visszhangozta magában Alex, és megpróbálta elképzelni, micsoda rémületes és pusztító pillanat lehetett, de nem sikerült.

– Úgy érted, az egész hangár elpusztult? Tudom, hogy rondán nézett ki, de nem gondoltam, hogy egészen tönkrement. – Elhallgatott. – És mi van a többi hangárral, a többi bázissal?

– Miféle többi bázissal? – kérdezte Grig.

Alex gondolatai most száguldottak, egyik kergette a másikat. Végül összeütköztek valami feltámadó, kellemetlen gyanúval.

– Úgy érted, hogy az összes csillagbombázó egy hangárban volt?

– Igen. Túlzottan magabiztosak és tapasztalatlanok voltunk. Emlékezz-, a nagy hatósugarú védőernyőkre hagyatkoztunk, amelyek oly hosszú időn át megvédték a támadásoktól.

– Mi van akkor a többi csillagharcossal? Akikkel együtt voltam, amikor Enduran beszélt?

– Mindannyian a hangárban voltak. Abban az egyetlen hangárban. – Grig hangja egyenletes és érzelemmentes volt, teljesen hivatalos.

– Úgy érted, hogy *mind* meghaltak?

– A halál primitív fogalom. Még mindig nagyon keveset tudunk arról, mi van a túlsó partján annak a létnek, amit életnek nevezünk. Olyan ez, mint az anyag különböző állapotai. Semmi sem vész el, csak átalakul. Véget érsz, és más alakban találkozol az univerzummal. Én magam kissé romantikus vagyok. Derék lelkek voltak a harcostársaid. Ha nem azok lettek volna, nem lehettek volna csillagharcosok. Szívesebben gondolkodok rájuk úgy, hogy egy másik dimenzióban harcolnak a gonosz ellen.

– Másik dimenzióban – nyelt nagyot Alex, mielőtt föltette a következő elkerülhetetlen kérdést. – Hányan maradtak? Biztosan megmenekültek néhányan. Hányan?

– Téged is beleértve?

A hajó most megremegett Alex alatt, rázkódott a féken tartott energiától, meg akarta már mutatni erejét. Arra gondolt, hogy vajon a hajtómű is prototípus-e, és ha igen, milyen alaposan ellenőrizték.

Ha mindent annyira alaposan teszteltek, mint engem, gondolta.

– Igen, engem is beleértve.

– Egy. – Grig megérintett egy gombot. A hegy egy darabja eltűnt az orruk előtt. A belső kiegyenlítő rendszer ellenére Alex az ülésbe préselődött, amikor a csillagbombázó az ég felé szökkent.

Rylos felszíne elképesztő sebességgel maradt el mögöttük. Alex szorosan lapult az ülésben, és nem tudott úgy fordulni, hogy kinézzen a tüzelőállást borító átlátszó kupolán, de elég egyszerű volt bekapcsolni az állandóan hozzá igazodó képernyőt, amely az előttük és hátuk mögötti látványt egyaránt a szeme elé tárta. Nem lapos kép volt. Elöl és hátul félgömböket

látott, mert az ernyő a világegyetem gömbjét szépen kettévágta, hogy könnyebben lehessen látni. Elöl és hátul, ezek természetesen viszonylagos fogalmak voltak, a hajó hossz tengelyéből extrapolálva.

Fülében egy hang szólalt meg a rejtett hangszórókból. A parányi gomb továbbra is tolmácsolt.

– Ki ez? – tudakolta a hang. – Ki száll föl az utolsó csillagbombázóval? Ez a hajó még kísérleti stádiumban van, és nincs repülési engedélye. Azonosítsák magukat!

Alex látta, hogy Grig kissé odahajol egy mikrofonhoz.

– Itt Grig szövetségi navigátor-pilóta, megfigyelő. Üdv!

– Fölviszi az utolsó csillagbombázót, anélkül...

– Nagyon köszönjük. Megértjük az aggodalmukat. – Grig megbökött egy gombot, és a dühös hang elhallgatott a hajóban.

Alex eleget hallott.

– Várj egy pillanatig, Grig. Mi a fenét képzelsz, mit csinálsz? Mi a fenét *csinálunk*? Nincs flotta, nincs más csillagharcos. Azt hittem, visszajövök segíteni a többieknek, és most közlöd, hogy *mi* vagyunk a többiek. Nincs tervünk, nincs segítségünk, nincs semmi. Csak egyetlen hajó. Egy tetves kis ellenőrizetlen hajó. Te, én és... Nem így van?

– Pontosan.

Grig nyugodtan hallgatta végig. Valamit megigazított a pultján, erre a csillagmező nyolcvan fokkal félrecsúszott, majd újra egyenesbe állt. A csillagbombázó nem dőlt meg és nem pörgött, mint a vadászok, amelyeket Alex a tévében a második világháborús filmekben látott. Nem volt mihez képest dőlni és pörögni.

– Xur azt hiszi, még mindig a Földön vagy. Tudja, hogy a központi bázis és a főparancsnokság a csillagharcosokkal és hajóikkal együtt elpusztult. A kémei nyilván így tájékoztatták. Ez lesz a klasszikus katonai stratégia: meglepetésszerű támadás, amikor a legkevésbé számítanak rá. Azt hiszik, legyőzték minket, tehetetlenek és védekezésre képtelenek vagyunk.

– Igazuk is van!

– Ezért – folytatta könnyedén Grig –, amire legkevésbé számítanak, az az ellentámadás. Teljesen meg fognak zavarodni. Csodálkozni kezdenek, vajon hol hibázták el.

– Aha, biztos vagyok benne, halálra rémülnek! – morogta Alex.

– Olyan lesz, mint valami sokk.

– Mészárlás, az lesz!

– Ez a beszéd! – mondta Grig. – Tudtam, hogy megvannak benned az igazi csillagharcos adottságai. Megvannak mindazok az alapvető primitív érzelmeid, a vak vágy, hogy visszaüss, az engesztelhetetlen vágy, hogy...

– Ez a félelem – szakította félbe Alex. – Az egész csak a rémület. Nem érted, Grig? Úgy értettem, minket fognak lemészárolni. Egyetlen hajó egy egész flotta ellen! Több, mint örültség!

Alex zavartan látta, hogy szónoklatától Grig még elégedettebbnek látszott.

– Igen, gondold csak el! Egyetlen csillagbombázó a flotta ellen! Mindig szerettem volna kétségbeesett harcot vívni hihetetlen esélyek ellen. Erre csábít az iróniára való hajlamom.

Alex felnyögött.

– Mellesleg nagyon alábecsülöd a saját képességeidet, Alex. Centauri értette a dolgát. És te magad mondtad, hogy a fegyverzet vezérlése ismerős.

– Jó, persze, de az csak *játék* volt.

– Mindent elpusztítottál, amit a tesztelőgép produkálni tudott. Így kellett lennie, különben Centauri sosem rángatott volna ebbe bele. Felejtse el a valóságot, Alex. Tekintsd játéknak, ha az segít. Koncentrálj a vezérlésre és a képernyőre. Emlékszel a játéokra? Az első fázisban ellenőrző fények jelentek meg, igaz?

– Igaz, így volt.

– Akkor próbáljunk ki néhányat. Ezek tulajdonképpen távirányított célpontok. Ha akarod, lőhetsz néhány sorozatot, akkor lehetőség lesz kiküszöbölni, ha valami zavar van a fegyverrendszerekben. Miután ez a járgány első berepülése, nem szeretnénk, ha a fegyverzet vezérlése kellemtelen meglepetést okozna, amikor megtámadjuk a flottát, nem igaz?

– Isten ments, dehogya! -felelte Alex szárazon. -Az roppant kínos lenne.

– Pontosan erre gondoltam – helyeselt Grig vidáman, és ügyet sem vetett társa gúnyolódására. Az idegen megpiszkált néhány vezérlőgombot. Alex hallotta, hogy valami puffan a hajó tatja közelében.

Képernyője azonnal kigyúlt, és három folt jelent meg rajta, amely gyorsan közeledett a csillagbombázó felé. Megkerülték és elébe vágtak, majd szétszóródtak és várakoztak, de mindig a száguldó hajó előtt helyezkedtek el.

– Ki fognak térti – figyelmeztette Grig. – Elég gyorsan.

– Tudom, de olyan nagyra látszanak – válaszolta Alex.

– Valójában nagyon kicsik. Mesterségesen gerjesztett, távvezérelt képeket látsz. Azért tervezték, hogy szimulálja az ellenséges hajók valódi méreteit. Megfelelnek a valódi célpontoknak.

– Oké! – Alex kissé előrehajolt, és igyekezett azt képzelni, hogy jobb keze ujjai alatt az a fegyverzetvezérlés van, mint a videojáték konzolján az otthoni tornácon. Ugyanaz volt. Ugyanúgy nézett ki, ugyanolyan volt a tapintása, és ugyanakkora nyomásnak engedelmeskedett. Centauri jól megtervezte a játékot.

A fantomképek könnyedén kitértek a csillagbombázó fegyvereinek első sorozata elől. Nyugi, mondta magában Alex. Gyerünk, ez nem játék! Szedd össze magad, és koncentrálj!

Ismét tüzelt, és éppen csak hogy elhibázta a három fénypont kellős közepét. Olyan átkozottan gyorsak voltak. Vagy mégsem? Valóban gyors-

sabbak voltak, mint az otthoni játék fényei? Vagy csak az ő reakcióideje lassult le?

Nem tudott mit tenni. Akármennyire igyekezett meggyőzni magát az ellenkezőjéről, tudta, hogy ez nem az ABC előtti játékautomata, tudta, hogy sokkal nagyobb a játék tétje, mint néhány negyeddolláros. A gondolatait uraló bizonytalanság az ujjait is hatalmába kerítette.

Grig megpróbálta megnyugtatni és némi önbizalmat önteni belé.

– Csak nyugodtan, Alex. Ne kapkodj! Emlékezz a tesztgép időzítésére. Ez ugyanolyan. A fegyvereid ugyanolyan időzítéssel működnek. Ereszd el magad, és csináld pontosan úgy, mint otthon.

– Hátborzongató! – morogta válaszképpen Alex. Mindjárt lelőnek egy-millió fényévre otthonról, és egy harcias iguána közli, hogy eresszem el magam. – Mi lesz a következő, Grig? Mindjárt bejelentet, hogy használjam az Erőt?

– Nem tudom, ez mit jelent – válaszolta tanítója –,de meglehetősen természetfeletlinek hangzik. Ennek a hajónak a fegyverzetében nincs semmi természetfeletti, sem az őket vezérlő nyomkövető és tüzelő számítógépekben. Centauri nem azért választott, mert természetfeletti képességeket árultál el. A tehetséged abban rejlik, hogy természetfeletti gyorsak a reflexeid és a döntéshozó képességed, amely kiemelkedő periferikus látás-

sál párosul mind optikai, mind lelki értelemben. *Ezeket* használd úgy, mint amikor a játékot használtad, és hagyd abba a fecsegést!

– Nem fecsegek! – kiáltott fel dühösen Alex, és dühödten célba vette a célpontfényeket.

Ezúttal gyors egymásutánban felrobbantak, ping, ping, ping, az ujjai úgy futkostak a gombokon, mintha gitárhúrok lennének. A képernyőre pillantott. Semmi kétség, üres volt.

– Né, ez nem is volt olyan nehéz!

– Neked nem – helyeselt Grig. – Nem nehéz egy született csillagharcosnak. *Én* nem tudtam volna megcsinálni. De hát navigátor-pilóta vagyok, nem gyilkos.

– Hm, igen! Köszönöm a bókot... azt hiszem.

Alex ujjával végigsimította a vezérlőgombokat, éppen csak érintve sima felületüket. Emlékek rohanták meg: villogó fények, számítógépes képek, hangeffektusok és mesterséges hangok.

Nem is volt *annyira* más, mint a videojáték. Centauri egy valódi csillagbombázóról másolta a fegyverzet vezérlőrendszerét. Valahogy még könnyebb is volt, mint a játékban. A képernyő például, amely követte a tekintetét, bárhová is nézett, százszor élesebb képet produkált, mint a játék képernyője. Talán... éppen csak talán... van esélye, hogy beváltsa Centauri reményeit.

A következő nehéz feladat; úgy kell a közelgő csatára gondolnia, hogy az sem több, mint játék.

10.

– Add ide azt a drótvágót, légy szíves, Alex. – Otis egyik kezével rögzítette az antennát, másik kezével lefelé nyúlt.

– Máris adom. – A Béta-egység egy pillanatra tanulmányozta a különös primitív fém szerszámkészletet, amelyet Otis kipakolt a közelben. A raktározott információ összekapcsolta az egyetlen lehetséges vágószerszám képét az idős emberi lény kérésével. Eredmény: egy azonos kép, amelyet Alex Rogan sebtében letapogatott memóriájából szedett elő. Kiválasztotta a szerszámot, és átnyújtotta.

– Kösz, Alex. – Otis nekilátott kifizíteni az antennaárbochoz rögzített merevítődrótot. Béta készenlétben tartotta a többi alkatrészt.

Mialatt Otis dolgozott, a Béta a gyatra fémet vizsgálta. Rendkívül egyszerű eszköz a rövidhullámú elektromágneses adások vételére. Kétkezdően csóválta a fejét. Az antenna annyira volt csak bonyolult, mint egy mozsár a törőjével együtt, és körülbelül ugyanolyan hatékonysággal fogja a levegőn át érkező adást.

127 Valaki megérintette a vállát. Hátraugrott, és úgy tartotta az antennát mint valami fegyvert.

– Ó, Maggie... te vagy!

– Szeretném remélni. Mást vártál?

– Nem, persze hogy nem. – A Béta a lány mögé nézett, és az út túloldalán a bokrokat kémlelte. – Hogy vagy?

– Remekül. Miattad aggódom. Jól érzed magad, Alex? Az utóbbi időben olyan furcsán kezdtem viselkedni.

– Mindig furcsa vagyok. Ismersz. A jó öreg mókás Alex Rogan.

– Nem mókásra gondoltam, haha. Úgy értettem, furcsa vagy.

– Mi a különbség? – tiltakozott tétován, és a port kefelte farmerjáról. A négy-hatos számú trükk: válts témát. Odamutatott a lány mögé. – Hé, nem hallottál onnét valamit?

Maggie feszülten fülelt, és az ártatlan bokrokat kémlelte. Lábai körül enyhe szellő kavarta a port.

– Milyen hangot, Alex?

– Mint egy ZZ-Bérencét... izé, nem szóltam.

Maggie egy hosszú pillanatig méregette, majd megállapította, hogy így nem jut semmire, ezért másképp fogott hozzá, pontosan úgy, ahogy a Béta remélte.

– Alex, csak azért jöttem, hogy megmondjam: sajnálom, hogy tegnap éjjel megütöttelek.

– Megütöttél? Akinek ilyen jobbegyenese van, annak az olimpiára kelle-ne készülnie. – Vigyorgott, hogy jelezze, nem kell komolyan venni.

A lány egy kissé zavartan nevetett vissza.

– Nem akartalak olyan erősen megütni. Komolyan.

A Béta a szívére tette a kezét, és a lehető legmelodramatikusabb hang-súllyal szavalta:

– Minden meg van bocsátva, Madame. – Megint lényegtelen dolgokról beszéltek, és most úgy érezte, abbahagyhatja a védekezést. – Felejtsd el, Maggs. Megérdemeltem. Nekem kellene bocsánatot kérnem.

A vigyor mosollyá szelődött, és a lány a szemével válaszolt. A Béta elragadónak találta ezt a nem verbális kommunikációt. Nem volt kevésbé eredményes, mint a szokásos vokális kommunikáció, viszont sokkal gazdaságosabb. Az emberi arc, noha meglehetősen sima, rendkívül kifejező.

– Akkor ezt elintéztük – mondta elégedetten Maggie. – Este az Ezüsttónál kibékülhetnénk.

– Egén. Rendben. – Volt valami új a lány arckifejezésében, amit nem tudott értelmezni. Alex memóriája ezen a ponton nem sokat segített. Nem baj, állapította meg, majd este mindent megtud. Eközben úgy döntött, hogy saját arcizmai segítségével a tőle telhető legjobban viszonyozza az arckifejezést.

A lányt, úgy látszik, ez kielégítette, mert megcsókolta, mielőtt elment. Tessék. Nem is volt olyan nehéz, mondta magában. Alex büszke lehet

128
rá. A gyártói is büszkék lehetnek rá. Ha szabad így mondani, rendkívül jól megbirkózott egy nehéz helyzettel.

Hiába törte a fejét, hogyan fognak „kibékülni” este. Kétségkívül izgalmas lecke vár rá.

Éppen fel akarta nyújtani Otisnak az antenna többi részét, amikor megismétlődött a hang, amelyet korábban hallott. Noha a teste Alex Rogan volt, érzékei jóval kifinomultabbak voltak. Nemcsak Maggie figyelmét akarta elterelni. Valóban hallott valamit.

De a bokrok és az út újabb gondos megfigyelése sem hozott meglepetést. Kellemetlen érzéssel indult Otis lakókocsijának ajtaja felé. A programozása utasította, hogy keressen nyomban fedezéket, ha olyasmit érzékel, amit nem tud azonosítani.

Messzebb, a fák és a bozót között az ugyanolyan gyilkos, mint akivel Centauri végzett, leeresztette az egyik kezében tartott távcsövet, és a másikkal megmarkolta a hosszú csövű pisztolyt. Félhangosan morgott valamit, talán néhány válogatott, csalódott kifejezést, mert a zsákmány fedezékbe vonult, vagy tán egy-két szóval türelemre intette magát.

A közeli úton egy helyi jármű közeledett. Az idegen lelapult egy szikla mögé, hálát adva ennek a primitív világnak, amely ennyi rengeteg fedezéket kínál. Valahogy közelebb kell jutnia a célpontjához, úgy, hogy közben észrevétlen maradjon.

Minden törvény és szabály tiltotta, hogy egy fejlett rendszerből érkező látogató az egyszerű primitívek előtt mutakozzon, de ez a Szövetség hagyománya volt, a Szövetségben viszont éppen radikális politikai változás zajlik. A gyilkos tudta, hogy gazdáját nem nagyon izgatná, ha akár a helyi népesség fele előtt fel kellene fednie magát. Nem számít más, csak az, hogy a feladatát teljesítse.

Ha valamelyik bennszülött véletlenül megpillantja álcázatlan alakjában, az az ő pechje. Legalább előbb látnak valamit a Ko-Danokból és szövetségeseikből.

A ZZ-Bérenc a jövőre is gondolt. Ez a világ szórakoztatónak tűnt. Úgy döntött, hogy miután bevégezte küldetését, itt marad még egy darabig. A bennszülöttek olyan mókás célpontok. Jó szórakozás vár rá.

11.

Alex a képernyőt figyelte, amint megtelt a Ko-Dan hajók képeivel. Az egymásra vetített hálók pontosan meghatározták a flotta helyzetét, és a kijelzők mutatták a távolságot, amely egyre csökkent a megszállók és Rylos között. A felirat semmit sem mondott Alexnek, de éppen olyan vészjóslónak tűnt.

– A löelemképzőknek megfelelően a flotta így fog áttörni. – Grig mód-

szélesen, alaposan magyarázott. – Ha nem jön közbe semmi, húsz időegység múlva geoszinkronikus pályára áll Rylos körül. Kis harci gépek kötelékei jönnek a parancsnoki hajó előtt, amelyben a tömegkilövő található. Az utolsó fordításban olyan kifejezés volt, amely ismeretlen volt Alexnek. Megkérte Griget, hogy magyarázza meg.

– Ez az a fegyver, amelyet a Csillagharcos Bázis elpusztítására használtak. Valójában nagyon primitív eszköz, amely a modern hadviselésben csak fejlett technológia segítségével tehető hasznossá. Nehéz védekezni, ha az ellenség egy mozdulatlan objektumról ellenállhatatlan erővel hajtógál. Képzeld el egy óriási katapultot. Nagyon rugalmas fegyver. Bármit ki tud löni, amit belehelyezel.

– Akkor hogy bánunk el vele?

– Sehogy – magyarázta Grig. – Számunkra nem jelent veszélyt. Csak a fix célpontokra, mint a földi létesítmények... és a városok. Számunkra a veszélyt a hozzánk hasonló fegyverzetű hajók jelentik. – Állított egy vezérlőgombon, igyekezett megállapítani a Ko-Dan parancsnoki hajó helyzetét.

– Azt mondtad, a parancsnoki hajó előtt kisebb hajók, vadászok kötelékei haladnak. Hány hajó? Vagy netán megkérdezhetem, hány kötelék?

– Ó, engem nem a kötelékek száma aggaszt – felelte Grig könnyedén. A látvány Alex képernyőjén ugrott egyet, majd megállt. Grignek sikerült

végre a fókuszba kapni a Ko-Dan parancsnoki hajót. Lenyűgöző volt. A kép olyan élethű volt, hogy Alex majdnem behúzta a nyakát; aztán a kép lelassult, és körbekúszott az idegen jármű körül, végül megállt egy hatalmas, átlátszatlan kupolán, amely a hajóorr közelében emelkedett ki.

– A parancsnoki központ, ami engem izgat. Innen sugározzák a harci információkat egyidejűleg valamennyi Ko-Dan hajónak, ezzel lehetővé válik, hogy egyszerre lépjenek akcióba bármely támadó ellen. A központban egy sor ultrabonyolult térképező számítógép található, amelyek sorbakapcsolva működnek. Adj nekik elég időt, nagyon kevésre van szükségük, és bármely közeledő hajó mozgástörvényeit előre jelezhetik, így a vadászok egyszerre támadhatnak rájuk.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte Alex. – Hiszen egy támadás szükségszerűen találomra történik?

– Semmilyen gép vagy szerves pilóta nem cselekszik teljesen találomra. Mindegyik a kedvelt manővereit alkalmazza, még ha nem is tudatosan. A Ko-Dan számítógépek elég pontosan megállapítják a szabályszerűséget, hogy előre megjósolják a támadó hajó helyzetét egy adott időpontban. Ez minden támadót megfoszt a kezdeményezéstől, a kezdeményezés viszont létfontosságú a sikerhez bármilyen csillagharcos-támadásnál.

– Szóval el kell pusztítanunk azt a parancsnoki központot, mielőtt elég idejük lenne elemezni a mozgásunkat.

Grig bólintott.

– És közben elbánni a vadászokkal, mikor megpróbálnak összehangolt támadáshoz rendeződni. Ez a Ko-Danok gyenge pontja; nem szívesen

cselekszenek, amíg nem kapnak felsőbb utasítást. Erről nem tehetnek, ilyen a lelki alkatuk. Ez rendszerint előnyükre szolgál. Legyűrnek minden ellenséget a tömeges támadással.

Miután elintéztük a parancsnoki központot, végzünk a kisebb hajókkal, mielőtt ideérnek, és megtámadnák magát Rylost, majd ismét a parancsnoki hajóra kell odafigyelnünk, mielőtt a tömegkilövőt pontosan célra tudnák állítani.

– Nekem úgy tűnik, elég pontosan céloztak jóval nagyobb távolságról is, amikor elpusztították a bázist.

– Alacsony orbitális pályára kell ereszkednünk, hogy az elrettetés a lehető leghatásosabb legyen. Más dolog egy ilyen fegyver hatását átélni, és egészen más, hogyha felnézel az éjszakai égre, és látod, ahogy fejed fölött cirkál. A Ko-Danok valójában nem elpusztítani akarják Rylost, hanem meghódítani. Romokon uralkodni nem dicsőség. Ezért a pszichológiai fegyverek éppoly fontosak, mint a technikaiak.

– Értem. – Alex némi fejszámolást végzett. – Várj csak egy pillanatra. Kilőjük a vezérlőtermet, hogy megakadályozzuk a vadászok koncentrált támadását, de hogy odajussunk a vezérlőteremhez, át kell jutnunk a vadászokon. – Hátradőlt. – Ez leegyszerűsíti a dolgot. Meghalunk.

– Ne izgulj. Mire támadó pozícióba érünk, mindent kiszámítok.

– Persze. Miközben jegyzeteket készítesz, tartsd eszedben, hogy szeretnék minden megmaradt... – Elhallgatott, mert egy egyenletes zümmögő hang hatolt hirtelen a pilótafülkébe. – Ez mi?

– Szenzor. Közeledünk Rylos belső védőernyőjének külső határához.

– Azt hittem, hogy azt a Ko-Danok már áttörték.

– Csak átmenetileg, annyi időre, hogy elpusztíthassák a bázist. Az ernyő most újra a helyén van, amíg újból át nem törik. Attól tartok, szórakoznak velünk. Ezúttal maga a flotta fog átjönni rajta, abban a hiszemben, hogy nem találkoznak ellenállással. – Idegen kuncogást hallatott. – Hogy meg lesznek lepve!

– Ó, hogyne! – helyeselt határozottan Alex. – Halálra fognak rémülni. Az egyenletes zümmögést újabb hang váltotta fel. Grig főmonitorja életre kelt. Balra tőlük két kép jelent meg.

– Mi ez?

– Nem tudom biztosan – tanulmányozta a képernyőt Grig. – Teljesen szokatlan, hogy az ember teherhajókkal találkozzék ilyen távol az ekliptikától. El sem tudom képzelni, hová mennek. Talán nem tudnak a Ko-Danok jelenlétéről.

– Az meg hogy lehet? A kommunikáció hatósugarán belül most már biztosan tud róluk mindenki.

– A hatósugáron belül igen, de lehet, hogy ezek a látogatók a rendszeren kívülről jönnek, és talán most léptek ki a szuprafénymeghajtásból. Megpróbálok titkos sugárral elérni őket. – Keze dolgozni kezdett a műszereken.

132_ Itt csillagbombázó Rylosról. Azonosítsátok magatokat, kérlek. Hadműveleti területen jártok. Ko-Dan flotta a közelben. Ismétlem, azonosítsátok magatokat. Azonnal el kell hagynotok ezt a szektort, és le kell szállnotok Ryloson.

– A Ko-Danok nem foghatják ezt? – kérdezte aggodalmasan Alex, és a saját képernyőjét figyelte. Valóban nem tudta levenni róla a szemét. Szó szerint.

– Nem, hacsak Xur kémei nem búvárkodtak mélyebben a szövetségi technológiában, mint eddig gyanítottuk.

Hirtelen felragyogott az űr a hajó körül, néma, ragyogó lángok szikráztak a bal oldalukon.

– Mi volt ez?

– Cáfolata a fent említetteknek – mondta Grig, miközben új pályára állította a hajót, és fokozta a sebességet. – Hacsak nem egyszerűen azt a parancsot kapták, hogy támadjanak meg minden járművet, amely nem kísérel meg kapcsolatot létesíteni egy megfelelő Ko-Dan csatornán.

Alex a harci képernyőre meredt.

– Hé, ezek felénk jönnek! Nem kellene kitérő manővert tennünk, mielőtt utolérnek?

– Nem érnek utol – válaszolta Grig, és a műszerekre koncentrált. – Mi érnék utol őket. Ezek menekülni akarnak.

– Hát... talán hagyhatnánk őket...

– Ez nem játék, Alex! – figyelmeztette Grig. – Ezek nem Ko-Dan vadászok. Ezek Xur-hajók; árulók, Ko-Dan szövetségeseik. Blokkoltam az adásaikat, így nem tudnak jelentést tenni a flotta többi részének, de sürgősen meg kell állítanunk őket. Készülj, Alex! Itt vannak az első élő célpontjaid.

– Élő?

Grig nem válaszolt. El volt foglalva azzal, hogy utolérje a két menekülő hajót.

– Te Grig! Nem tudom, készen állok-e...

– Öt miliegyeség múlva lőtávolság. Készülj fel.

Előttük a két hajónak váratlanul nyoma veszett, eltűnt a képernyőről.

– Hová lettek? – csodálkozott Alex.

– Ilyen távolságban a radar elől csak egy helyen lehet elrejtőzni. Kapaszkodj!

A csillagbombázó megbillent, mert Grig egy közelben forgó hatalmas aszteroida felé száguldott. Alex összerándult, de nem csapódtak bele. Grig besüvített egy hatalmas kráter közepébe, szorosan a menekülők nyomában. Azonnal lassított mert tudta, hogy az üldözötteknek is így kellett tenniük, hacsak nem kockáztatják meg, hogy szétkenődjenek a vulkáni kürtő falán.

A pilótafülkét fűtők és kattogások töltötték be, ahogy keresztülszágulhattak a kisbolygón. Az alagút, amelybe a Xur-hajók bemenekültek, sima falú és kanyargós volt.

133 – Három milliegység a tűzzónáig. Fegyverzet bekapcsolva. Védernyő bekapcsolva.

Alex előrehajolt.

– Várj, Grig!

– Ha készen állsz, tüzelj.

A két Xur-hajó képe élesen rajzolódott ki Alex arca előtt a képernyőn; úgy lebegtek a célkereszt előtt, mint a fáradt lepkék. Alex mereven bámult, hirtelen tudatára ébredt, mit jelent az a két pont. Ez nem kétdimenziós, mikrochip gerjesztette kép volt. Az a két hajó tele van értelmes lényekkel, mint ők.

– Tűz, Alex, tűz! – kiáltott rá egy határozott hang.

– Nem megy, Grig. Nem tudom megtenni. Fordulj vissza, gyerünk ki innen. Nem tudom megtenni!

– Meg tudod tenni, és meg kell tenned! – Grig hunyorgott egyet, amikor a csillagbombázó végigkarcolt egy alig észrevehető kiszögellést az alagútban. – Készülj, most készülj! Még rajtuk vagyunk, még mindig lőtávolságban. Használd az érzékeidet.

– Nem megy, Grig.

Az alagút egy hatalmas, tágas, levegőtlen barlangba torkollott. A Xur-hajók megpördültek, és egyre gyorsulva üldözőjük felé közeledtek. A barlang zsácutca volt, és a visszavonulás útja elzárva.

Egy vagy két másodperc volt.

– Lőj, Alex!

– Nem tudok, Grig.

Ha a Xur-hajók pilótái nem törődnek a csillagbombázóval, ha elsüvítnek üldözőjük két oldalán, mindketten megmenekülhetnek volna. Ehelyett pánikba estek, és tüzelni kezdtek saját fegyvereikkel. Ez épp elég volt, hogy Alexet felrázza, és akcióba lépjen. Ujjai táncoltak a vezérlőgombokon. A csillagbombázóból energia lövellt ki, és a hajó megremegett, ahogy áthaladt a forró gáz és párologó fém két táguló felnöje között.

Grig lassított, és könnyedén megfordult a barlangban.

– Megcsináltad! Egy perccig nem voltak kétségeim, Alex. – Csökkentette a sebességet, és hagyta a csillagbombázót manőverező pályán lebegni.

Alex kábultan ült a tüzelőállásban.

– Én csináltam? *Te* csináltad. Majdnem megölettél engem. Azt mondtam, hogy kész vagyok segíteni a harcban, de nem egy öngyilkos ütközetben, esély nélkül. Ha ez az, amiről szó van, visszavonom az ajánlatomat. Hajlandó voltam részt venni a védekezésben, de nem úgy, hogy *én* vagyok a védelem. Nem vagyok alkalmas mártírnak, Grig. Inkább szembenézek Xur merénylőivel, egyenként. Sokkal jobbak az esélyeim. Vigyél haza!

Grig hosszú ideig hallgatott, majd megkérdezte:

– Ezek az utolsó szavaid az ügyben, Alex?

– Remélem!

¹³⁴Grig bólintott hogy tudomásul veszi, és nyugodtan beszélt, miközben kanyarogtak az alagútban:

– Akkor őszintén bocsánatot kérek. Azt reméltem, hogy ha beledoblak a csata sűrűjébe, nagy csillagharcos tér vissza onnan, csiszolt drágakő a nyersből. Centauri olyan biztos volt, hogy arra bukkant. De hát lehetséges, hogy sosem volt benned, ami kibontakozzék. Úgy látszik. Nem csinálhatok belőled akaratom ellenére csillagharcost, Alex. Visszaviszlek, ahogy óhajtod. Még nyugodt és békés életet élhetsz a Földön, míg a Ko-Danok elérik. Aztán már nem.

Most lazíthatsz. Vedd el az ujjaidat a vezérléstől. Nincs szükségünk rá, hogy újabb Ko-Dan- vagy Xur-hajókat figyelmeztessünk a jelenlétünkre egy véletlen lövés útján.

Egy érzékelő sípolt, és a hajó kikerült egy lebegő, összegömbült kerámia-lemez-darabot.

– Azt sem akarom, hogy hibásnak erezd magad. Nem lenne udvarias.

– Nem tartom magam hibásnak – erősködött Alex, hibásnak érezve magát.

– Az jó. Nincs jogom, hogy manipuláljam az érzelmeidet, bármilyen értékes is a cél. Beszéljünk valami másról. – Tekintetét az alagút sima mennyezetére emelte. – Barátságos, tágas hely – mondta Grig. – Levegővel, gravitációval és fűtéssel szinte otthonossá lehetne tenni. Igen emlékeztem a városra, ahol felnőttem.

Alex megborzongott, és a kőfalú alagutat bámulta.

– Ez emlékeztet az otthonodra?

– Ó, igen. – Grig erőlködött, hogy jókedvűnek lássék. – A föld alatt élünk a párommal és a hatvan kis Grig gyerekünkkel. Nagyon kényelmesen megvagyunk. Egy világ felszíne alatt élni sok előnnyel jár, Alex. Stabil klíma, változatlan környezet, és az a jó érzés, hogy a barátaid állandóan körülvesznek.

– Hatvan? Hűha! Jó nagycsalád. Gondolom, nem minden idődet szentelted annak, hogy navigátor-pilótának készülsz.

– Nálunk általában nagyok a családok. A termékeny időszak rövid, de a legtöbb szülés többszörös. Szeretnéd látni?

Alex nem tudta biztosan, mit kellene válaszolnia.

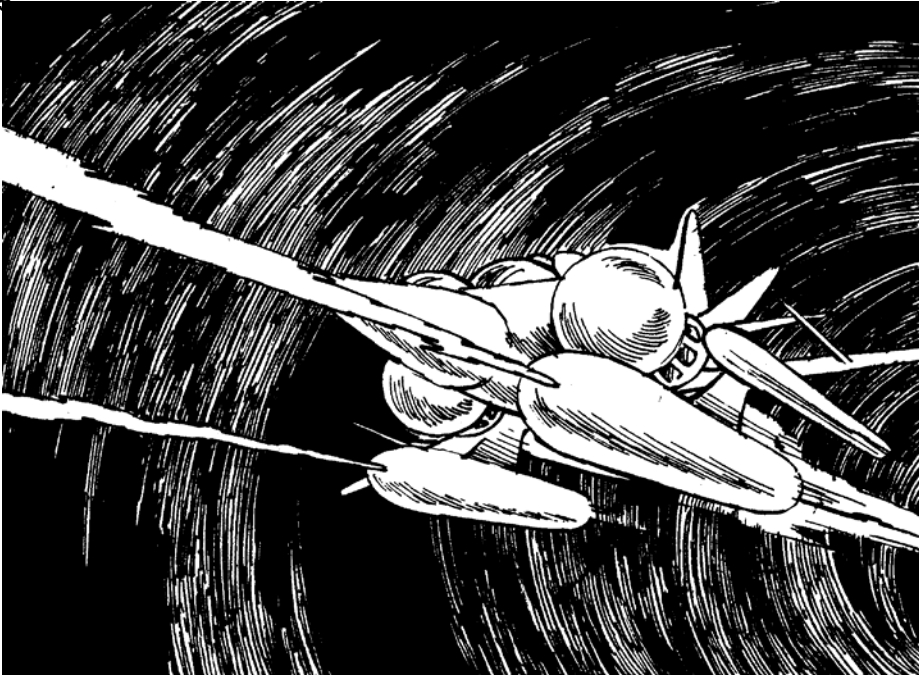
– Azt hiszem, nem tudtalak követni.

– A családomat.

Alex megnyugodott.

– Ja, hogye.

Grig küszködött a biztonsági övvel meg az úrruhával, majd előszedett egy sötét műanyag szalagot. Végighúzta ujját a jobb szélén. A vékony, sima felületen egy belülről megvilágított kép jelent meg. Mialatt Alex nézte, a kép automatikusan változott, meghatározott ritmusban megjelent Grig számos leszármazottjának mindegyike. A képek gyorsan követték egymást, és nem tartott sokáig végignézni a túlméretezett családot.

Mikor az utolsó kép elsötétült, Grig visszacsúsztatta a műanyagot a ruhájába.

– Nagyon szép! – vallotta be Alex.

– Sok örömet szereznek nekem – ismerte el a navigátor –, és nagy reményeket fűzök hozzájuk. Vagyis, amíg Xur rabszolgái nem lesznek. - Ezt sima, érzelem nélküli hangon mondta, amitől azonban nem tett kisebb hatást Alexre. – Most te meséld el, hol lakik a te fajtád, ha nem a háborítatlan és biztonságos felszín alatt.

– Többnyire házakban. Föld feletti barlangok. – Hirtelen belenyúlt a jobb zsebébe, és előszedte a tartalmát. Amikor Ryloson átöltözött, áttett mindent a farmerjából az egyenruhába.

Ezek a tárgyak nagyon idegennek hatottak itt, egy csillagbombázó fegyverzetkezelő pultja előtt ülve. Ott volt a tárcája, néhány gyűrött, használhatatlan papírpénzzel, néhány kulcs, némi aprópénz, egy gemkapocs, néhány bélyeg (vajon mennyibe kerül a posta Rylosról a Földre?) meg néhány darab kavics. Mindebből legjobban a néhány gránittörmeléknek örült. Az otthon darabjai voltak.

Mindent visszarakott a zsebébe, kivéve a tárcát, felpattintotta a kapcsot a műanyagon, és átpörgette a képeket, mielőtt megmutatta Grignek.

– Látnod, itt lakom. Ez meg a családom. Jóval kisebb, mint a tiéd.

A kép jókedvű gyerekeket ábrázolt egy kerti grillsütő körül. A fémszerkezet mellett egy mosolygó idősebb férfi és egy nő állt. A férfi átölelte a nő vállát, ő pedig a férfi derekára fonta karját. Távoli, félig elfeledett képek egy ősi időből. Még itt is, ennek az idegen kisbolygónak a belsejében is ritkán érzett érzelmeket keltettek.

– Látod, ez a mamám és a papám, de ő már nem él. Ez itt, ezzel a fintorgó arccal és ostoba arckifejezéssel az öcsém, Louis. A lány az Maggie.

– A feleséged? – Grig őszinte érdeklődéssel nézegette a képeket.

– Nem, csak a barátom. Nagyon közeli barátom. – Alex nagyot nyelt. – A családom a felszínen él, egy mozgó barlangban, amely oda mehet, ahová akarod. Csak mi nem megyünk sehová.

Grig udvariasan bólintott. Alex azon gondolkodott, hogy ez a mozdulat ugyanezt jelenti-e az ő népénél is, vagy pedig látva, hogy Alex használja ezt a mozdulatot, így akarja kifejezni udvariasságát.

– Mozgó barlang, amely sosem megy sehová. Elragadó, bár van benne némi önellentmondás. Miért nevezik mozgónak, ha nem megy sehová?

– Ez a mi hibánk, nem a lakókocsié – magyarázta Alex. Hosszú ideig bámulta Maggie fényképét, majd kivette a tárcából, és odatette egy közeli konzolra azzal a mozdulattal, amelyet régi fekete-fehér filmekben látott. Az ismerős fotó a józan észet jelentette a hideg rylosi technológia mellett. A tárcát visszatette a zsebébe.

– Ámbár nálunk is vannak barlangok. Akadnak köztük egész nagyok is. Az emberek régen elég sokáig laktak bennük. Néhányan ma is.

– Ah, akkor nem is különbözünk annyira egymástól.

– Nem, azt hiszem, nem. A lakókocsitelepünk közelében van egy csomó föld alatti barlang. Louisszal sokat bújócskáztunk ott.

– Bújócska?

– Az egy játék. Alighanem te is játszottad, csak másképpen hívtad. Vagy a fordítás nem tökéletes. Tudod, egy vagy több ember elszalad és elrejtőzik, aztán...

Elgondolkodva hallgatott.

– Bújócska – mormogta ismét.

– Mi van, Alex?

– Ó, semmi, Grig. Semmi.

– Mondd el. Amit érdemes megnevezni, annak jelenteenie kell valamit.

– Hát jó. Bár csak úgy elgondolkodtam. Elrejtőzhetnénk itt a kisbolygó belsejében, és elengednénk magunk mellett a Ko-Dan flottát Rylos felé. Itt védve lennénk az érzékelőműszereik elől, mint azok a Xur-hajók, amelyek előlünk akartak elrejtőzni. Aztán amikor elmentek, előjöhetnénk, és hátulról mehetnénk nekik.

Grig elgondolkodva bólintott.

– Igen, ez biztosítaná a meglepetés szükséges tényezőjét. Tulajdonképpen sikerülhet. Nem hinném, hogy a Ko-Danok alaposan átkutathatják valamennyi kisbolygót. Vagy ha igen, az ilyen felderítés sem foglalná magába

137.
az időigényes belső vizsgálatot. Elég vastag itt a szikla, hogy leárnyékoljon minket a szenzorok elől. Igen, ez sikerülhet. Milyen kár, hogy nem maradt csillagharcos, aki megvalósíthatná.

– Igen, de mi...

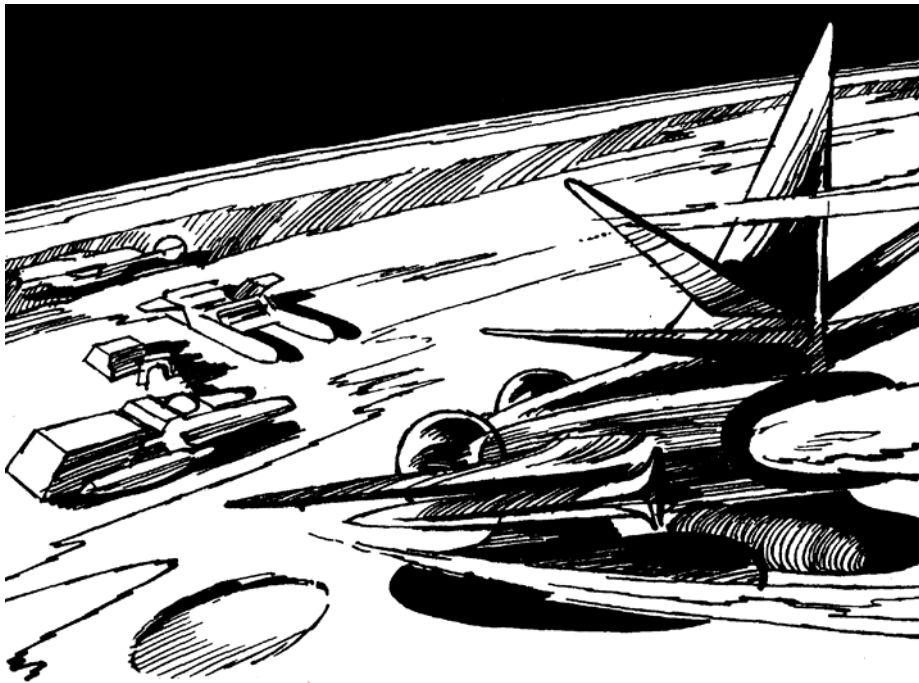
– Kérlek. Csak időpocsékolás olyan terveket megvitatni, amelyet az embernek nincs szándékában megvalósítani, és én nem vagyok abban a hangulatban, hogy taktikai elméleteken vitatkozzam, amikor a valóság forog kockán. Most hazaviszlek, Alex.

A csillagbombázó nagyon enyhén gyorsult. Grig egy másik kijárat felé irányította. Abban a pillanatban, amikor elérték a kráter sziklás peremét, a pilótafülkében félszáz figyelmeztető fény villant fel egyszerre.

Egyiküknek sem kellett a műszerekre támaszkodnia, hogy megpillantsák a kisbolygó felszínén pihenő Xur-hajókat. Ugyanebben a pillanatban az öt meglepett hajó is érzékelte megjelenésüket.

– Xur-bázis! – kiáltott fel Grig. – Ez lehet az egyik találkozóhelyük a Ko-Danokkal, vagy pedig tévedtem, és mégis átkutatják a kisbolygókat.

A csillagbombázó megrázkódott, amikor az első sorozatlövés, amelyet a hajók leadtak, elsüvített mellettük. A Xur-tábor túlságosan meghökkent, hogy váratlanul idegen bukkant fel köztük, így nem tudtak pontosan célozni.

Alex ujjai száguldoztak a fegyverek gombjain. Grig még nem helyezte üzemén kívül a hajó fegyverzetét, és a Xur-hajók némán robbantak fel egymás után. Kettő már annyira felemelkedett a felszínről, hogy roncsaik szétrepüljenek az űrbe.

Az egésznek pillanatok alatt vége volt. A fegyverzetet vezérlő számítógép tökéletesen követte Alex utasításait. Most ott ült, hátradőlve az ülésben, miközben Grig eltávolodott a hajóval a kisbolygótól. A táguló gázgömbök kialudtak, és odakint ismét csak a csillagok és Rylos napjának fénye látszott.

– Ezt gyönyörűen csináltad, Alex! – Grig éppen olyan higgadt volt, mint mindig. – Még ha figyelembe vesszük is azt a tényt, hogy váratlanul leptük meg őket, és hogy ők a felszínen voltak, úgy reagáltál a lövéseikre, ahogy kellett. Engedd meg, hogy gratuláljak.

– Nem akartam...

– Dehogynem! – helyesbítette Grig, még mielőtt befejezhette volna. – Ránk lőttek. Egy pillanatnyi habozás nélkül elpusztítottak volna bennünket, így hát nem engedted meg nekik, hogy egy pillanatig is gondolkozzanak. Meg magadnak sem. Most, hogy biztonságban vagyunk, beprogramozom a Földre vezető pályát. Megcsináljuk az ugrást, mielőtt újabb Xur-vagy Ko-Dan hajó felfedezne bennünket.

Alex most már lehiggadt. Emlékezett. Emlékezett, mit mondtak a rylosiak a zsúfolt teremben a csillagharcosoknak, akiknek sosem volt lehetőségük harcolni. Emlékezett Grig gyerekeinek a képére; idegen kis arcok, akik vidáman néztek rá gyors egymásutánban egy műanyag szalagról. Milyen életük lesz Ko-Dan uralom alatt?

– Figyelj, Grig!

– Mi van, Alex?

Csodálatosan megnyugodott most, hogy elhatározásra jutott. Tudta, hogy a halálba indul. Erre büszke volt. Ez a tudat olyan belső békét adott, amelyet még sohasem érzett. Elindul, hogy kezét rázzon a halállal. Tudván, hogy a találkozás elől nem lehet kitérni, már nem izgatta többé. Nem volt fontos. Grig ezt megmondta neki. Csak idő kérdése.

Mégis megtesz mindent, hogy ezt a találkozást, ameddig lehet, elodázza. Majd... mosolyognia kellett magában... majd játékot csinál belőle.

– Talán – folytatta – maradt még egy csillagharcos.

Grig nem fordult meg, nem nézett rá, nem mosolyodott el. Legalábbis láthatóan nem.

– Úgy kell értenem, hogy megint meggondoltad magad? Nem akarsz visszatérni az otthonodba?

– Nem, még nem. Tudod, ez furcsa. Mindannyian annyira bíztok bennem: a Csillagharcos Parancsnokság, Centauri meg te is. Úgy vélem, nagy mulasztás lenne, ha sosem tudnám meg, jogos volt-e ez a bizalom, vagy sem.

– Szörnyű mulasztás – bólintott helyeslőleg Grig.

Alex elnézett mögötte, kibámult a harci képernyőn túl a furcsa csillagképekre. Olyan messze hazulról. Olyan messze az otthonától.

– Lássuk, igaza volt-e Centaurinak, vagy tévedett.

– Ahogy óhajtod, Alex. – Grig diadalmasan programozta át a hajó pályáját.

12.

A telihold közel volt, ahogy ott ült a tó felszínén. Egy ilyen sivatagi tavat nemigen lehet összehasonlítani az olyan óriásokkal, mint Powell vagy Mead, de ahhoz elég nagy volt, hogy horgászni lehessen benne, meg vízisízni, de leginkább arra, hogy egy csapat tinédzser ott heverésszen a partján kicsit romantikázni.

Az autók jóval hátrébb parkoltak a fa jelzőtábla mögött, amely az Ezüst-tó feliratot viselte. Mindazonáltal megszokott esemény volt, hogy mielőtt az éjszaka véget ér, valamelyik hülye megfeneklik autójával a homokban, és el kell túrnie a gyalázatot, hogy kivontassák.

Az egybegyűlt kocsik között ott volt Jack Blake különleges teherautója is. Úgy kirítt az ütött-kopott Chevyk és mini teherautók közül, mint egy káposzta a kelbimbók közül. Lejjebb, a parkolóhely alól suttogások és kuncogások olvadtak össze a sárga homokot nyaldosó víz csobbanásaival.

A rendőrájárőr, amely most begördült a parkolóba, lassan haladt, és csak helyzetjelző lámpái világítottak. Azok is nyomban kialudtak, amint a vezető parkolóhelyet talált. Leállt a motor is, és a magányos rendőr a járművek néma sorát fürkészte a kocsijából.

Aztán ellenőrizte, hogy rádiója biztosan ki van-e kapcsolva, és hogy fegyvere rendben van-e a tokjában. Kinyitotta az ajtót és kiszállt. Amikor becsukta az ajtót, lenyomva tartotta a zár gombját a kilincsen, hogy semmiképpen se csapjon zajt.

Belenézett a kocsikba meg alájuk is, majd nekilátott, és elkezdte egyenként átvizsgálni a járműveket. Néhány kocsi zárva volt, és egy darabig babrálnia kellett az ajtókon, mielőtt kinyíltak.

Az egyik autóban a két bent ülő teljesen egymásba feledkezett a hátsó ülésen. Nem vették észre a közeledő rendőrt, nem néztek föl, amikor rájuk bámult. Csak egymásra figyeltek.

A rendőr befejezte a vizsgálódást, és figyelmét a part felé fordította.

Jack Blake nagyban matatott az ujjával, amire halk, elégedett nyögés volt a válasz. A hálózsákon, amely beburkolta, nem volt rajta a levehető külső huzat, és félő volt, hogy a vékony nejlón kiszakad a kavicsos homokon. Blake nem törődött vele. Ha elszakad, egyszerűen vesz egy újat.

Kezei gondolataitól függetlenül mozogtak. Egy másik alakot tapogat-

140
tak, amelyet egy másik hálózsa borított. Igyekezett kivenni az alakot és a másik hálózsaát a halvány fényben, de nehéz volt bármit is látni jelenlegi helyzetéből, és a szűk zsák, amelyben volt, nem engedte meg, hogy magasra emelje a fejét. Ugyanígy a társának sem.

Maggie és Alex távolabb telepedtek le, feljebb a parton, távolabb a többiektől. Ha Blake többet lát, a fogait csikorgatta volna, látva, hogy Maggie Alexen fekszik, és nyelvével a fülében dolgozik.

Persze a lány alatt nem Alex volt. Egy zavart, lassan kétségbeeső hasonmás volt, akinek korábbi önbizalma gyorsan elillant. A sietős programozás semmit sem tartalmazott arról, hogy hogyan viselkedjék ebben a helyzetben. A Béta tudta, hogy amit Maggie csinál, arra való, hogy élvezetet okozzon, de nem tudta biztosan, mekkora élvezetet. Továbbá az egész most zajló eseménysor jókora adag azonnali rögtönzést igényelt. Noha a Béta alkalmazkodóképessé volt, továbbra is az előre programozott információkra hagyatkozott.

Nyilvánvalóan kényes helyzet. Egy rossz mozdulat, és tönkreteszi eredetijének kapcsolatát ezzel az erőszakos nőneművel. A Béta, mint profi, kétségbeesetten igyekezett azt tenni, amit Alex tenne.

De mi a teendő? Nem tudta, és nehogy rossz mozdulatot tegyen, inkább nyugton feküdt, és hagyta, hogy a nőnemű azt tegye, ami jó neki. Nyilván mégsem ez a helyes reakció, mivel néhány perc múlva Maggie legurult róla, és megigazította a ruháját. A Béta már igencsak fogékonnyá vált az emberi viselkedés árnyalataira, hogy érezze, a lány elégedetlen. Helytelenül reagált azzal, hogy egyáltalán nem reagált?

Ez nagyon zavarbaejtő volt.

– Mi a baj? – kérdezte ártatlanul. – Tegyem a nyelvemet a füledbe? A lány szomorúan megrázta a fejét, és ránézett.

– Rá se ránts. Olyan, mintha egymillió mérföldre lennél, Alex.

A Béta meghökkent, aztán felfogta, hogy Maggie képletesen érti. Mellesleg nem is kevés mérfölddel tévedett.

– Csak arról van szó, hogy újak nekem ezek a mirigyjátékok.

– *Mi?*

Huhu... rosszat mondott. Egyre rontja a helyzetet, ahányszor kinyitja tökéletlenül programozott száját.

– Hé, a Föld Alexnek! Még csak ide se figyelsz.

– Bocsáss meg, Maggie! Ma este egy kicsit szórakozott vagyok.

– *Kicsit?* Alex, te olyan hideg vagy, mint egy gép.

– Nem igaz! – tiltakozott, pedig tudta, hogy nem kellene törődnie ezzel a véletlen találattal.

Kell lennie valami kiútnak ebből a pácból, amelybe most került. A Béta jobbra nézett. Annak a nagydarab fiatal hímneműnek ott lent szemlátomást nem okoz gondot a megfelelő társas érintkezés megteremtése. Partnerével szünet nélkül sugdolózik, és folyékonyan kommunikál. A Béta figyelmesen hallgatta a beszélgetésüket.

141 – Bocsáss meg, drágám – mondta a nagyobbik emberi lény. A Béta emlékezett rá, hogy Blake-nek hívják, és érezte, hogy ez a bocsánatkérés bűzlik az őszintétlenségtől.

De az alatta fekvő nőneműt ez szemlátomást nem izgatta. A szenzorai által közvetített információk alapján a Béta megállapította, hogy gondolati folyamatai nemcsak a hímnemű hangjával szemben közönyösek, hanem általában homályosak.

Próba szerencse, döntött a Béta, és visszafordult Maggie-hez.

– Bocsáss meg, drágám!

Nem kis meghökkenésére a lány melegen elmosolyodott. Csak nem érzi a szavakon keresztül a szálnalmas manipulációs kísérletét? Csak nem fogékonyabbak ennek a fajnak a nőnemű egyedei?

Szemlátomást nem. A lány szenvedélyesen fordult felé. A Béta-egység közönyösen elraktározta ezt az új információt. Nem tartozott funkciói közé, hogy más fajok társas reakcióit megítélje. Ezenkívül ideje sem volt, hogy véleményt formáljon. Nagyon lekötötte a munkája. A közeli pár szavaira és az azokat kísérő mozdulatokra koncentrált.

Azok éppen hemperegtek a homokban. A Béta azonnal hemperegni kezdett Maggie-vel. A lány kuncogott, ami nem ugyanaz a reakció volt, mint odalent a másik fiatal nőneműé, de legalább nem volt ellenséges.

– Te vagy az én Júliám, Vénuszom – dünnyögte Blake a partnernőjének. Feljebb a homokban a Béta rekedten suttogetta:

– Te vagy az én Júliám, Vénuszom.

Maggie felsóhajtott alatta, és szemét szorosan lehunyta. Ezt a Béta igen különösnek találta, mivel logikusnak tűnt volna, hogy ez az a pillanat, amikor ezek a lények nézni akarják egymást. De megállta, hogy erről megkérdezze Maggie-t, mivel – helyesen – úgy döntött, hogy ez tapintatlan lenne.

Ez könnyen ment, állapította meg. Nem kell mást tennie, mint utánozni az ifjú Blake szavait és tetteit, aki most éppen a lány fülét harapdálta.

Az emberi lények primitív természetének e további bizonyítéka nem lepte meg a Bétát. Ügyelt rá, hogy megjegyezze a harapás intenzitását, mert helyesen úgy vélte, nem méltányolná, ha vér is folyna.

Precízen utánozta a harapást, beletörődve, hogy vállalja az esetleges következményeket. A nőnemű ismét vihogni kezdett alatta:

– Ó, Alex!

Szenvedélyesen megcsókolta, majd egészen fölhúzta a hálózsa cipzárját. Ettől a Béta egy pillanatra pánikba esett, mert átmenetileg elveszte a kilátását. Megfordult a zsákban. Megkönnyebbülésére Maggie nem bánta ezt az új testhelyzetet, és így ismét képes volt az odalenti tevékenységet figyelni.

Most nem volt sok látnivaló. Mindkét fiatal emberi lény teljesen eltűnt a hálózsaiban. Még így is egészen tisztán hallotta őket, hála fejlett audio-érzékelő berendezéseinek.

142 – A többi lány – suttogta Blake –, semmit sem jelentett nekem. Mindig csak téged akartalak. Téged. *Téged!* – Újabb csókok hangja, majd megszólalt a lány:

– Ó, Jack, mondjál nekem csúnya szavakat!

A Béta megpróbálta értelmezni és utánozni ezt a párbeszédet, amikor Maggie beljebb húzta a hálósák mélyébe, másodszor is elfogta a kilátást. Kezei igen aktívak voltak. A Béta hagyta, hogy emberi alakja a megfelelően válaszoljon (*ennyi* programozásról legalább gondoskodtak), miközben gondolatban jegyzetelt, és elraktározta az információt, hátha szüksége lesz rá a jövőben.

– A többi lány semmit sem jelentett nekem – suttogta. – Mindig csak téged akartalak. Téged. *Téged!*

Aztán megcsókolta Maggie-t, és várta a következő reakciót.

Hát reakció, az volt, de nem egészen az, amire számított.

A hálósák megállt a mozgásban, ahogy Maggie hirtelen megmerevedett alatta. Érezte a hirtelen feszültséget a lányban, és kétségbeesetten törte a fejét, mit csinált rosszul.

Most mi legyen? Arra gondolt, hogy megismétli a kijelentést, de úgy döntött, mégsem, miután a hatás nem olyan volt, mint várta.

– Miféle... többi... lány? – kérdezte Maggie összeszorított fogakkal.

Határozottan rosszat szoltam, állapította meg a Béta. Nyilvánvaló, valamit válaszolnia kell, de fogalma sem volt, mit mondjon. Csak annyi jutott eszébe, hogy folytatja, és reméli a legjobbakat.

Így hát azt kérdezte:

– Mondjak csúnya szavakat?

Nyilvánvalóan nem volt szerencsés döntés, mert a dühöngő Maggie hirtelen igyekezett kiszabadulni a hálósákból, közben egyidejűleg megpróbálta begombolni a ruháját. Mikorra kievickélt a zsákból, még mindig ezen fáradozott. Dühödten nézett rá, miközben a gombokkal és pántokkal küszködött, lába belesüppedt a puha homokba.

– Mi a baj? – tudakolta félénken a Béta. – Mit csináltam? Mit mondtam? Maggie a nadrágját igazgatta.

– Hát ha nem tudod, én aztán biztosan nem mondom meg! Emberek! – gondolta. Mennyire tipikusan emberi. Hogy várhatták el, hogy megbirkózzon egy ennyire abszurd társadalmi felépítménnyel? Hogyan várható el bárkitől, hogy boldoguljon ezzel a fajjal, amely ilyen kijelentésekkel hozakodik elő?

A Béta teljesen kijött a sodrából; Maggie szavai bezárták a végső áramkört. Elvesztette a türelmét, az önbizalmát, az önuralmát. Kimászott a hálósákból, szembefordult a lánnyal, legalább ugyanolyan dühös volt, mint ő, és kétszer olyan kiábrándult.

– Ennyi elég, ennél többet nem bírok ki! Feladom! Szedjenek szét alkatrészekre, alakítsák át a logikai funkciómát, küldjenek minőség-ellen-

143
örzésre... Nem bírom tovább, elég volt! – Maggie döbbsenten nézett vissza rá.

A Béta befejezte:

– Nem vagyok Alex Rogan!

A rendőr érdeklődéssel figyelte ezt a párbeszédet a bozótból, ahonnan áttekinthette a partot. Miközben fűlött, csöndben elővette a pisztolyt a csípőjén lévő tokból. Nem szabványos 38-as volt, egyáltalán nem volt ürmere, mivel hatását torzított elektronsugár útján fejtette ki.

Ez azért nem volt meglepő, mert a rendőrön semmi nem volt szabványos. Még az arca sem, amely gumyszerű anyagból készült a saját arca fölé feszített műízmokon. Ezúttal nem elektronikus illúzió, hanem valódi maszk.

Szemét a célponton tartva fölemelte a különös pisztolyt, és gondosan célzott. Áldozata még nem vette észre jelenlétét, és jó célpontot nyújtott. A fiatal emberi lények csoportja sem vette észre, elmerültek primitív rítusaik művelésébe lent a parton.

Maggie végül megtalálta a hangját és az egyetlen magyarázatot, amely indokolhatta Alex bizzarr viselkedését.

– Alex, azt hittem, ezt már megbeszéltük. Azt hittem, megállapodtunk; nem érdekes, mit csinálnak a többiek, semmi *kábítószer*.

– Nem állok hallucinogének vagy ilyesmiknek a hatása alatt, Maggie. Amúgy sem hatnak a rendszeremre. Semmi sem hatna rá, de te valahogy összezavartad a receptoraimat.

Elhallgatott, mert hallott valamit, aztán mintha egy mozgó alakot pillantott volna meg fölöttük a bokrok között. Emberi körvonalai voltak, de az infravörös képe határozottan idegen.

– Maggie, feküdj!

A Béta rávetette magát, amikor a gyilkos tüzelt, és egy lövés eltalálta az oldalán a bal karja alatt. A ruha és a mesterséges bőr szétfoszlott. A lövés azonnal végzett volna Alex Rogannel vagy bármilyen más élőlénnel.

A Béta burkolatát éppen csak megperzselt.

Igyekezett megfordulni, hogy jobban láthassa a támadót, és ugyanakkor eltakarja Maggie-t is. Ezt a birkózást Maggie minden más éjszakán élvezte volna, és boldogan hagyta volna, hogy Alex ráfeküdjön, most azonban kissé zavart volt, és nem akarta folytatni, amíg a fiú jobban meg nem magyarázza a viselkedését.

Egyet azonban rögtön észrevett. Ez még jobban meghökkentette, mint a fiú megmagyarázatlan cselekedetei.

– Nem dolgoztad túl magad, Alex?

– Hogy micsoda? – Elektronikus szemek kémlelték a parkolóhelyet övező növényzetet.

Maggie nekifeszült, és megpróbált felállni. Meg sem tudott moccanni. Bármilyen erős is volt, egy centit sem tudta a fiút megmozdítani. Mintha vasnak feszült volna.

– Mikor lettél ilyen erős, Alex? A fenébe, Alex, engedj el!

– Nem lehet, és hagyd abba a ficáncolást. Lőnek ránk.

Vagy nem vette észre, vagy nem hitt neki. Ha egyszer a fejükbe vesznek valamit – ezt a Béta már megtanulta –, lehetetlen az emberi lényeket meggyőzni. Ez ugyanannak a biológiai egyenletnek a része, amely Alex Rogant potenciálisan nagy csillag harcossá tette, de a Föld ezért sorolható ma is a fejletlen világok közé.

– Miről beszélsz, Alex? Esküszöm, egyáltalán nem értelek.

– Mondtam már – vetette oda a Béta, miközben igyekezett meghatározni a gyilkos helyzetét. Most nyilván mozog, és azon csodálkozik, miért nem vált áldozata az első lövésétől füstölgő hústömeggé. Ez a zavar jól jöhet a Bétának. – Nem vagyok Alex. A hasonmása vagyok, másolat, egy Béta-egység.

– Az agyadban nincs rendben valami, az van – mondta Maggie tágra meredt szemmel.

– Alex pontos másolata vagyok. Itt fedezem őt, míg ő megpróbál segíteni a Szövetségnek a Ko-Dan hadsereg és Xur árulói ellen. Ez a dolgom, és ezt követelik meg az előírások. Nem lehet egy primitív lényt csak úgy kirángatni a világából, hogy nem töltik be a társadalmi rendben keletkezett lyukat. Kárt okozhatna a helyi fejlődésben, főleg ha olyasvalakiről van szó, aki a társadalmának alakításában különösen ígéretesnek tűnik, mint Alex.

Maggie mindezt nyugodtan hallgatta végig, majd válaszként ennyit mondott:

– Mi?

A Béta a kétségbeeséstől már nem talált szavakat, ezért kigombolta az ingét. Maggie szorongva figyelte, és azon gondolkodott, hogy vajon mit akar, és hogy fog bírni vele, ha kell, hiszen kábítószer hatása alatt barátja bármit mondhat vagy tehet.

Ezek a gondolatok azonban elillantak, amikor ugyanaz a barátja, miután kinyitotta az ingét, kinyitotta a mellkasát is. Nem látott vért, és miután egy másodperc törtrészig rémülten hátrahőkölt, egy fémfelületet pillantott meg, amelyet kis nyílások és ablakok tarkítottak. Az átlátszó felületek mögött fények izzottak, egyenletesen vagy villogva, valamilyen idegen szabályszerűség szerint.

– Látod, robot vagyok. Világos? Milyen részleteket kell még elmagyaráznom, ostoba, éretlen emberi lény?

– Ggggg-ggggi

A Béta visszacsukta mesterséges bőrét és az ingét, aztán nyugodtan folytatta:

– Ez nincs a szótáramban, de valahogy érzékelem, milyen érzést fejez ki, vagyis nem jutottam sokra. Nem érdekes. Csak maradj fekvé. Nem akarom, hogy egy nekem szánt lövés megöljön téged.

De nem volt újabb lövés. A ZZ-Bérenc eleget látott és hallott. Fölállt, és a lopott rendőrautó felé iramodott. A Béta felfedezte a menekülést. Bár

a gyilkos járása egészen emberi volt, eléggé szögletesen mozgott, hogy megerősítse, ami már eddig is gyanítható volt.

– Ott megy!

Felpattant, és üldözőbe vette, átkozva a csúszós homokot, amely lelassította, és közben azt kívánta, bár ne lett volna Centauri olyan takarékos a szokásos levitációs egység beépítésével kapcsolatban. De nem volt most értelme, hogy ezen a mulasztáson siránkozzék.

– Alex! – Maggie megpróbálta követni. A Béta belső fényeinek képe kísérteties szentjánosbogárként lebegett a szeme előtt. Felkapaszkodott az emelkedőn a félig eltemetett lépcsőfokok felé, amelyeket régi vasúti talpfákból készítettek.

– Alex, vagy akármi vagy... várj meg!

A gyilkosnak is megvoltak a maga gondjai. Nem elég, hogy hiába küldték nagy nehézségek és költségek árán erre a vadászatra, de kiderült, hogy a zsákmány egy modern Béta-egység – és az idegen tudta, aligha képes megölni. Most az volt a lényeg, hogy jelentést tegyen a parancsnokságnak, és tájékoztassa őket, hogy változott a helyzet. Ami a valódi célpont megkeresését illeti, az már nem a gyilkos gondja volt.

De ezt a jelentést meg kell tennie.

A lopott földi jármű belsejében küszködött a primitív vezérléssel, de

¹⁴⁶
végül sikerült aktiválnia a bűzlő belső égésű motort. A rendőrautó csikorgva tolatott hátra, megállt, majd kiszáguldott a parkolóból.

A Béta habozás nélkül beugrott a legközelebbi kéznél lévő járműbe. Ez történetesen Jack Blake csodálatos teherautója volt. A Béta testében elhelyezett tárolóegységeken információ száguldott át. Teherautó, száraz-földi jármű, elfordítani ezt a kis fémdarabot, motor indul, megnyomni ezt a kart, lenyomni ezt a pedált.

A teherautónak füstölt a kereke, ahogy megpördült, és a kijárat felé fordult. Amikor a Béta indulni készült, a másik oldalon kinyílt a fülke ajtaja.

– Várj! – kiáltotta Maggie, ahogy a teherautó meglódult.

– Engedj! Ha az a gyilkos jelenti Xurnak és a Ko-Danoknak, hogy nem Alex vagyok, és ő nincs itt, akkor Alex nagy bajban van. Maradj itt!

– Nem maradok sehol, amíg meg nem tudom, mi folyik itt. – Fölkapaszkodott a kocsira, és felkészült rá, hogy a gép, amely a vezetőülésben ül, kidobja. – Én nem vagyok ostoba, éretlen emberi lény, bádogember!

– Akkor önfejtő – mondta a Béta. Nem volt idő vitatkozni. Semmire sem volt idő, csak arra, hogy utolérje a gyilkost, mielőtt jelentést tehetne. – Talán nem fogsz örülni annak, amit megtudsz.

– Már most sem örülök.

Bólintott, és a nagy teherautó mennydörögve nekiódult a műútra vezető bekötőútnak.

A parkolóból kiszáguldó teherautó hangjára Jack Blake felfigyelt. A gyilkos pisztolya hangtalanul működött, és még a Béta kiáltásai és Maggie válaszai sem voltak olyan hangosak vagy hevesek, hogy eltereljék figyelmét lázas tevékenységéről. De ennek a bizonyos motornak a hangja olyan volt számára, mint a saját szívverése.

Megpróbált kiszabadulni a hálózásából, de két csimpaszkodó kéz viszatartotta.

– Jack! – nyögte mellette a szenvedélyes hang. – Jack, az isten szerelmére, *most* ne!

– A pokolba, Cindy, eressz el!

– Egy perccel ezelőtt nem ezt mondtad.

– Engedj, Cindy! – Meglepő volt, hogy ezek a tökéletesen manikűrözött ujjak hirtelen milyen erősek lettek. Megpróbált fölállni. A hálózásak arrébb gurult. Cindy nevetni kezdett, ahogy a tó felé gurultak, és Jack Blake kiáltása elhalkult, mert a szája telement homokkal.

– Hé! Gyere vissza! Ha lekarcolod a festéket, meghalsz, Rogan! Cindy, eressz már el!

Egészen másfajta tevékenység folyt a Ko-Dan flotta hajóinak fedélzetén. A végső előkészületek zajlottak. A legénység csendben dolgozott, csak a parancsok és azok tudomásulvétele hallatszott. Mérföldkő lesz ez a nap a Birodalom történetében, és nekik osztályrészül jut, hogy részt vehetnek

¹⁴⁷
bénne. Nagybetűvel írják be nevüket a Ko-Dan hódítás és terjeszkedés történelmébe. Nincs katona, aki ennél többre vágya. A parancsnoki teremben egy tiszthelyettes elfordult a műszerpultjától.

– Valamennyi hajó harcra kész, Parancsnok. A mérések szerint a Rylos körüli energiaernyő visszaállítása nem tökéletes. Készen állunk az áttörésére.

Xur elmosolyodott, és kimondta a szót, amelyre oly sok éven át készült:

– Támadás!

Mellette az egyik idősebb Ko-Dan tiszt Krilhez fordult.

– Parancsnok, a Xur-hajók még nem válaszoltak az inváziós kódra. Kril töprengett.

– Ez különös. Az egyik nagyobb kisbolygón rejtőzködve kellett várniuk a hívásunkat, ebben a körzetben. Nekik kellene a flotta előtt haladniuk, abban a reményben, hogy meggyőzhetik a kormányt, adják meg magukat harc nélkül, és fogadják el Xurt helytartónak.

– Én is így látom, Parancsnok. A válasz hiánya valami nehézségre enged következtetni.

– Miféle nehézség? – Xur közbevágása megbocsáthatatlan udvariatlanság volt, amelyet azonban a kimerült Kril némán vett tudomásul. – A Ha-

távvidék csak egy üres frázis, most, hogy az ernyő elpusztult. Amint mondtam, a Galan hold fogyatkozik. A csillagharcosok halottak. Támadás!

Kril előre gondolt. Ha valami rosszul alakul, ő az, akinek a Birodalmi Háborús Vezérkar előtt felelnie kell, nem ennek a rylosi bohócnak.

– Meg kellene várnunk az embereid válaszát, Xur. Az lenne a legjobb, ha harc nélkül foglalhatnánk el Rylost. Akkor a Szövetség többi tagja belátná, reménytelen az ellenállás.

– Azt hittem, szeretsz harcolni.

– Én a császáromat szeretem, a családomat meg a beosztotta imát. A hódítást, igen, szeretem, de a lehetséges legkisebb áldozattal. Ami azt illeti, hogy a Galan fogyatkozásának pillanatában támadjunk, gondolom, le tudsz mondani erről a gyerekes, színpadias gesztusról?

– Nem mondok le semmiről! így terveztük, és percre pontosan időzítettük. Nem tűnök semmiféle késlekedést.

– Hol vannak a hajóid?

– Nem tudom. Mit számít? Talán késnek, vagy hirtelen megijedtek a flottátok erődemonstrációjától. Talán nem bíznak bennetek, még ha bennem bíznak is, és egyszerűen megvárják a flottát, amíg Rylos lőtávolságba ér.

– Milyen bátrak! -jegyezte meg gúnyosan Kril. – Mindazonáltal annak, amit mondasz, van némi értelme, és utasítottak, hogy engedelmeskedjem a parancsaidnak.

– Akkor támadjunk. Most.

Kril kelletlen mozdulatot tett, és a kommunikációs főtiszthez fordult.

– Valamennyi hajó fél fényalatti cirkálósebességre, minden energiadeitektort bekapcsolni. Ha bármi van odakint, ami egy tojásnál nagyobb, és a szabályostól eltérő pályán halad, azonnal tudni akarom. Világos?

– Igen, Parancsnok – válaszolta azonnal a kommunikációs tiszt.

– Ugyanez vonatkozik minden szilárd objektumra, beleértve a bolygókat és egyéb égitesteket is, ha a minimálisnál nagyobb mennyiségű sugárzást bocsátanak ki.

– Előfordulhatnak teherjárművek vagy szállítmányok a körzetben, útban a rendszer belseje felé – vetette föl a kommunikációs tiszt.

– Ha kifelé haladnak a rendszerből, nem szükséges jelentenünk nekik, mi történik itt, ha pedig Rylos felé tartanak, az ő balszerencséjük, hogy rossz pillanatban rossz helyen vannak.

– Óhajtja, Parancsnok, hogy az esetleges ilyen járműveket befogjuk? Kril tagadólag intett.

– Nem óhajtom az időt vesztegetni. Ha nem válaszolnak valamelyik Xur-kódra, elpusztítani őket.

– Parancsára.

Xur bólogatva állt mellette, és a fő képernyőt figyelte. Az előttük lévő csillagmezőt mutatta. Középen látszott Rylos lassan növekvő gömbje.

149 – Ez már inkább olyan, amit a Ko-Danoktól vártam.

– Örülök, hogy meg vagy elégedve taktikai döntéseimmel. – Kril vigyáztott, hogy a hangsúlya közönyös legyen.

Grig átnézte a csillagbombázó berendezéseit, újra meg újra átvizsgált minden funkciót. Alex csak várni tudott, izgatottan, idegesen, de biztonságot adott neki az a tudat, hogy a harc mellett döntött. Végigfuttatta ujjait a fegyverzet vezérlése fölött, olyan közel a billentyűkhöz, hogy szinte érezte a sima felületeket, anélkül hogy hozzájuk ért volna. Az ülése teste legkisebb mozdulatának is engedelmeskedett, így állandóan kényelmesen és megfelelő helyzetben ült.

Mozdulatlanul várakoztak a kialudt tűzhányó torkában, kikapcsoltak minden energiát, az érzékelőket és a létfenntartó rendszert kivéve.

– Itt jönnek – jelentette be végre Grig.

– Hányan? – Alex ujjainak hegye bizsergett, mintha elzsibbadt volna.

– Húsz és harminc között. Kis vadászok. A jelek szerint utánuk még többen jönnek. Sokkal többen.

– Nem sokat teszel az önbizalmam érdekében.

– Sajnálom. Hazudjak, Alex? Már elmondtam, mi vár ránk. Ne feledd, a meglepetés nagy előny lesz.

– Ha meg tudjuk csinálni.

– Igen. Ha meg tudjuk csinálni.

Most már feltűntek Alex képernyőjén. Számolta a félelmes alakokat, amikor valami hangosan felbúgott Grig műszerpultján. Mindketten össze-rezzentek.

– *Snash!* – mordult fel Grig, és egyik kezével rácsapott egy panelre. A bugás és a kísérő fény megszűnt.

– Mi volt ez?

– Automatikus hajtómű-ellenőrzés. Időszakosan megszólal, ha a főhajtómű ki van kapcsolva. Elfelejtettem leállítani. – Megnyugodott, és azt suttogta (noha semmi ok nem volt a suttogásra): – Az egyik elszakad a többtől. Azt hiszem, erre jön, hogy körülnézzen.

– Csak nem észlelték ezt a gyenge, rövid bűgást? – Alex érezte, hogy izzad.

– A Ko-Dan detektorok nagyon érzékenyek. Biztos vagyok benne, utasításuk van, hogy a legkisebb rendellenességnek is járjanak utána.

– Miért nem húzódunk beljebb?

Grig tagadó mozdulatot tett, és a műszereit figyelte.

– Most nem lehet. Nem megy energiakibocsátás nélkül, az pedig elárulja jelenlétünket az egész flottának. – Aztán reménykedve hozzáfűzte: – De ahogy mondd, csak egy pillanatig működött.

A kíváncsi Ko-Dan hajó alacsonyan cirkált a kisbolygó töredezett felszíne fölött, pilótája feszülten figyelte a műszereket. Felfedezte volna a

legparányibb energiaszikrát is. Az iménti éppen hogy csak működésbe hozta a detektort. Most nem volt itt semmi. A kis levegőtlen világ odalent olyan halottnak látszott, mint az, örökkévalóság.

A vizsgálatot mégis alaposan végezte, vizuális és elektronikus eszközökkel egyaránt. Majd hívta a századparancsnoka, és tudni akarta, mivel vesztegeti az idejét, és miért nem csatlakozik az alakzathoz. A pilóta egy káromkodást mormolt, és gyorsított, hogy felzárkózzék. Nem lett volna jó, ha rajtakapják, hogy alakzaton kívül közelít Rylos felé. Úgy szólt a parancs, hogy a lehető leghatásosabb formációban nyomuljanak előre, ezzel is elrettentve a már félig legyőzött Rylóst.

– Elment – mondta halkan Grig. Alex mélyet lélegzett. – Jó, hogy nincs nagy gravitáció itt, különben észrevette volna azoknak a Xur-hajóknak a roncsait, amelyeket kilőttél. Így volt idő rá, hogy minden szétszóródjon egy tucatnyi különböző irányba. – Mosolygott, ezt az emberi gesztust merev bőre miatt nem tudta tökéletesen utánozni.

– Nemsokára jó sok roncs fog keringeni ebben a szektorban.

A rendőrautó áttört a bozóton, ügyet sem vetve az útjában álló nagyobb fákra. Végül nekirohant az egyiknek, amely nem volt hajlandó kitérni előle. A kocsí csörömpölve megállt egy kavargó por- és avarfelhőben, vezetője pedig kiugrott belőle.

A gyilkos kirent egy kis tisztásra, amely fölülről nem látszott néhány nagyobb fától, és egy másik parkoló jármű felé rohant. Ezen nem voltak kerekek, és teljesítménye jóval nagyobb volt, mint a rendőrautóé. A görbe lábak alatt dongott a föld, ahogy gazdájuk a hajója felé száguldott.

Mikor végre belül volt, megnyugodott. A jármű kicsi volt ugyan, de képes lett volna ellenállni az itteniek használt kisebb löfegyvernek, és nem állt szándékában addig lebzselni itt, amíg a helyi katonaságot tájékoztatják a jelenlétéről.

Most bőségesen van ideje, hogy megfelelő jelentést állítson össze megbízóinak. Az üzenetet kódolni kell, és elküldeni a legközelebbi Ko-Dan állomásig. Onnan továbbítják a mélyűrreléken át, amíg el nem jut a Ko-Dan flottáig, ahol dekódolják. Ezzel vége az ő itteni munkájának. Mehet haza, a megbízást nem teljesítette ugyan, de a szerződésnek eleget tett a magyarázó üzenettel.

Maggie a feje fölötti kapaszkodóba csimpaszkodott, miközben a vezető dübörögve száguldott az imbolygó teherautóval a hepehupás sivatagi úton, cseppet sem ügyelve arra, épségben marad-e a teherautó alváza. Vagy a sajátjuk.

– Te robot vagy?

– Robot. – Kiegészítő utalások után kutatott Alex memóriájában. – Mint Asimov történeteiben. Mint a detroiti GM-gyárban. Mint a Styx-dalban. Persze jóval bonyolultabb, mint ezek közül bármelyik.

151 – Alex hasonmása... ezt persze látom... Akkor... hol van Alex?
A Béta fölfelé mutatott hüvelykujjával.

- Ott fent
- Maggie a kocsí mennyezetére nézett.
- Hol fent? Valahol egy repülőgépen?
- A Béta a fejét rázta.
- Annál lényegesen messzebb. Lényegesen messzebb annál, mint amit el tudsz képzelni.
- Alex... a világűrben. Ez valóság?
- Igen! Próbáltam elmondani neked. Ez mind igaz. Nagyon is valószínű. Halálosan valószínű. Halálos Alexnek, ha nem tudom megállítani azt a gyilkost, mielőtt elmondja feletteseinek, amit épp az imént mondtam el neked.
- Miért akarná bárki megölni Alexet?
- Mert talán ő a kulcsa a galaktikus civilizáció megmentésének, ha igaz. Maggie sokáig gondolkodott.
- Alex? Az én Alexem? Alex Rogan, akinek gondot okoz egy végzetartály törött szelepének megjavítása?
- Pontosan ő – mondta a Béta. – Tulajdonképpen nem rossz analógia arra, amit most csinál.
- Akkor ne beszélj, hanem hajts!
- A Béta nem válaszolt, bár szeretett volna. Mit gondol a fiatal nőnemű, mit csinál?
- Az első támadó hullám elérte Rylost, Parancsnok – jelentette a kommunikációs tiszt.
- Ellenállásnak bármi jele?
- Semmi, Parancsnok. A felszíni adásokat figyelve megállapítottuk, hogy a rylosi hatóságok felfedezték az első hullámot.
- Az eddigi reakciók?
- A kommunikációs tiszt néhány kérdést tett fel, várt, majd alig palástolt örömmel közölte:
- Általános pánik jelei a lakosság körében, noha a kormány kijelenti, ura a helyzetnek. Azonkívül ultimátumot intéznek hozzánk, hogy forduljunk vissza, különben megsemmisítenek.
- Már a végső blöffhöz folyamodnak. – Kril megengedte magának, hogy lazítson. Nemsokára vége.
- Látod? – szólalt meg mellette diadalmasan Xur. – Én megmondtam. A Szövetségnek olyan régen keltezték ténylegesen harcolnia, hogy elfelejtették, hogyan is kell. Az a titkos bázis volt az ellenállás egyetlen forrása. Minden egyéb fegyverzetük helyhez kötött. – Megvetően elhúzta az orrát.
- Rendőrtisztviselők. Kormányzati biztonsági erők. Gyávák és tehetetlenek.

152 – Örülök, hogy eddig semmi sem merült fel, amely kétségbe vonná információid helyességét – mondta szelíden Kril –,bár még mindig szeretném tudni, mi történt a hajóiddal.

Xur elfordult, és mohón bámulta a képernyőt. – Amint itt az ideje, előkerülnek, meglátod. Hát nem volt eddig is mindenben igazam? Túl sokat aggályoskodsz, Kril.

– Tisztában vagyok vele, Xur – válaszolta a Ko-Dan. – Ezért lettem én a parancsnok.

A parancsnoki terem egyik oldalán az ügyeletes tiszt zavartan meredt a műszerekre. A kódolt üzenetet átfuttatta a számítógépen, meggyőződött a helyességéről, és úgy döntött, hogy azonnal továbbítja. Feljebbvalója ugyanilyen meghökkenéssel vette át az átiratot, és kelletlenül határozta el, hogy megmutatja a Parancsnoknak.

Megkerülte a rylosi árulót, és jelentkezett.

Kril odafordult hozzá.

– Igen, mi van?

– Nem zavarnám meg a diadalukat, ha nem lenne valamiféle...

– Térjen a tárgyra – mondta türelmetlenül Kril.

– Igen, Parancsnok. – A tiszt még egyszer átnézte az üzenetet. – Jeladást kaptunk egy vészfrekvencián. Jó messziről küldték, egy primitív világról, amely kívül esik a szövetségi és a Ko-Dan határokon. Az egyik ZZ-Bérencünktől jött.

Félbeszakították.

– Tudom, miről van szó – mondta Xur. – Emlékszel arra a magányos kis hajóra, amely szuprafényre ugrott, pontosan a rylosi bázis elpusztítása előtt?

– Persze hogy emlékszem. – Kril dühöngött, mert úgy kezelték, mint valami zöldfülű fiatal tisztet. Ez a rylosi senkiházi egyszer még túl messzire megy, császári utasítás ide vagy oda. – Ráálltunk, megbecsültük a pályáját, majd bérenceket küldtünk, hogy derítsenek fel minden olyan tevékenységet, amely a szövetségi technológia jelenlétére utal bármely lakott világon, figyelembe véve a becsült pályát és egy ekkora méretű hajó ugrási képességét. Ahogy óhajtottad. – A tisztre nézett. – Mit tartalmaz az üzenet?

– Meglehetősen zavarba ejtő, Parancsnok – felelte a tiszt. – És rövid.

– Minden Bérenc röviden jelent – közölte Kril. – Nem azért használjuk őket, mert hosszadalmas társalgásra képesek. ■

– Nem, Parancsnok – nyelt egyet a tiszt. – A 61 -es ZZ-Bérenc üzenete így szól: „Az utolsó csillagharcos...”

A Béta lekanyarodott a földútról, és felfelé kezdett kapaszkodni a tisztás fölött egy meredek emelkedőn, reménykedve, hogy meglepheti a gyilkost. Talán nem is hiszi, hogy követik, de a Béta nem akart kockáztatni.

A teherautó vadul szökdécselt a sziklák és árkok fölött. A Béta egyik kezével keményen markolta a kormányt miközben a másikkal felnyitotta a gyomrát. Maggie néma döbbenettel figyelte ezt a vértelen műtétet. A Béta elővett egy kis dobozt, nem nagyobb, mint egy csomag cigarettánál, rányomta a teherautó műszerfalára, és visszacsukta a gyomrát. A doboz odatapadt a fémhez, egyik oldalán egyetlen élénk vörös fény ragyogott.

– Ez mi? – kérdezte Maggie vacogó fogakkal.

– Meglepetés a barátunknak ott lent. Hát nem szokás nálatok ajándékot adni abban az időben, amit karácsonynak neveztek?

A lány bólintott. Tulajdonképpen nem is tudott mást tenni, mint bólintani, amilyen vadul száguldottak. Elérték az alacsony hegygerinc tetejét, és lenéztek a túlsó oldalra.

– Ez idő előtti ajándék lesz a barátunknak. Amikor szólok, kiugrasz, oké?

– Van más választásom? – A teherautó dübörögve gyorsulni kezdett, ahogy a Béta nekieresztette a sziklás lejtőnek.

A Béta a műszerfalra erősített fémdobozra mutatott.

– Nincs, hacsak nem akarsz te is a meglepetés része lenni.

– Nemigen. Ha ez segít Alexnek...

A Béta bólintott. Maggie az ajtókilincsre tette egyik kezét, másikkal továbbra is a feje fölötti kapaszkodóba fogódzott, és feszülten várta a robot vezényszavát.

Az utolsó pillanatban el üvöltötte magát:

– UGORJ! – Maggie gondolkodás nélkül kivetette magát az ajtón, eltakarta arcát, és néhányszor megpördült a tengelye körül, mielőtt egy könnyőreletesen puha bokor felfogta. Gyorsan felült.

Ekkor ötlött az eszébe, hogy nem látta a Bétát kiugrani.

Látta, hogy lent a teherautó valami fényes és különös formájú dolog felé robog. Az utolsó pillanatok olybá tűntek, mint egy lassított felvétel valami régi filmből.

A teherautó nekirohant a bozótban rejtőző járműnek, és felrobbant. A teherautó két benzintankja egyszerre röpült a levegőbe a robot titkosított fémdobozkájával. Az idegen jármű, amely a gázolaj robbanását könnyedén kiállta volna, fém- és olvadtüveg-gejzírre vált. A robbanás ledöntötte Maggie-t a lábáról. Az úrhajó gőzzé vált roncsai között ott voltak egy igencsak meglepett idegen gyilkos maradványai is.

A gázolaj és körülötte a növényzet még sokáig égett, miután a hajó elpusztult. Maggie rövid időn belül másodszor tápáskodott fel a földről. Lesöpörte lábáról a gallyakat és a földet. Fájt mindene, és tele volt horzsolással, de nem tört el semmije.

Bár elmondhatta volna ugyanezt a Bétáról. Ott volt valahol lent, apró darabokban. Feláldozta magát, hogy segítsen Alexnek. Persze csak egy gép volt. Nem ugyanaz, mintha valódi ember lett volna, ugye?

Hát nem?

Nem sirathatsz egy gépet, mondta magában. Ostobaság lenne. A Béta

¹⁵⁵
is ostobaságnak tartaná. Így hát nem sírt, de keményen küzdött, hogy visszatartsa könnyeit.

Még mindig nem értette, mi történik tulajdonképpen, de nem volt kedve egy csomó kellemetlen kérdésre válaszolni. A tűz idecsalja az erdészet teherautóit, és előbb-utóbb megérkezik Jack Blake is, eltűnt, csodálatos teherautójáért aggódva. Nem akart most Jackkel beszélni. Senkivel nem akart beszélni.

Elindult vissza a lakókocsitelep felé – fájó tagokkal, zavarodottan és aggódva.

Hol van hát Alex?

13.

– Na? – szólalt meg Kril a váratlan csendben. – Mi az üzenet többi része?

– Attól tartok, ennyi az egész, Parancsnok – mentegetőzött a kommunikációs tiszt. – Ennyit vettünk, aztán megszakadt az adás.

– Elképzelhető, hogy valami hiba volt a vevőállomás és a primitív világ között, ahonnan az adás jött?

A kommunikációs tiszt elgondolkodott.

– Nem hiszem, parancsnok. A Rylos és a Szövetség többi világa ellen tervezett támadás miatt valamennyi mélyűri állomáson teljesítményvizsgálatot végeztünk, közvetlenül a flotta indulása előtt. Mindegyik működőképesnek bizonyult.

– Ennek nincs semmi értelme – dörögte Kril. – Az üzenetnek folytatása kell, hogy legyen.

– A ZZ-Bérencek gyakran kényszerülnek a nagytávolságú kommunikáció szempontjából nem éppen ideális körülmények között ténykedni – vetette fel elgondolkozva egy másik tiszt. – Nyilván nem volt ideje befejezni a jelentését, és valószínűleg a közeljövőben szándékozik ezt megtenni.

Kril elismételte magában a titokzatos sort.

– Az utolsó csillagharcos... Mi lehetett a folytatás?

– Az utolsó csillagharcos... – szavalta nagyképpően Xur a Parancsnok szavai nyomán támadt csendben – halott! Ez az üzenet! Azon a Rylosról menekülő hajón volt egy. A ZZ-Bérencnek a parancs szerint gondja volt rá. Az utolsó csillagharcos halott! A fenyegetés utolsó lehetősége is elmúlt. Most már semmi nem állít meg minket. – Vad szemekkel nézett Krilre.

– Nincs többé ok erre a túlzott óvatosságra. Teljes fényalatti sebesség. Előre Rylosra!

Kril csak egy pillanatig habozott. Ahogy Xur az üzenetet értelmezte, olyan természetesnek, olyan logikusnak tűnt, hogy valóban nem volt értelme tovább tétovázni. Jelt adott a hírközlőknek és a műszakiaknak. Egy idősebb tiszt szólalt meg a szolgálati helyén:

156 – Nem kellene ellenőriznünk az üzenetet, uram, és pozitív megerősítést kérnünk?

– De még mennyire – helyeselt Kril –, de köztünk és e primitív világ között, ahonnan az üzenet származik, akkora időeltolódás áll fenn, hogy túlságosan sokáig kellene várnunk. Nem akarunk a rylosiaknak okot adni a reménykedésre, még kevésbé időt, hogy megerősíthessék az energiaerőit. Ilyen távolságból tönkretelheti a hajtóműveinket, ha újra bekapcsolják. Xurnak a változatosság kedvéért igaza van. Mindenképpen kérjük az üzenet többi részének tisztázását, és jelentsék nekem, ha befut. De nem akarok tovább késlekedni egy formalitás miatt.

– Ahogy óhajtja, Parancsnok. – Az idősebb tiszt elindult, hogy végrehajtsa az utasítást, de a tudata mélyén nyugtalanság motoszkált.

Alex türelmetlenül fészkelődött az ülésben, égett a vágytól, hogy megkezdhesse a harcot, közben tudta, hogy Grig addig nem száll fel, míg a megfelelő pillanat el nem érkezik. A harci képernyőn valami sötét és hatalmas jelent meg, erre abbahagyta a fészkelődést.

– A parancsnoki hajó.

– Igen, az – mondta Grig. – Nem látszik olyan jól, mint vártuk. A kísérő vadászok többsége jóval előtte jár, és úgy jönnek, mintha díszszemlére vonulnának. Szinte olyan, mintha valami parádéra készüljenek. Miért is ne? Semmi sem maradt, ami veszélyeztethetné őket, ugye?

Alex elmosolyodott, Grig pedig bekapcsolta a csillagbombázó óriási hajtóműveit. Minimális meghajtással lassan kiemelkedtek a kráterből, miközben a parancsnoki hajó méltóságteljesen tovaúszott.

A hatalmas jármű sima fémfelszínén nagy, átlátszatlan kupola vált tisztán láthatóvá.

Grig azonnal rámutatott.

– Ott, Alex. A túlsó oldalon. A parancsnoki központ.

– Látom. – Alex megpróbálta visszakényszeríteni magát a tüzelőállás lágy párnái közé. Igyekezett semmi másra nem gondolni, csak a képernyőn látható célpontra, mint ahogy akkor is így tett, amikor otthon játszott a játékon.

Grig fölpillantott rá.

– Sok szerencsét, csillagharcos! A Szövetség ezekben az időkben minden lénytől elvárja, hogy megtegye, ami tőle telik.

Alex erre elmosolyodott, pontosan úgy, ahogy Grig akarta.

– Kösz, Grig. Mindent.

– Miért? Nem adtam neked semmit, Alex.

– Önbizalmat, tisztánlátást adtál, és azt az érzést, hogy itt talán egy kicsit felnőtt lettem. Hogy ebbe belevágjak.

A navigátor-pilóta zavartan másfelé nézett.

– Ezek a tulajdonságok mindig is megvoltak benned, Alex. Én csak segítettem, hogy a felszínre bukkanjanak, mint ahogy te felnőttél a feladathoz.

– Jó ember vagy, Grig, még ha nem is vagy ember.

– A fogalom viszonylagos, Alex. Jól lefordítható. Mint ahogy a barátságod is.

Alexben szétáradt ez a meleg érzés, miközben Grig a hajó műszerei felé fordította a figyelmét. A csillagharcos tekintete megállapodott Maggie fényképén, amely ott hevert mellette. Olyan messze! Olyan lehetetlenül messze volt tőle.

És mit keres ő itt, egy kölyök, akinek a felvételi tesztje épp hogy csak jobb az átlagosnál, és az osztályzatai rosszak, mert nincs ideje aludni és tanulni? Hogy a pokolba jutott ebbe a helyzetbe? Azért, mert tökélyre fejlesztette egy képességét, miközben játszott a szabadidejében?

Most eszébe jutott valami, amit Mr. Solomon, a történelemtanára mondott. „Mindig is vitatott kérdés volt, hogy a nagy emberek csinálják-e a történelmet, vagy pedig a történelmi események sodrában születnek a nagy emberek.”

– Létfenntartó rendszer rendben – mormogta Grig.

– Fegyverzet vezérlése rendben – közölte Alex.

– Tartalék vészrendszerek rendben.

– Fegyverzet bekapcsolása rendben.

– Meghajtás rendben – mondta Grig, és a csillag bombázó hirtelen felszökkent a kisbolygó felszínéről.

– Gyerünk! – kiáltotta Alex. Képtelen volt visszafojtani izgatottságát, amelyet azóta tartott féken, amióta csak felszálltak Rylosról. Most valósággá vált. Valósággá és örökkévalóvá.

Örökkévaló; az hosszú idő. Igyekezett nem gondolni erre, igyekezett nem gondolni a halálra. Ha a játék közben filozofálni kezdesz, megeszi a negyeddollárosodat. Most negyed dollárnál nagyobb volt a tét. A metafizika a valóság ellen.

Inkább a harci képernyőn egyre fenyegetőbbben tornyosuló alakra összpontosított. Egy esélye van. A meglepetés valószínűleg ad egy esélyt, hogy kilője a parancsnoki termet, mielőtt a Ko-Danok felocsúdnának.

A játék csak egyetlen esélyt adott neked.

A világegyetem nem létezett többé. Csak a képernyőn a kép. Kirekesztett magából minden mást.

A vezérhajó parancsnoki termében megszólalt a riadó, amikor egy felderítőtsízt bejelentette:

– Ismeretlen hajó centrális formációban.

– Mi az? – fordult Kril azonnal a felderítőrészleg felé, igyekezvén megosztani figyelmét közte és a fő képernyő között. – Állítsanak rá érzékelőket.

– A kép átmenetileg elhomályosult, ahogy az energiát ráadták.

– Rajta vagyunk – jelentette egy tiszt.

– Azonosítást.

– Még nem lehetséges, Parancsnok. Túl gyorsan halad a pontos leolvasáshoz. ... várjon, itt az első számítógépes kép.

Az ernyőn halvány körvonalak jelentek meg.

Xur rögtön felismerte.

– Egy csillagbombázó... ez lehetetlen!

Kril dühösen fordult meg.

– Úgy! Az utolsó csillagharcos halott. Feltételezem, hogy ezt teherpiloták vezetik.

– Elképzelhető – vágott vissza Xur. – Ha ez az egy hajó működőképes maradt, de az összes pilóta meghalt a támadás során...

– Akárki van a fedélzetén, tudja, hogy kell bánni azzal a hajóval – mondta Kril. – Ezek nem amatőrök, akik itt jönnek. Az amatőröket már rég felderítettük volna. Hogyan csúsztak át a vadászaink mellett, el nem tudom képzelni, de nem szerencsével és nem véletlenül. Ami engem illet... – egy pillantást vetett a hídon álló biztonságiakra. – Elegem van az amatőrökből. Túl sokáig tartott ez a komédia. Fogjátok el!

Egy hatalmas termetű Ko-Dan tiszt Xur felé ugrott, aki bekapcsolta jogarát, és az idegenre célzott vele. A Ko-Dan tiszt megtorpant. Xur az ajtó felé hátrált.

– Hogy merészeled? Én Rylos császára vagyok, saját császárod rendelte alapján! Megparancsolom...

– Nem parancsolsz meg semmit. Ez a flotta most harckészültségben van. Ettől a pillanattól kezdve senkitől nem fogadok el parancsot, csak a Birodalmi Háborús Vezérkartól. Az a véleményem, veszélyt jelentesz a legénységem nyugalma és hatékonyságára, Xur. A tébolyodott szónoklataid rossz hatással vannak a kedélyükre. Harchelyzetben ez nem kívánatos.

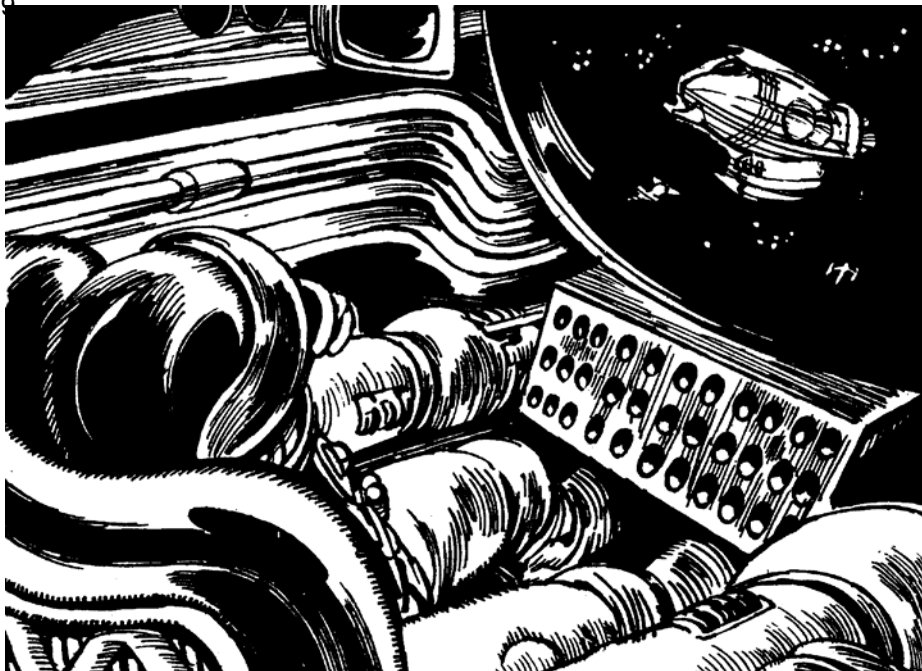
Amikor Xur elérte az első folyosóra nyíló súlyos ajtót, az kitárult, de mögötte nem a menekülés útja nyílt meg, hanem újabb biztonsági személyzet bukkant fel. Azonnal megragadták hátulról, és kitépték markából a félelmetes jogart.

– Ezért megfizettek! – fröcsögte Xur. – Az életetekkel fizettek! Valamennyien!

Kril undorral fordult el.

– Vigyétek a szemem elől a „császárt”. Zárjátok be, míg lesz időm eldönteni, mit csináljunk vele. – Mire visszafordult a fő képernyő felé, már teljesen száműzte gondolataiból Xurt. A képernyőn tisztán látszott a hihetetlen sebességgel közeledő csillagbombázó. – Minden védelmi rendszert bekapcsolni, és megsemmisíteni a támadót!

A támadó hajó körül hirtelen a távoli csillagokénál élesebb fény ragyogott fel az űrben. Alexnek az jutott eszébe, hogy milyen gyönyörű látvány, mint valami lézershow egy rockkoncerten. Semmi másra nem lett volna szüksége.

ge, hogy a Grig vezérelte szédítő rohamot tökéletessé tegye, mint egy jó AC/DC– vagy Styx– vagy Def Leopard-kazettára. Bár ha lett volna nála véletlenül, nemigen tehetett volna többet, mint hogy bámulja. Nem gondolta, hogy a csillagbombázó magnóval is fel van szerelve.

A parancsnoki hajó védekező tűzének robbanása olyan szép volt, hogy elfelejtett megjedni.

– Három milliegység a lőtávolságig, Alex. Ne hibázd el. Még egyszer nem jutunk ilyen simán a közelébe.

Alex figyelte a halálos energiasugarak robbanásait, amelyek körös-körül bevilágították a teret, és időnként megrengtették a hajót, ahogy a csillagbombázó védőernyői levezették a tűz erejét.

– Ez a sima út?

– Emlékezz, mit mondtam: minden viszonylagos.

– Ne izgulj, készen állok.

– Két milliegység. Várj, amíg biztosra mehetsz – figyelmeztette Grig.

Ekkor a parancsnoki terem Alex lebegő képernyőjének közepére került, és annyira hasonlított az otthoni játékra, hogy ettől majdnem – bár teljesen azért nem – megnyugodott. Ujjai gyorsan, ösztönösen mozogtak a fegyverzet vezérlésén. Már nem izgult. Nagy gyakorlata volt.

– Most, Alex! – üvöltötte Grig, megrémülve, hogy elmulasztják a pillá-

natot. Pontosan mikor megszólalt, a csillagbombázó fegyverei egyszerre tüzeltek a parancsnoki hajóra, mert Alex mindent a célpontra zúdított, amivel a félelmetes kis hajó csak rendelkezett. A kupola felületén lángoló gázfelhő ragyogott fel, és teljesen elborította.

– Eltaláltam! – kiáltott fel Alex, és tovább szórta a tüzet a vezérhajóra.

– Most nincs idő végezni vele, Alex. A flotta többi része már majdnem elérte Rylost. – De Alex addig folytatta a támadást, amíg Grig lőtávolon kívülre nem vezette a hajót.

A parancsnoki hajó legénysége azon küszködött, hogy megkapaszkodjon valamiben, ahogy a hatalmas vezérhajó megrázkódott az elsőprő erejű támadás utórobbanásaitól. A Xur mögött álló tiszthelyettes elvágódott. Xur megőrizte egyensúlyát, rávetette magát az előtte álló tántorgó őrré, és visszaszerezte jogarát. Amikor a két őr megpróbált felállni, a pálcából kilövellő halálos energiasugár levágta mindkettejük fejét.

Xur eltűnt egy közeli alagútban, de útját egy fény jelezte, amely egy közeli falitáblán kezdett villogni. A harmadik őr, aki egy időre elkábult, amikor a falhoz vágódott, észrevette az árulkodó villogást, és odatántorgott egy kommunikációs modulhoz, hogy jelentést tegyen.

– Xur megszerzett egy mentőcsónakot, és elhagyta a hajót. Ismétlem, a fogoly Xur megszerzett egy mentőcsónakot, és elhagyta a hajót!

A hírt a károkról szóló jelentések tömegével együtt továbbították a hídra. Xur menekülése zavarta Krilt, de nem volt ideje, hogy egyetlen lármás rylosi szökésével foglalkozzék.

Annyi időt mégis szakított, hogy kiadjon egy régóta esedékes parancsot:

– Mondják meg a megfelelő részlegeknek, hogy kutassák fel és semmisítsék meg Xurt.

A tiszt, aki a parancsot kapta, gondterhelten látszott.

– Kirendelhetek egy-két hajót a középső századból. Azok pillanatok alatt megtalálják és megsemmisítik a mentőcsónakot.

– Nem! – Kril megkapaszkodott, mert újabb robbanás rázta meg a nagy hajót. – A nyakunkon egy nekivadult csillagbombázó, egy csillagharcossal a fegyverek mögött, vagy még nem tűnt fel eddig? Ez egy előre nem látott tényező. A terveinkben nem szerepel előre nem látott tényezők támadása. Ezzel kell elbánnunk, méghozzá azonnal, és nem foglalkozhatunk semmi mással.

– Igen, Parancsnok – mondta mentegetőzve a tiszt.

Kril a hírközlőkhöz fordult.

– Riasszon minden századparancsnokot. Tájékoztassa őket mi történt itt. Minden egység készüljön...

A hírközlő tiszt lehangoltan válaszolt:

161 – A parancsnoki antenna nem működik, Parancsnok. Teljesen tönkrement. Nem tudjuk utasítani a vadászokat.

Kril olyan vadul hördült fel, hogy beosztottai még e kétségbeejtő körülmények közt is megremegetek.

– Nézd! – mondta izgatottan Alex, amikor a Ko-Dan vadászok utóvédszázada látótávolságon belülre került. – Nem tudják, hogy itt vagyunk. Nem tudják, hogy már megtámadták őket!

– Éppen időben megtudják – mondta komoran Grig. – Csak pillanataink vannak, amíg a Ko-Danok összebarkácsolnak egy másik távközlő berendezést a vezérhajón. A többségét el kell intéznünk.

– Ne izgulj – biztatta magát Alex. – Tudom, mit kell tennem. Végtére is azért soroztak be a Szövetségi Haderőbe, hogy...

– Létfenntartó rendszer ép, fegyverrendszerek még maximumon működnek, meghajtás teljes erővel... – mormogta magában Grig.

– ...védjem a Határvidéket... és ez az...

Grig hirtelen rárontott a csillagbombázóval a négyszázadnyi Ko-Dan hajóra, öngyilkos vállalkozásnak tűnhetett volna, de a Ko-Danok nem számítottak semmi kellemetlenségre, miközben a Rylos körüli orbitális pálya felé haladtak, meg hozzá is voltak szokva, hogy egységes irányítás alatt harcoljanak. Ez az irányítás most megszűnt a parancsnoki hajó ellen intézett egyetlen meglepetésszerű roham következtében. Eltart egy darabig, amíg a Ko-Danok alkalmazkodnak a központi taktikai döntések nélküli cselekvéshez. Remélhetőleg túl sok ideig.

Alex ujjai játszottak a fegyverzet vezérlőgombjain. A Ko-Dan hajókon tökéletes zűrzavar lett úrrá, és megsemmisültek, mielőtt észbe kaphattak volna. Amikor pedig megpróbáltak kapcsolatba lépni a parancsnoki központtal a vezérhajón, és még csak udvarias választ sem sikerült kapniuk, pánikba estek. Alighanem úgy tűnt nekik, hogy vagy száz csillagbombázó támadja őket. Minden másodpercnyi késlekedés végzetes volt. Grig elegánsan cikázott a szétzilált alakzatok között, Alex pedig megelőzte a lehetséges ellenállást, egyik hajót a másik után semmisítette meg.

Az egyik századparancsnok éppen időben fogta fel a helyzetet, hogy új parancsokat adjon ki, még mielőtt saját hajója eltűnt volna egy táguló szuperforró fém- és keramittörmelék-felhőben. Grig megfordította a csillagbombázót, amikor két hármaskötél megkísérelte megközelíteni a támadót két ellentétes irányból, vaktában tüzelve rá összes fegyverzetükkel.

A csillagbombázó hevesen rázkódott a kettős támadástól, de a burkolatban nem esett kár.

– Eltaláltak – jelentette be Grig egy pillanattal később. – A hajómű hőmérséklete emelkedik, Alex. A hajómű túlhevül.

162 – Kitérni! – kiáltotta Alex, mintha otthon a „kitérés” gombot nyomná meg.

Grignek nem volt szüksége tanácsra, hurokrepüléssel azonnal eltávolodott a két támadó kötelék elől. A vak hajsza azzal végződött, hogy a vadul tüzelő vadászok kölcsönösen szétlőtték egymást.

A kavargó, megzavart flottából újabb három hajó vált ki, és lefelé fordulva a légkör felé száguldott.

– Hatos szektor – figyelmeztette Grig Alexet. – Három hajó felszíni támadásra készül. Polgári célpontokat keresnek.

– Látom őket – mondta komoran Alex. A csillagbombázó utolérte a három vadászt, és Alex egyetlen koncentrált lövéssel leszedte őket, a lehető legkisebb tüzerőt használva, amely a feladat elvégzéséhez szükséges volt.

Most azonban egy egész sor figyelmeztető fény gyúlt ki Grig konzolján. – Az átkozott motorhőmérséklet nem akar lemenni. Szükségünk van egy-két percre, egy-két kör üresjáratra, hogy levezzem az energiát.

– Kerüljük meg egyszer Rylost – javasolta Alex, és Grig tőle függetlenül ugyanerre a következtetésre jutott. A csillagbombázó éppen az ionoszféra fölött maradt, szinte súrolta a rylosi légkör külső szélét, és eltűnt annak a néhány Ko-Dan hajónak a képernyőjéről is, amelyek elég mozgékonyak voltak, hogy követni próbálják.

Grig végigfuttatta a szükséges utasításokat a hajó rendszerein, és munkája eredményeképpen egymás után aludtak ki a figyelmeztető fények. Az energia elvezetésével újra visszakapcsolhatta a meghajtást, és a hőmérséklet újra normálisra esett vissza. Ami még fontosabb, ott is maradt.

– Hajtómű hőmérséklete állandó, létfenntartó rendszer változatlan, fegyverrendszerek teljes hatékonysággal működnek... Figyelj, Alex! Egy-két percen belül újra lőtávolságba érünk.

Átsuhantak a terminator fölött... de csak üres képernyőt láttak. Alex árulkodó képeket keresett, de semmit sem talált.

– Hé, hol a flotta? Biztosan elpucoltak.

– Az nem vallana a Ko-Danokra. – Grig megigazított egy gombot. Mindkét képernyő azonnal megtelt hajókkal... az észlelőképesség határán.

– Aha! Visszavonultak, de csak hogy helyreállítsák az összeköttetést egymással meg a vezérhajóval. – Elhallgatott, mert néhány fény gyúlt ki. Az ellenfél nem támadott, hanem lassan kezdett szétszéledni a csillagbombázóhoz képest. – Bekerítés – mormogta aggodalmasan Grig.

– Mi az? Mit csinálnak?

– Szférikus támadás. Bekerítenek. Valamennyi hajó elhagyja a korábbi alakzatot, és egymástól egyenlő, a célponttól pedig meghatározott távolságra helyezkednek el. Aztán megindulnak, és a középpont felé haladnak, hogy végezzenek velünk, miközben a köztük lévő távolság arányosan csökken. Vagyis nincs kiút.

- Nem tudjuk keresztülverekedni magunkat ezen a gömbön?
- Ez egy háromszintes manőver. Egyik gömb a másikban, az pedig a harmadikban. Akárhol próbálunk meg áttörni, beleütközzünk a vadászok második és harmadik vonalába. Azok pedig feltartanak addig, amíg a többiek körülvesznek. Nem harcolhatunk egyszerre minden irányba.
- Ez nem volt a játékban, Grig! – dadogta Alex.
- Barátja nem felelt azonnal, egy pillanatig a haladási irányukat tanulmányozta.
- A Galan hold még a bekerítésen belül van. Ha közel helyezkedünk a felszínhez, legalább az egyik szektor védve lesz.
- Keress egy másik alagutat, és bújjunk el!
- Értelmetlen, Alex. Mindenképpen megtalálnak. Azonkívül a Galan kráterei meteoritikus eredetűek, nem vulkánikusak, mint azon a kisbolygón, amelyet rejtékhelynek használtunk. Nincsenek benne olyan alagutak.
- Csak úgy eszembe jutott – morogta Alex. – Csillagharcos vagyok, nem geológus.
- Akkor készülj fel, csillagharcos – mondta komoran Grig –, mert a virágot kell használnunk.
- Azt a kísérleti, kipróbálatlan fegyverrendszert, amit említettél? Gondolod, hogy működik?
- Van valami egyéb ötleted?
- Hm, pillanatnyilag nincs – ismerte be Alex, miközben a Ko-Dan hajók egyre zsugorodó gyűrűjét nézte. – Mit tegyek?
- Ugyanazokat a vezérlőgombokat használod, csak *gyorsan*. Még gondolkodni se állj le. A lőtávolságnál hatvan másodperced van az össztűzre... elméletileg. A virágot sosem próbálták ki harci körülmények között, csak szimulátorokon mutatták be. Alkalmazása túlterhelheti a hajó energiarendszerét, és... – tétovázott.
- És mi? – nógatta Alex. – Most miért aggodalmaskodsz? – Alex meglepődött, milyen tárgyilagosan beszél: – Elméletileg már úgymint halottnak kellene lennünk.
- Nem vitatkozhatom a logikáddal, de a hozzáállásod komolytan lett.
- Tényleg? – Alex mámorosan érezte magát, egyáltalán nem érdekelte, milyen sorsot főzött ki neki az univerzum. – A pokolba vele! – Felpattintotta a védőlapot, amely a virágot vezérlő piros gombot fedte. Nem mintha félig olyan magabiztos lett volna, mint ahogy beszélt. A hajón szelíd remegés futott végig. A lap felnyitásával életre keltett *valamit*, de a tüzelőállásból nem láthatta, hogy mit. Olyan érzése támadt, mintha a csillagbombázó körvonalai valahogy megváltoztak volna.
- Végigsimította tenyerével a műanyagot, és szerette volna kiszabadítani karját a vezérlő karvédőjéből, de nem mert rá időt vesztenetni.
- A halálos gömböt formáló hajók a képernyőn kezdtek közeledni egymáshoz. A hurok szorulni kezdett. A képernyő közepén mozdulatlan zöld folt állt csapdába esve: a saját hajójuk.

Az első vadászok lőtávolságra értek, és Alex tüzelni kezdett rájuk egyenként a szokványos védőfegyverekből. Gondosan válogatta meg a célpontokat, igyekezett minden irányba tüzelni, ahelyett hogy egyetlen szektorra összpontosított volna. Ez lett volna várható tőle. A futballedzője mondta mindig, hogy törekedjen váratlan húzásokra, és most ezt a stratégiát látszott célszerűnek alkalmazni.

A képernyőről Ko-Dan hajók tűntek el, megsemmisítették őket a csillagbombázó fölényben lévő fegyverei és Alex módszeres munkája. A túlélők nem törődtek a veszteségeikkel, és felzárkóztak a végső, elsőpró támadáshoz.

– Tartsd még őket egy kicsit. – Grig a műszereire ragadt.

Alex folytatta a tüzelést, és anélkül hogy elfordult volna a képernyőtől, megkérdezte:

– Meddig?

– Várj, amíg beérnek a virág hatósugarába. Várnunk kell, különben akár most is feladhatjuk. – A csillagbombázót robbanás rázta meg, és Grig azon küszködött, hogy kitérjen a támadások elől, miközben manőverezési területe egyre csökkent. Nemsokára tönkremegy a védőernyőjük – legalábbis részben –, és egy lövés átjut rajta. Ennyi elég jenné, hogy elpusztuljanak.

– Grig?...

– Nyugi, nyugi!

– Most?

– Lassan a testtel... tarts ki, Alex.

A képernyőn úgy látszott, mintha a zöld pöttyöt egy sereg vörös szúnyog akarná lenyelni.

– Most, Grig? – kérdezte Alex nyugtalanul. – *Most?*

– Most! Tűz!

Alex hüvelykujja lecsapott a tiltott gombra, míg többi ujjá szédítő sebességgel száguldozott a vezérlőpanel többi gombján.

A csillagbombázó a pusztító energia démonává változott, energiavillámokat és nehézszercecskéket okádott minden irányba. Mintha hirtelen egy kis nap vált volna novává a közeledő Ko-Dan flotta közepén. A hihetetlen pusztító hullám úgy elsöpörte őket, mintha ott sem lettek volna, elpárologtak a menekülés esélye nélkül.

Alex egyre tüzelt, noha képernyője használhatatlanná vált a csillagbombázó körül szétszóródó energiamennyiség miatt, addig tüzelt, amíg csak a virág működött. A pilótafülkében hangos figyelmeztető bűgös harsant fel. A fények elhalványultak, a hajó visszanyerte állandó harci formáját, és a képernyőn újra láthatóvá vált a világűr.

Ez utóbbi üres volt, leszámítva a közepén lustán lebegő egyetlen kis zöld pöttyöt.

– Hajtóművek leálltak, energia kimerült – jelentette Grig a kijelzőket tanulmányozva. – A létfenntartó rendszer és a kommunikáció kivételével halottak vagyunk.

Alex fáradtan húzta ki karjait a rögzítőkből, és megengedte magának azt az utolsó fényűzést, hogy végigsimítson az arcán, és megdörzsölje a szemét. Teljesen kimerült, testileg, lelkileg egyaránt.

– Nem számít, Grig. Megcsináltuk. Vége van, és mi csináltuk meg.

– Igen, valóban megcsináltuk, igaz? – Grig tovább ellenőrizte a hajó berendezéseit. – Megpróbálok kapcsolatot találni a rylosi központtal. Majd küldenek valamit értünk, és hazaszállítják a csillagbombázót. – Pörögni kezdett az ülésben.

Hirtelen közeli robbanások rázták meg a hajót, majd ugyanilyen hirtelen megszűntek. Grig habozás nélkül visszapördült harchelyzetbe, Alex pedig visszadugta karját a fegyverzetvezérlő karvédőibe.

– Ez most mi?

– Nem tudom. Elhibáztunk néhányat? Azt hittem, mindet kinyírtuk. A két képernyőn egyszerre jelent meg a hatalmas tárgy képe.

– A parancsnoki hajó! – kiáltott fel Alex. – De már nem lőnek ránk. Miért?

– Talán érzékelik, hogy nem működik az energiarendszerünk. Talán vonósugarat akarnak vetni ránk, és bevontatni. – Kétségbeesetten dolgozott a műszereken. – Sok jelét látom, hogy külső sérülései vannak. Jócskán megsebeztek az első támadásnál.

Valóban. Kril tájékozva ordított rá a fegyverzetkezelő tisztre: – Miért hagyta abba a tüzelést? Még csak meg sem próbálnak kitérni. Hajtóműkárosodásuk lehet. Tűz!

Az ügyeletes tiszt szembefordult Kril lel.

– Egyetlen fegyverünk sem működik, Parancsnok. Időbe telik, míg a karbantartók megjavítják legalább a kevésbé megrongáltakat.

Kril megfordult, és a fő képernyőre nézett. Tisztán látszott rajta a tehetetlenül sodródó csillagbombázó a Galan fölött.

– Érzékelők?

– Minimális energiájuk maradt, Parancsnok – hangzott a válasz. – Szerintem a létfenntartó rendszerük működik, mert külső sérülésnek nincs nyoma. De minden egyéb energiaérzékelő a minimumot mutatja.

– Lehet, hogy kelepce? – töprengett egy másik tiszt. Be volt kötözve, mert egy korábbi robbanáskor nekivágódott a pultnak.

– Miért vacakolnának vele? – fakadt ki Kril. – Tudniuk kell, mennyire megsérültünk. Ha képesek lennének a legkisebb támadásra, egyenesen nekünk jönnének. Ezért fel kell tételeznünk, hogy nem tudnak támadni, sőt menekülni sem. Vonósugárral elkaphatjuk őket?

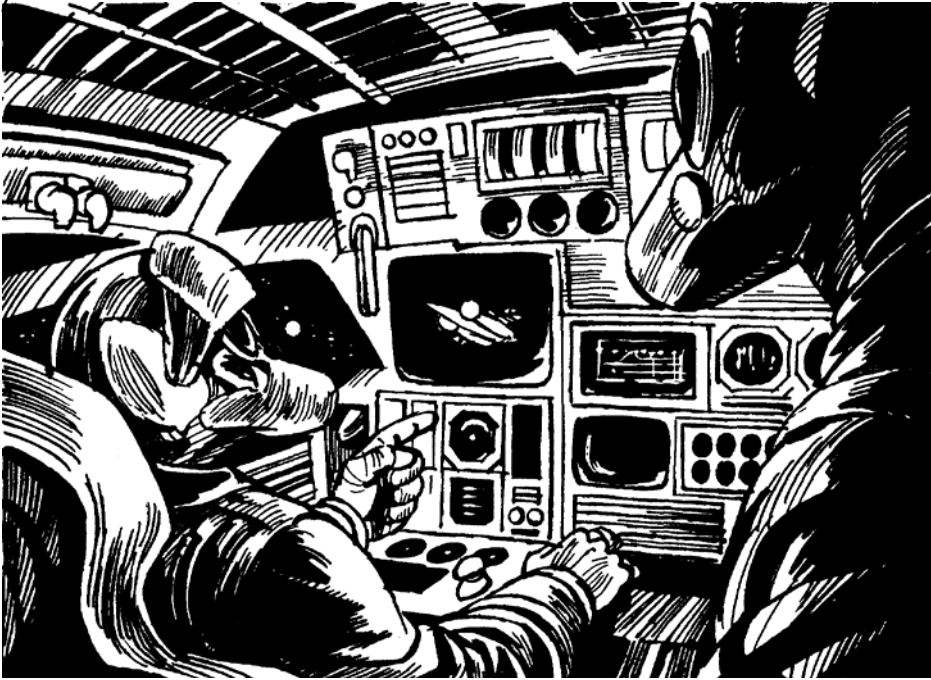
Ismét a lehangoló válasz:

– Az sem működik, Parancsnok.

Kril dúlt-fúlt magában. Itt volt a lehetőség, hogy a vereségből győzelmet kovácsoljanak, és tehetetlenek.

Vagy mégsem?

A navigációhoz fordult.

– Számítsák ki az ütközőpályát. Még így is, hogy mindketten csökkent sebességgel haladunk, elég nagy lesz az ütközés, hogy szilánkokká törjük őket. A legénység hagyja el a hajó elejében a részlegeket, és zárják le a hajó elülső részeit.

– Igen, Parancsnok – érkezett a megfelelő részleg válasza.

Kril most újra elégedetten tudott a képernyőre nézni. Ez olyan lesz, mint a hajdani harcok, amikor Ko-Dan harcolt Ko-Dan ellen az anyabolygón a törzsi területek birtoklásáért. Mivel mindkét hajó fegyverei megbénultak, az előny az ő oldalán volt. Nem akart várni, míg saját fegyvereiket kijavítják. A csillagbombázó addigra esetleg újra működőképes lehet, és elmenekül, vagy ami még rosszabb, támadást indít.

Nem, a Rylosért folyó harc végső kimenetele ősi módon dől el: tömeg tömeg ellen. Ebben a primitív egyenletben a Ko-Danok javára billen a mérleg.

Alex a képernyőjére meredt.

– Grig, ezek felénk közelednek.

– Tudom, Alex.

– Mit akarnak?

– Azt hiszem, megpróbálnak elgázolni a hajójukkal. Milyen figyelemre méltó elképzelés!

168 – Figyelemre méltó, a fenébe! *Csinálj* valamit!

– Igyekszem, Alex.

Alex tévóvázva megérintette az egyik elsütőgombot. Ennek egyetlen következménye lett: kigyulladt egy piros figyelmeztető lámpa a kijelző-rendszeren. Megpróbálkozott egy másikkal. Most már két vörös fény sugárzott rá; vad, ellenséges szemek a kabin tompa fényében.

– Energia kell, Grig. Itt semmi nem működik.

– Valamennyi rendszer kimerült a virág használatától, de megpróbálom feltörni a vésztartalék rendszert. Nem úgy tervezték, hogy feltörjék, Alex.

– Jól van, csak *csinálj* valamit. Egy perc, és *minket* törnek fel! – A képernyőn tisztán látszott a Ko-Dan parancsnoki hajó, izzó gázok szivárogtak tátongó sebeiből, amelyeket korábban a csillagbombázó okozott. Végte-lenül lassan, de egyenesen a csillagbombázó felé tartott.

Grig elszánt nyugalommal dolgozott. Alex ülése mögött valami vibrálni kezdett, majd leállt.

– Nincs más, csak egy kevés tartalék energiánk a hírközléshez és a létfenntartáshoz.

– Kapcsold át a hajtóműre, és tartsd vissza a lélegzetedet!

Grig megpróbálta. A kabin hőmérséklete gyorsan zuhanni kezdett. A le-vegő rossz szagúvá vált, mivel leállt a recikculáltatás, nem frissült fel.

– Gyorsan, gyorsan! – ordította Alex, noha tudta, takarékoskodnia kel-lene az oxigénnel.

– Energia... bekapcsolva! – lihegte Grig, és előtte a konzolon halványan felfénylett egy sor jelzőfény. Azonnal átkapcsolta a csillagbombázó ma-nővezetőmotorjaira, a főhajtóművet nem merte beindítani.

A kis hajó megmozdult. Nagyon nehézkesen és nagyon lassan. Éppen csak lebukott a hatalmas hajó alá, pontosan akkor, amikor az rárontott. A két páncél egymáshoz ért, ami ritkaság az űrben, sosem fordul elő a harcban. Az egymást végigkarcoló két fém csikorgó hangja fülsiketítővé erősödött a csillagbombázó pilótafülkéjében.

Aztán elszakadtak egymástól, és egyre távolodtak. A fegyverzet vezérlé-se fölött a vörös figyelmeztető fények hunyorogni kezdtek és kialudtak. Alex megragadta a lehetőséget és egyszerre csapott rá mindenre, remélve, hogy *valami* talán működik.

Valami működött. A csillagbombázó fegyverei végigsöpörték a pa-rancsnoki hajó alját még egyszer, utoljára, mielőtt végleg kimerültek vol-na. Hatalmas, néma robbanások rázták meg a célpontot.

Grig lekapcsolta az energiát a motorokról, és visszakapcsolta a létfenn-tartó és hírközlő rendszerre. A levegő nyomban tisztulni kezdett. Alex mélyeket szippantott a felfrissült levegőből olyan érzéssel, mint a könnyű-bűvár, aki túl sokáig maradt a mélyben. A kabin hőmérséklete, amely már fagypont alá esett, lassan emelkedett és kellemes lett. Alexet csak űrruhája óvta meg, hogy meg ne fagyjon, de még most is remegett, pedig már visszaállt a normális hőmérséklet. A teste emlékezett.

169 – Mi volt ez? – kérdezte Kril, amikor talpa alatt hevesen megrázkódott a fedélzet. A képernyőre nézett. – Eltaláltuk őket?

A pultok előtt pánik támadt. Egy tiszt rémült arccal fordult parancsnoka felé.

– Nem tudom, uram, de az irányítórendszerünk tönkrement. Nem tudunk pályát módosítani.

– Tájékoztassák a legközelebbi birodalmi hajót a helyzetünkről, adják meg neki a sebességünket és irányunkat. Elénk jönnek, és segítenek elvégezni a javításokat.

– Nem érti, uram – mondta a tiszt egészen udvariatlanul a rátört rémület-től. – Jelenlegi pályánk nem kifelé vezet a rendszerből...

Nem kellett végigmondania. A fő képernyő még működött, és Kril, csakúgy, mint mindenki más, tisztán láthatta, merre halad az irányíthatatlanná vált hatalmas vezérhajó.

Kezdetől fogva mellettük szólt minden esély, motyogta, mialatt körülötte egyre terjedt a pánik. Ügyet sem vetett rá. Xur és az árulói, akik eladták a fontos titkokat; a Csillagharcos Bázis könnyű elpusztítása; minden túl könnyen ment.

És most ez. Elpusztulni, mert a kozmosz úgy döntött, hogy kiegyenlíti az esélyeket. Ott volt előttük az egész végtelen, az egész világűr, hogy elmeneküljenek, amíg megjavítják az irányítórendszert, és ők meggondolatlanul az egyetlen rossz irányt választották. Ha visszaszerezhetnék az uralmat a hajó fölött, az egész persze nem számítana. De nem szerezhetik vissza.

A hídon az üvöltözésen áthallatszott egy gyenge hang:

– Parancsnok, a csillagbombázó mögöttünk van, és még mindig lebeg. Nyilván átmenetileg energiához jutott, és elhaladtában ránk lőtt.

Mostanra már Kril is eljutott erre a következtetésre. Csak bólintott, és mosolygott magában. Az esélyek valóban kiegyenlítődtek. A kozmosz nem a favoritokat játssza meg.

Még mindig a kozmosz iróniáján nevetett, amikor a parancsnoki hajó becsapódott a Galannak nevezett holdba, és rövid időre, de látványosan rézrozsdaszínűről vakító, élénk-forró sárgára változtatta a sivár felszín egy részét.

14.

Az ünnepség valósággal lenyűgöző volt. Eddig Alex Rylosból csak felhőket, erdőket, távoli óceánokat és hatalmas hegyláncokat látott.

Most, hogy a csillagbombázó a főváros központi terén pihent, láthatta, mi forgott voltaképpen kockán. Jóval több, mint olyan fogalmak, hogy

»Határvidék« Szövetségbe tömörült világok és fajok. Népek sorsa volt a tét, életük és jövőjük. Még ha a legtöbbjük egy kissé mókásan nézett is ki.

Az épületben sok nép képviselője volt jelen. Grig az egész ceremónia alatt ott állt mellette. Alex elpirult a lefordított áradozó kifejezésektől, míg végül egy rylosi tisztviselő hangos csodálkozással megkérdezte, vajon a bőre színének megváltozása nem az itteni atmoszférára való allergiás reakció-e. Alex még jobban elvörösödött, és megnyugtatta, hogy nem.

– Köszönöm, Enduran nagykövet! – ennyit volt képes a végén kinyögni, annak a rylosi kézmozdulatnak a kíséretében, amelyre Grig tanította. A gesztus nyilván örömmel töltötte el a nézőket, mert a tömegben a tetszés moraja futott végig.

– Köszönöm, csillagharcos! – válaszolta Enduran. Megfordult, és jelt adott, mire az egybegyűlt hivatalos személyek, tisztviselők és rylosi kormányhivatalnokok a Szövetség ide látogató képviselőivel egyetemben félig meghajoltak Alex felé, és ez nagyon furcsa érzéssel töltötte el.

Hogy kikerüljön a figyelem középpontjából, ő is kifejezte a maga tiszteletét, Grighez fordult és tisztelgett. Grig nem így válaszolt. Egy kis módosítást hajtott végre a gondosan megtervezett ceremónián, és kinyújtotta a kezét. Alex megfogta, és melegen kezét ráztak, vállalva ezt a külön tréfát.

– Hát, Alex, nem várathatod tovább a tömeget. Nagy távolságokról jöttek el ide, hogy kifejezzék tiszteletüket. A hősöknek el kell viselni az ilyesmit – mondta Enduran.

– Nem vagyok hős – felelte halkan.

– Akár az vagy, akár nem, mindegy. – Az ajtó felé intett a fejével. – *ők* annak tartanak. És így bizonyos kötelességeid vannak. Maradsz, ugye?

Alex tétozva, Grigre pillantott, aki bólintott. Elég régóta várta már a pillanatot, hogy megölelhessen a kemény bőrű idegent, és egy cseppet se izgatta, hogy a lelkes nézősereg mit szól egy ilyen különös emberi gesztushoz. Grig elég hamar megértette a jelentését, csakúgy, mint Enduran.

Ezután mindketten az ajtó felé indultak. A képviselők és tisztviselők tömege utat nyitott nekik. Amint az ajtó kinyílt, idegen fanfar üdvözölte megjelenésüket. Egy erkélyen találták magukat, és újjongó idegen arcok tengere nézett fel rájuk.

Erre már felkészült. Enduran még a többiek elmondták, mire számíthat. Amire azonban nem számított, az egy idősebb valaki volt, aki egy mozgatható emelvényén ült mellette. A parányi szerkezet két oldalán két egyenruhás rylosi orvos állt. Megfelelkezve a tömegről, Alex az újonnan érkező felé rohant.

– Centauri! Azt hittem, meghaltál!

Az öreg elvigyorodott.

– Rólam már sok mindent hittek, fiam, de az elhalálozás nem szerepelt köztük. Kemény fából faragták az én népemet, és én a legkeményebb fajta vagyok, még ha a tied izgága vén kakadunak neveznék is a magamfajtat.

– Mi az, hogy kakadu? – érdeklődött Grig.

171 – Egy madár, amely a jég hátán is megél – magyarázta meg Alex. Grig helyeslően bólintott. – Milyen találó.

– De láttam, amikor meghaltál... miután visszavittél a bázisra – makacskodott Alex. – Az orvosok ott dolgoztak rajtad...

Centaury megrázta a fejét.

– Hát igen, rendesen halott voltam. Hadd mondjam meg, halottnak lenni nem leányálom, fiam. De az én fajtám kemény. A test meghalhat, de az agy még sokáig él. Képesek voltak a maradványaimat visszahozni. Az volt a fontos, hogy a memóriapályák épségben maradtak. Pont olyan ez, mint újra összerakni egy kirakós játékot, azzal a különbséggel, hogy az orvosoknak néhány új darabkát kellett hozzáépíteni. – Elgondolkozva nézte Alexet, aki új egyenruhában, a frissen kapott kitüntetésekkel és új tartással állt előtte. – Hát te? Mit akarsz most tenni, csillagharcos?

Alex megfordult, és végignézett az ujjongó idegen arcok tengerén és mögöttük a rylosi főváros fantasztikus körvonalain. Minden olyan gyorsan történt. Az események sodorták magukkal, és nem adtak időt, hogy olyasmin gondolkodjon, mint „utána”.

– Nem tudom – suttogta.

Kint hideg volt. Vagy talán nem is, de Maggie borzongott. A tornác szélén ült amely körbefutott az ABC előtt.

Hol vagy, Alex, messzebb, mint amit el tudok képzelni? Ezt mondta a gép, amely úgy nézett ki, mint te. Hol van az a hely? Még azt sem tudom, az ég melyik részén keressem.

– Alex! – hallatszott egy hang.

A bolt előtt enyhe szellő kavarta a port. A nyílt területen egy vadászó pók araszolt keresztül, valami szerencsétlen rovar keresve, amely még nála is kisebb.

– Alex – szólalt meg újra a hang, de most némi aggodalom is csendült ki belőle. Mrs. Rogan volt. Mennyit szabad elmondani neki? A Béta-egység nem mondott neki semmit, rábízta az ő ítéletére. Ez az ő világa, az ő népe. Az ő élete.

Fölkelt. Ideje volt, hogy legalább Alex anyja megtudja az igazat. Lehet, hogy Mrs. Rogan kivágja őt a hihetetlen történetével együtt a lakókocsiból, de kötelességének érezte megpróbálni. Megsimogatta Elnök Urat, és elindult.

Mögötte fények, hangok, ismerős és mégis idegen mozgások. A tornácra a videojáték kissé megvadult; zümmögött, villogott, és remegett a lábain. Maggie nem látta, csak arra gondolt, hogyan mondja el Mrs. Rogannek.

Mint ahogy azt sem látta, hogy a bolt tetején az öreg szélkakas vadul forogni kezd, bár szinte nem is fújt a szél. Egyre gyorsabban pörgött, végül már nem látszott más belőle, mint egy kavargás az éjszakában.

A lakókocsik között Maggie elgondolkozva megállt. Egy közeli ablakon nagymama hajolt ki, ujjai között vastag szivar füstölgött.

– Nagymama, nem láttad Alexet?

– Nem mondhatnám, hogy igen. Ritkán látható errefelé mostanában a fiú. – Intett a szivarral. – Nem te vagy az egyetlen, aki keresi.

– Hallottam Mrs. Rogant.

– Ő sem az egyetlen.

Néhány alak bukkant elő Roganék lakókocsijából, és Maggie felé közeledtek. Megismerte néhány barátját Mrs. Rogannel, és valakit, aki nem volt a barátja: Jack Blake-et. Megállt, és bevárta őket.

– Tudni akarja, hol van Alex? – szólalt meg Blake, amint megpillantotta.

– Kérdezze meg Maggie-t. Ő tudja. Vele volt, mikor ellopta a teherautómat.

– Nem *lopta* el! – vágott vissza dühösen Maggie. – Csak kölcsönvette.

– Igen? – mordult rá Blake, és egy csöpp gyengédség sem volt most a hangjában. Most fontosabb dolgokról volt szó. – Akkor hol van az autóm?

Maggie visszagondolt a vad autós hajszára, a robot „ajándécsomagjára” a műszerfal alatt, és a mindent megolvasztó hőségre, amikor a teherautó belerohant az idegen gyilkos hajójába, és nem szólt semmit.

173 – Maggie – kérdezte Mrs. Rogan szelíden, de határozottan –,hol van Alex?

– Hol van a teherautóm? – ordította Blake, időt sem hagyva a válaszra.

– Hol van a barátod?

Maggie nem törődött vele, azon csodálkozott, hogy találhatta valaha is ezt az alakot akár a legcsekélyebb mértékben is vonzónak, és igyekezett uralkodni magán, amikor Mrs. Roganhez beszélt. Most már Játtá, senki nem megy el innen, míg választ nem kapnak. Meg kell próbálni a lehető legjobban megmagyarázni.

– Mrs. Rogan, az úgy volt, hogy Alex nem...

A kutyák vonítani kezdtek. Minden kutya, nemcsak Elnök Úr. Csatlakoztak hozzájuk a macskák is. Ha Mrs. Edward aranyhala nyűszíteni tudott volna, az is csatlakozott volna a kórushoz. Hirtelen senki sem figyelt Maggie-re.

Otis lakókocsija mellett Elnök Úr eszelősen szűkölt. Gazdája előtámolgott, és éppen le akarta hordani bolond kutyáját, amikor megpillantott valamit a tornácon.

Nem törődve azzal, hogy egy szál jégeralsóban van, Otis az előtér felé indult, megbabonázta a rázkódó, nyikorgó, villogó játékautomata. Fölötte a láthatatlan szélkakas abbahagyta a pörgést, mintha villámcsapás érte volna, és mind a négy égtájjelzője hirtelen egyenesen az éjszakai ég felé meredt...

Valami lefújta Otis hálósapkáját. Hátralépett, és kezét a szeméhez emelve figyelte a leszálló élénk fényt. A Csillagsugár Csillagfény felirat a bolt homlokzatán vakítóan izzott, száz mérföldről is el lehetett volna olvasni.

A hulló fény valaminek az aljából áradt, ami a parkolóhely felé ereszkedett. Maggie faképnél hagyta Mrs. Rogant, az iskolatársait, és futott a fény felé.

Az ajtóknak és az ablakoknak újabb arcok bukkantak elő; a telep lakói otthagyták a tévét, az ágyat vagy a fürdőszobát, hogy lássák, mi történik. A felfordulás elég nagy volt, hogy behallatsszék a színesre festett indián-sátorba Roganék udvarában. Két kis lakója előbújt, hogy megnézzék, mi történik.

– Kifelé! – kiáltotta David, Louis barátja. – Megszállnak minket!

– Klingonok! – ordította ujjongva Louis, és a leszálló valami felé rohant.

Az úrhajó csendesen földet ért, csak a belsejéből hallatszott egy mély, bűgő hang. Maggie-nek eszébe jutottak a Béta figyelmeztető szavai. Talán egy újabb gyilkos, még elszántabb, mint az előzőek. De nem tudta megállni, lassan a halványan derengő hajó felé indult.

Az oldalára olyasmi volt festve, mint amiről a Béta beszélt, de Maggie nem volt biztos benne. Óvatos volt, de reménykedett. Leszáll ni száz szemtanú orra előtt, akármilyen primitívek is, nem vallott a ZZ-Bérencekre.

Valaki szólt hozzá:

– Maggie? – Otis, aki a bolt előtt állt. Nem figyelt rá.

Az űrhajó oldalán valami lefelé indult, valami liftféle. A kíváncsi nézők egyre növekvő seregéből suttogások hallatszottak. Ott álltak a boltnál, fehérneműben vagy hálóruhában, és figyelték, hogy a liftből kiszáll egy lény, és feléjük indul. Különös öltözeteket és sisakot viselt. Az alakja eléggé emberinek *látszott*.

Aztán megállt Maggie előtt, és levette a sisakját.

– Alex! – A lány arca felragyogott, és csillogott, mint a hajó leszálló fényei. – Alex, te vagy? Valóban te vagy? – Habozva tett egy lépést felé. – Vagy nyissalak ki, hogy meggyőződjek róla?

A fiú rá nevetett; ismerős, derűs, nyílt nevetéssel.

– Senki más nincs itt, csak mi, élőlények, Maggie.

Maggie a karjaiba vetette magát, és rácsimpaszkodott.

– Te vagy az, Alex, Alex, Alex...

– Maggie...

Megcsókolták egymást, és az ámuló nézők seregének nem kellett több, mindenki közelebb jött: Mrs. Rogan, nagymama, Elvira, Clara... és mindenki egyszerre beszélt.

– Ez igazi űrhajó, Alex?... Találkoztál idegen lényekkel?... Honnét szedted ezt, Alex?... Hát mi történik itt?... Mi ez az egész?...

Végül a többieket félrelökdösve, anyja megkérdezte:

– Hol voltál, Alex Rogan?

– Ott fent – felelte automatikusan. Karjával átölelve Maggie-t, igyekezett megmagyarázni a lehetetlent.

– Nyugodjon meg mindenki. – Lecsillapodtak és hallgatták. Alex mély lélegzetet vett, és magyarázni kezdett az anyjának. – Egy másik bolygón voltam, anyu. Segítettem a rylosiaknak és a többi jó idegennek megvédeni a civilizált galaxist a rossz idegenek ellen. – A háta mögé mutatott. – Ez a csillagbombázóm...

– Mint a Csillagharcos játékban? – tudakolta Louis.

– Úgy van, kisöcsém. Tudod, a játékot az idegenek helyezték el a Földön és más világokon, hogy embereket találjanak, akik alkalmasak csillagharcosnak, akik megvédik a Határvidéket Xur és a Ko-Dan flotta ellen. Ahogy a játék mondta.

– Hű! – nyögte sokatmondóan Louis.

Otis nyomakodott közelebb, sarkában Jack Blake-kel.

– Akkor viszont ha te valahol ott kint jártál, ki törte el az antennámat, amikor föl akarta tenni?

– Igen, és ellopta a teherautómat! – mondta Blake vádlóan, bár jóval szelídebben.

– ...és tönkretette a kályhám... és elrontotta a vízvezetékem nálam... elvágta a villanydrótomat – méltatlankodtak újabb hangok.

Alex egy kézmozdulattal elhallgattatta a zsisájt.

– Az egy Béta-egység volt, egy hasonmásom. Egy robot.

176 – Ó, én végig tudtam! – jelentette ki Louis. A bátyja mögé nézett, és hirtelen oda mutatott. – Hé, mi az?

A lift ismét lefelé haladt. Magas, idegen alak állt rajta. A felnőttek rémülten húzódtak hátrább, de a gyerekeket úgy kellett elrángatni.

– Egy szörnyeteg! – sikította egy nő.

– Szörnyeteg? – mormogta Grig, miközben kiszállt a liftből, és Alex felé indult. – Valóban.

– Rá se ránts, Grig! – kérte Alex. – Ne feledd, ezek csak éretlen primitívek. Mint én.

Grig bólintott, és megállt a csődület előtt.

Nagymama próbált átjutni a tömegen, ósdi puskáját szorongatva. Alex igyekezett gyorsan leállítani.

– Várj! Tedd el azt a puskát, nagymama. Mindenki jöjjön vissza. Mindenkinek be akarom mutatni Griget. A legjobb barátom.

A gyerekek jöttek közelebb először, kitépve magukat szüleik eszelős szorításából, és tétován gyülekeztek az idegen hosszú lába mellett. A szégyentől és kíváncsiságtól hajta félénken követték őket a felnőttek.

– Grig – szólalt meg vidáman Alex –, bemutatom Mr. és Mrs. Boone-t... ez azt jelenti, hogy házások... Elvirát, Otist...

Végigvezette Griget az alkalmi dízsorfal előtt. – És ez nagymama, no meg persze Maggie. – Grig biccentett, és mindenkivel kezét fogott, végül megállt a fiatal nőnemű előtt, aki félszegen mosolygott rá.

– Hm, öö...

– Ne feledd, mit tanítottam angolul – súgta oda Alex. – Itt nincsenek tolmácsgombok.

Grig bólintott, és megfogta Maggie kezét. A tömeg zúgott. Grig igyekezett emberi módon mosolyogni, és tökéletes kiejtéssel megszólalt:

– Örvendek.

Louis újra előrefurakodott, és különös dolgokat csinált az ujjával. Grig ezt meghökkenőnek találta, amin nem lehet csodálkozni, mert nem látta a *Harmadik típusú találkozások* című filmet.

De a hasonlóságot nyomban felismerte.

– Te csak Louis lehetsz. Sok jót hallottam rólad. – Lehajolt, megfogta a kis kezét, és csodálta, milyen puha ez a hús, amely annyira különbözik az övétől.

Louis hátralépett, és úgy bámulta a kezét, mintha valami varázslat folytán most nőtt volna ki a csuklójából, és a barátaihoz fordult.

– Halljátok ezt, taknyosok? Híres vagyok!

Mrs. Rogan következett. Gyanakodva nézte Griget.

– És ő az anyukám – mondta Alex.

Grig – Alex útmutatása szerint – megfogta Mrs. Rogan kezét. De a helyett hogy megszorította volna, lehajolt, és ajkával megérintette a kézfejét. Különös szokás, bár nem sokkal furcsább annál a félszáznál, amelyeket utazásai során megismert.

177
A szándékolt hatást valóban elérte. Mrs. Rogan meg sem tudott mukanni. Grig tudta Alextől, hogy ez lehet az eredmény, így hát maga kezdte a beszélgetést:

– Büszke lehet a fiára, Mrs. Rogan. – Aztán a csődületre nézett. – Mind büszkék lehetnek rá. Megmentette a Szövetséget és világok százait, a Földet is beleértve. Más potenciális csillagharcosokat fog tanítani, és segít nekünk egy állandó polgári szervezet létrehozásában, amely biztosítja, hogy hasonló támadás, amelyet most elszenvedtünk, ne fordulhasson többé elő. A puszta létük megelőzi a jövőben a háborút. – Ünnepest pillantást vetett Alexre. – Erről jut eszembe. Várnak vissza, munkára. Ideje indulni.

Maggie megdermedt.

– Indulni?

– Alex? – kérdezte Mrs. Rogan.

A fia gyengéden megcsókolta az arcát, és bólintott.

– Meg kell tennem, anyu. Megígértem. Hallottad Griget. Feladatom van. Fontos feladatom. És én vagyok az egyetlen, aki alkalmas rá.

Mrs. Rogan felsóhajtott.

– Mindig tudtam, hogy egyszer elmegy innen, Alex. Csak sosem merem szembenézni azzal a pillanattal. Azt hiszem, más anyák sem. Mégis, azt hiszem, ugyanolyan, mintha az egyetemre mennél. Mi lesz a tanulmányaiddal?

– Évekig tanulni azért, hogy számítógépmérnök legyek, ez ma már valahogy nem tűnik olyan fontosnak, mint egykor, anyu. Ne aggódj. Ott fent sokat tanulhatok.

– Igen, azt elhiszem. – Jelentősegteljesen nézett Grigre. – Vigyázni fog rá, ugye?

Bólintott.

– Öröm lesz számomra. Csak tizedannyira jó munkát szeretnék végezni, mint ön.

Ezen az éjszakán Jane Rogan már másodszor nem talált szavakat.

– Én is mehetek, Alex? – kérdezte Louis, és rajongó szemeket meresztett bátyjára.

Alex letérdelt, így a szemük egy magasságba került.

– Sajnálom, öcsi! De visszajövök látogatóba, sokszor. Csak nem gondoltad, hogy örökre elmegyek, igaz? De te nem jöhetsz. – A csillagbombázó felé intett. – Csak Grignek, nekem és Maggie-nek van benne hely.

Maggie nagyot nyelt.

– Nekem?

– Természetesen. – Alex egy lépést tett a csillagbombázó felé, de a lány bizonytalanul megtorpant, erre Alex újra felé fordult. – Mit gondoltál, mi másért jöttem vissza? Megmondtam, hogy mindig együtt leszünk.

– Igen, együtt, itt vagy az iskolában vagy a városban. Nem... ott kint, Alex.

178 – Mindig azt mondtad, hogy utazni akarsz, és távoli tájakat látni. Maggie egy pillanatig nem nézett rá.

– Én San Diegóra gondoltam, vagy esetleg egyszer New Yorkra. Ez a te Ryiosod... innen még csak nem is látszik.

– New Yorkot nem láthatod, de Rylost igen, Maggie. – Átölelte, megfordultak, és mindketten az égre néztek. Alex felfelé mutatott. – Ott van... ott jobbra.

– Ó, milyen fényes!

– Velem kell jönnöd, Maggie! Visszajövök, de nem tudom, mikor. Ennek az oktatási programnak az összeállítása sok időt vesz igénybe, és én megígértem. Hát nem érted? Ez a mi nagy lehetőségünk. Ugy van, ahogy Otis mondta. Ha eljön, ragadd meg két kézzel, és tartsd erősen. Sokat tanulhatok, és ugyanakkor segíthetek egy csomó jó embernek. Ezt meg kell tennem.

– És mi lesz nagymamával?

Alex ránézett, pillantása félreérthetetlen volt: „már megint ez a régi kifogás”, és Maggie tudta, mi is a baja valójában. Akkor hát miért titkolja.

– Igazad van, Alex. Félek elmenni innen. Félek itthagyni ezt a lakókocsi-telepet, minden nagy duma ellenére, hogy utazni akarok, meg világot látni, idegen világokról nem is beszélve. Miért nem tudsz itt maradni? Azt a tanfolyamot más is megcsinálná.

– Nemcsak erről van szó, Maggie. Nem érted? Ott fönt nemcsak egy kölyök vagyok a lakókocsitelepről. Csillagharcos vagyok. Én vagyok a csillagharcos, és új barátaim vannak, akik számítanak rám. Nem hagyhatom cserben őket. Ez... Maggie, ez több, mint az én ügyem vagy akár kettőnké. Mindennél több.

A hajó belsejéből a hangszórón át megszólalt egy szelíd, de sürgető hang:

– Alex!

Megfordult, és szinte dühösen válaszolt, bár Grig biztos tudta, hogy Alexből csak a csalódottság beszél.

– Egy pillanat!

Halk zümmögés hallatszott, ahogy a hajtómű beindult.

– Nem beszélhetek tovább – mondta Maggie-nek. – Különben is elmondtam mindent. Mennem kell.

Szorosan megölelte, és kényszerítette magát, hogy anyjához és Louis-hoz is odamenjen. Aztán búcsút intett a többieknek, a gyerekkora óta ismerős arcoknak. Azok bátorítóan néztek vissza rá, komolyan, mint a sivatag, tükröződtek rajtuk a csillagbombázó fényei.

Megfordult, és a várakozó lift felé indult.

Homok szállt fel, ahogy a hajó hajtóműve felkavarta a levegőt, és a parkolóhely fölött kavargó porszemek örvénylettek. Nagymama szorosan átölelte Maggie-t, és hallgatott. Nem volt mit mondania. Most nem.

Végül Maggie téován ránézett a barázdált arcra.

179
– Nagymama?

Az öregasszony megértően mosolygott, és végigsimította unokája haját. Először, hogy szerencsét kívánjon, másodsor, hogy emlékezzen rá. Nincs ok sírni. Hát nem azt mondta Alex, hogy visszajön látogatóba? És Alex jó fiú... nem, már nem fiú. Alex férfi, aki állja a szavát.

– Meglátod, írni fog, drágám. Vagy mit is csinálnak ott fent.

Maggie szélesen elmosolyodott, és könnyeivel küszködött. Aztán megfordult, és rohanni kezdett a hajó felé, kétségbeesetten integetve és kiáltozva:

– Alex, várj! Alex!

A lift már majdnem fölért a csillagbombázó oldalán, de a majdnem még nem minden. Megállt, és immár harmadízben lefelé indult. Alex fölsegítette Maggie-t, és a lány tudta, hogy minden rendben van, mert Alex gyengéden megcsókolta, tudta, hogy mostantól minden rendben lesz. Mert együtt vannak.

A Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelep lakói is tudták, hogy minden rendben lesz. Nézték és sóhajtottak, Mr. Boone pedig egy hosszú csókkal hökkentette meg Mrs. Boone-t. Mindenkiben valami meleg érzés áradt szét, ahogy a fiatalokat nézték. Louis a kicsik érzelmeit fejezte ki azzal, hogy arcokat vágott, és morgott magában.

A hajó felől felerősödött a zúgás. Otis hátrafelé kezdte terelni a tömeget.

– Mindenki vissza! Maradjatok távolabb. Ezek a kölykök a végén kapnak egy frászt. – Azt hiszem, tette hozzá, magában.

– Optikai csalódás az egész – jelentette ki egy hitetlenkedő.

– Hülyeség! – vitatkozott Mrs. Donovan. – Ez egy olyan UFO. Én már láttam egyet 58-ban.

– Hah! – vakkantotta Elvira. – Maga egész életében látta, Bessie.

– Istenem! – dűnnyögte az idős Mr. Franklin. – Esküszöm, életemben nem iszom többet egy cseppet sem. – Aztán eszébe jutott a félig teli Jim Beam-palack a lakókocsijában, és gyorsan hozzátette: – Holnaptól kezdve.

– Szerintem tuti, hogy bekerülünk a Carson-showba – mondta öntudatosan Mrs. Donovan.

– Már látom a szalagcímeket-dűnnyögte Elvira. – „Mars-lakók szálltak le egy lakókocsitelepen.” Híresek leszünk, igaz, Otis?

– Igenis – felelte Otis büszkén, és a hajót figyelte. – Az egész világ megtudja. Csillagsugár Csillagfény lakókocsitelep. Ahonnét Alex és Maggie elindult a csillagokba.

Mindenki a hajó elején az átlátszó pilótafülkét nézte. Alex és Maggie ott állt, szorosán egymás mellett, és mosolyogva integettek vissza nekik.

– Űrhajók... űrlények... olyan zavart vagyok – mormogta Elvira. Nagymama odalépett hozzá, és megnyugtatóan átölelte szomszédnőjét.

– Az a baj veled, Elvira, hogy elmaradsz a kortól. Élőre kell nézni, a jövőbe, és nem a múltban élni.

- 180 – Úgy érted... – kérdezte aggodalmasan Elvira.
– Igen. Elég volt a *Szeretem Lucy* felújításaiból.
– De nagymamái

A csillagbombázó sokkal zajtalanabban emelkedett az ég felé, mint bárki gondolta volna, hajtóművei szelíden doromboltak, szemben a tévében látott rakéták mennydörgő robajával. A tömegben egy kis aJak tört utat magának, és a tornácon némán álló Csillagharcos videojáték körül összesereglett gyerekek csoportja felé tartott.

– Hé, engedjétek, fiúk! – követelte Louis, átpréselve magát a kis testek között. – Az én bátyám.

– De az én negyeddollárosom – tiltakozott David.

– Megfizetem, Davey. – Louis lenyomta a „játék” gombot. Azonnal megszólalt az ismerős gépi hang:

– ÜDVÖZLET, CSILLAGHARCOS! BESOROZTAK A SZÖVETSÉGI HADERŐBE, HOGY VÉDELMEZD A HATÁRVIDÉKET XUR ÉS A KODAN FLOTTA ELLEN!

– Kapd el őket, Louis! – kiabált David. Körülöttük a gyerekek tülekedtek, hogy jobban lássanak, és mindenki Louis Rogant biztatta.

Otis odalépett Jane Rogan mellé, aki csendben bámult az égre, miközben izgatott szomszédai fecsegték körülötte.

– Jól tettem, Otis? Hogy elengedtem oda föl?

– Persze hogy jól tetted, Jane. A fiókák egyszer kiröppennek a kalitkából. Ha eljön az ideje, semmilyen módon nem tudod őket visszatartani. – Szelíden elmosolyodott, és bátorítóan az asszony csípőjére tette a karját.

– Semmilyen földi módon.

ISBN 963 11 5571 4
Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Alföldi Nyomda (3657.66-15-2) Debrecen, 1987
Felelős vezető: Benkő István igazgató
Felelős szerkesztő: Kuczka Péter
Műszaki vezető: Szakálos Mihály
Tipográfia és műszaki szerkesztés: Beszédes Natasa
terjedelem: 16,44 (A/5) ív. IF 6015